DON PENDLETON

EXECUTORUL

ULISE

Detașamentul morții

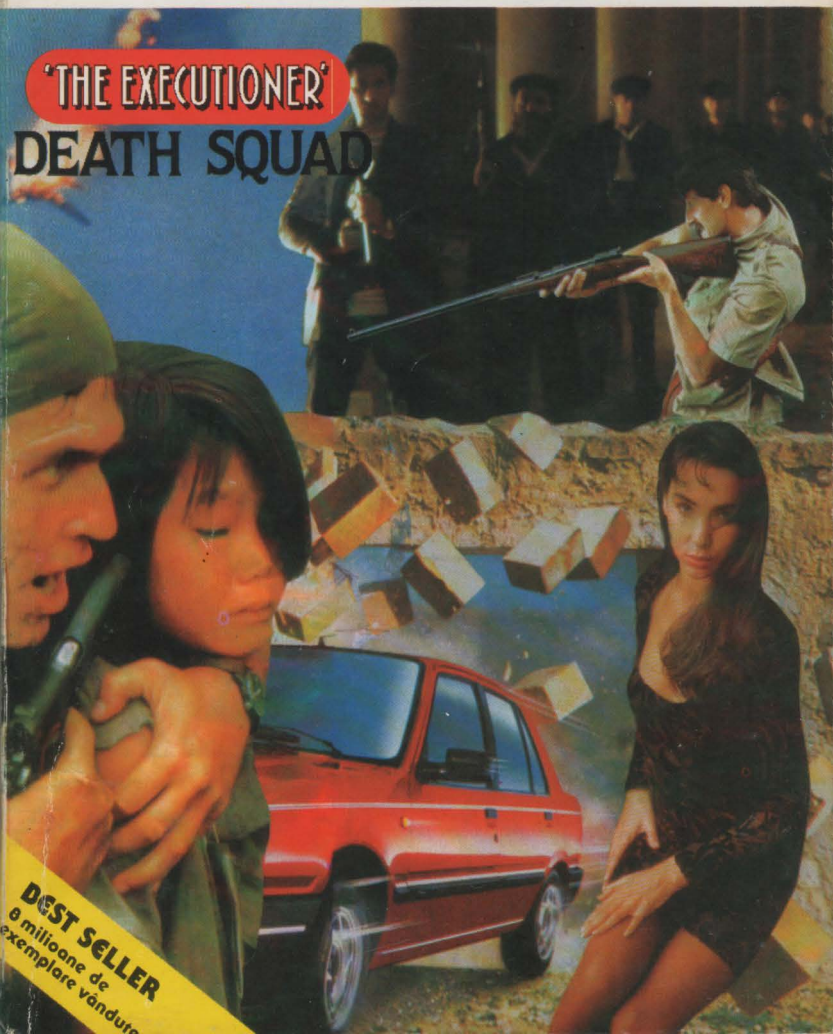

„Dar pentru ce tu singur?
Pentru ce alături de tine
Nu vine tot iadul eliberat?"

John Milton,
„Paradisul Pierdut"

„Vom lovi Mafia, atât de repede, atât de des și din atât de multe direcții, încât vor crede că iadul s-a pogorât asupra lor. Îi vom fura, îi vom ucide, îi vom teroriza și le vom lua fiece blestemat de lucru pe care îl au. Atunci vom vedea cât de puternici și bine organizați sunt."

Mack Bolan, Executorul

Coperta: BOITOR MIHAI

THE EXECUTIONER

DEATH SQUAD

by DON PENDLETON

Publicată cu acordul SCOTT MEREDITH AGENCY. L.P.845 THIRD AVENUE, NEW YORK, N.Y. 10022

THE EXECUTIONER: DEATH SQUAD
copyright © 1969 by Pinnacle Books.
All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions thereof in any form.

PINNACLE BOOKS
A Division of Carlyle Communications, Inc. 116 East 27 Street, New York, N.Y. 10016

Traducerea: CORINA DESPOT

EXECUTORUL

DETAŞAMENTUL MORŢII

DON PENDLETON

EDITURA ULISE BUCUREŞTI
STR. PITARUL HRISTACHE NR.6, SECTOR 1,
TELEFON: 6332469

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce această carte sau extrase din ea în orice formă.

ISBN 973-550-021-3

Dedicație

Pentru fiul meu, sergentul Steve, și pentru toți acei bărbați viteji din patrulele de recunoaștere pe distanță mare,
Divizia 9 infanterie, Vietnam.

PROLOG

Dintre formele dure de luptă promovate de luptătorii americani în Vietnam, Mack Bolan o moștenise pe cea mai nemiloasă și insensibilă. Sergentul Bolan era un trăgător de elită, un perfecționist fără nervi și un om care, cu siguranță, știa să se stăpânească. El a devenit repede cel mai renumit țintaș din zona de luptă. Numeroasele sale victime și metodologia sa îndrăzneață îi câștigaseră titlul neoficial de Executor. Apoi Mack Bolan a fost învoit să plece acasă, într-o permisie de urgență, pentru a-și înmormânta tatăl, mama și sora mai tânără, victime ale unei morți violente. Bolan a aflat că sindicatul internațional al crimei, cunoscut sub numele de Mafia era indirect implicat în această tragedie.

Durerea lui Bolan s-a transformat în furie oarbă și el declară război total forțelor locale ale Mafiei din orașul său natal, cartierul de est din Pittsfield. Nestingherit de obișnuitele restricții impuse autorităților legale, Bolan aplică conceptiile luptei în jungla direct asupra dușmanului și astfel bătălia din Pittsfield a Executorului devine peste noapte o legendă americană. De unul singur, îi scoate din vizuina pe mai marii gangsterilor și îi execută, într-o serie de acțiuni îndrăznețe.

– Eu nu sunt judecătorul lor, a declarat Bolan. Eu sunt sentința lor, eu sunt executorul lor!

Dar Bolan era evident în afara legii. Deși multe oficialități aplaudau în secret acțiunile Executorului, el fu acuzat în mod oficial de multiple asasinate, incendieri, intimidări și mutilări de diferite genuri. Și din câte știa cu precizie Executorul, el nu repurtase o victorie la Pittsfield. Devenise un om desemnat pentru moarte, căutat de fiecare factor de aplicare a legii din țară, și cu toate resursele organizației mondiale a Mafiei angrenate în scopul distrugerii sale. Bolan părăsi orașul Pittsfield cu sentimentul că pornește pe ultima sa sută de metri, dar hotărât să tragă de această ultimă sută de metri cât poate de mult, să lupte până la ultima suflare. Ultima sută de metri a lui Mack Bolan urma să fie sângeroasă. Executorul își va trăi viața până la capăt.

Capitolul unu

JOCUL

Executorul sosi la Los Angeles în seara zilei de 20 septembrie, fără surle şi trâmbiţe. Venind dinspre Las Vegas, urmase varianta care ocoleşte oraşul, ieşise în Santa Monica şi o cotise spre sud, pe drumul principal de-a lungul coastei. Câteva minute mai târziu se opri în faţa unei cabine telefonice, la o staţie service, consultă cartea de telefon, apoi introduse o monedă în aparat şi formă numărul unui fost camarad de arme, veteranul războiului din Vietnam, George Zitka. O voce prudentă răspunse la apel. Bolan zâmbi şi pe un ton tranşant zise în microfon:

– Pasăre timpurie, aici Pompierul. Care-i situaţia acolo?

O respiraţie uimită şi linişte pentru o clipă. Apoi o voce uşor emoţionată răspunse:

– Situaţie normală, Pompierule. Propun să te abaţi din drum şi să pornim direct la Kwang Tri.

– Mă opun, răspunse Bolan cu vocea uşor înăsprită. E timpul să pornim operaţiunea RR, aşa că sosesc.

– Propun Kwang Tri pentru RR, răspunse vocea cu insistență controlată.

– Ma opun, sosesc, i-o retează Bolan.

Puse receptorul jos, se uită gânditor la telefon pentru o clipă, apoi se întoarse la mașina, o conduse până în dosul stației service și coborî din nou pe trotuar. Își dădu jos pardesiul, băga mâna în buzunar și scoase un revolver de calibrul 32 și un toc de umăr, pe care și-l fixa pe el, verifica de câteva ori percutorul pistolului, apoi încărcă arma și o strecură în locașul ei.

– Kwang Tri pe dracu! mârâi Bolan în timp ce-și îmbraca pardesiul.

Douăzeci de minute mai târziu, o mașină rapidă, tip sport, își facea intrarea pe poarta arcuită, trecând pe lângă platforma de parcare a unui complex de apartamente de proastă calitate și se opri într-un loc deschis, vis-à-vis de piscina de forma ovală. Un barbat înalt, cu ochelari negri se extrase din mașina mică pe pavajul cu pietre multicolore, măsură cu răceală unduirile de trupuri de la marginea piscinei, apoi o porni prin curtea interioară prin furnicarul de ființe aproape goale, adunate acolo. Lumini vii dădeau strălucire întunericului. Câteva aparate de înaltă fidelitate erau în plină acțiune, într-o dezlanțuire de sunete moderne, dar nici chiar amplificarea electronică nu putea să acopere notele înalte ale unor voci ridicate, conversând pe nerăsuflate și participând la un chef de pomină.

O blondă grasă într-un mini-bikini sarea în bazin

de pe umerii a doi tineri bronzati; o fata râdea strident, încercând sa ţina pe cap un pahar cu picior. Bolan zâmbi ironic şi dadu din cap dezaprobator fata de larma deliranta, oprindu-se putin sa consulte lista locatarilor, aflata la intrarea în cladire. O frumusete orbitoare, într-un bikini de culoarea pielii cobora scarile, balansând cu grija o tava cu bauturi. Bolan se dadu la o parte ca s-o lase sa treaca; în loc s-o faca, ea întinse tava spre el. Mâna lui stânga tresari instinctiv spre deschizatura pardesiului, apoi îngheta într-o poziţie voit relaxata, în timp ce semi-golaşa chicoti şi zise:

– Ce-ai înţepenit aşa, puiut?

Bolan zâmbi.

– Eu n-am fost invitat la petrecere, îi spuse el. În orice caz îţi mulţumesc.

– Asta nu e o petrecere. Acesta e un mod de viata.

Vocea îi era nesigura din pricina alcoolului.

– Pune ceva convingator pe tine şi vino jos.

Chicoti din nou şi îşi vazu de drum, unduindu-şi şoldurile, cu convingerea ca plecarea ei e urmarita cu aprecierea cuvenita.

Bolan îşi continua drumul pe scari, se opri la primul palier ca sa se uite în jos la leganarea de trupuri, apoi urca încet pâna la etajul al treilea. Toate apartamentele aveau ieşire spre curte. Terasa de la etajul al treilea era goala. În drumul lui Bolan uşile erau deschise, ca şi când în toata cladirea locuia o singura familie mare, într-o continua leganare. Probabil

că majoritatea chiriaşilor era la piscină. Gălăgia de jos părea că se amplifică pe măsură ce se ridica spre etajele superioare. Bolan se întrebă în gând cum se putea locui într-o asemenea gălăgie.

Găsi uşa pe care o căuta, închisă cu ostentaţie, şi apăsă pe soneriе. Un vizor se deschise aproape în aceeaşi clipă şi un ochi privi sever prin el.

– Mda? mormăi o voce.

– George Zitka, răspunse bărbatul cel înalt. Locuieşte aici?

– Ăsta-i numele de pe uşă, nu?

– Eu nu cred tot ce citesc.

Bolan îşi scoase ochelarii de soare şi îi puse în buzunarul pardesiului, lăsându-şi mâna în deschizătura lui.

– Tu eşti Zitter?

– Mda.

Vizorul se închise repede şi uşa se crăpă. Bolan aruncă o privire rapidă la stânga şi la dreapta, apoi îşi lansă cele peste 90 de kilograme într-o puternică lovitură dată uşii parţial deschise, urmată de o rostogolire în apartamentul neiluminat.

Gloanţe explozive şi incendiare asigurară festivitatea de primire, căci mai multe pistoale se descărcară în foc rapid şi încrucişat în direcţia intrării. Bolan avea deja arma în mână când se rostogolea pe podea şi un sunet nou se adăugă simfoniei împuşcăturilor. Un grohăit şi o bufnitură lângă uşa deschisă anunţară rezultatul primei riposte şi deja următoarele două, trei împuşcături erau introduse în replică. Apoi

se făcu liniște; nu se auzea decât un geamăt într-un colț al camerei.

– Zitter? întrebă Bolan cu blândețe.

– Zitter, veni răspunsul imediat. Tu ești, Mack?

– Eu sunt.

În timp ce vorbea, Bolan se rostogoli încetișor.

– Ești teafăr, Zit?

– Da. Sunt trei. I-ai aranjat pe toți trei?

– Verificat, trei, răspunse Bolan.

Oftă și se ridică în picioare, se întoarse la ușă și găsi întrerupătorul, apoi închise ușa și aprinse lumina.

Trei oameni zăceau întinși prin camera mică, ca niște statui grotești ale morții. Zitka era într-un colț, pe podea, cu mâinile și picioarele legate. Bolan scoase un cuțit de buzunar și tăie sforile.

– Ar fi trebuit să le spui camarazilor tăi parola, rânji el.

– Camarazi pe dracu, murmură Zitka. Ce ți-ai făcut cu părul?

Se frecă la mâini și la picioare pentru a-și repune sângele în circulație.

– L-am oxigenat, spuse Bolan. Nostim, nu? Am încercat și cu mustața, dar mi s-a părut odios. Pentru ce i-ai lăsat să te lege?

Zitka mormăi un răspuns neinteligibil și întinse mâna după un pachet de țigări aflat pe o masă din apropiere. Un bărbat negricios, cu o consituție robustă, care se mișca cu o surprinzătoare grație. N-avea pe el decât un costum de baie.

Bolan se dusese la unul dintre morți și îi cerceta cu grija buzunarele, scoțând conținutul lor afară pentru examinare.

– De unde-ai știut ca nu sunt polițiști? întreba el pe neașteptate.

– Polițiștii nu te pocnesc și nu te leagă ca pe o gaina, mârâi Zitka.

Bolan încuviința din cap.

– Sunt mafioți, raporta el.

– La dracu, ți-am spus sa stai deoparte.

Bolan zâmbi și se deplasa spre al doilea cadavru.

– Mulțumesc pentru sfat. Dar ambuscada de la Kwang Tri a fost a dracului de fierbinte în comparație cu asta.

– Ticăloșii ăștia nu glumesc, Mack.

Bolan zâmbea încă.

– N-au prea fost cine știe ce rivali pentru doi vechi luptatori în jungla, ce zici? Destul de caraghios felul în care m-ai prevenit. Dintre toate locurile, m-ai trimis la RR. Kwang Tri, pentru numele lui Dumnezeu!

– Mda, zise Zitka cu amărăciune.

Trebuia totuși sa caute o notă de umor în situația data

– De când dau târcoale, Zit?

– Individul ăla mare de acolo se învârtește pe aici de câteva zile. Știam că e în recunoaștere. M-am gândit că probabil îmi interceptau convorbirile telefonice. Emisiunile TV și ziarele de aici au fost pline cu

micul tău război personal cu Mafia. Ştiam perfect cum se vor petrece lucrurile. Telefonul era supravegheat. De îndata ce ai închis, au dat buzna aici. Drace, n-am avut nici o grija până n-ai sunat, Mack! Eşti ultimul om de pe pământ pe care îl aşteptam să apară aici. Ar fi trebuit să stai deoparte. Aşa ar fi trebuit să faci!

Zâmbetul lui Bolan deveni ameninţător.

– N-am putut să stau deoparte, Zit. Nenorociţii mi-au dat peste cap toata viata. Am gasit oameni plătiţi să ma lichideze, pe oriunde am fost. M-au aşteptat în Omaha, în Denver, acasă la Gordon, sus în Evergreen, la Vegas şi acum, aici. Începe sa fie al dracului de mult, Zit. La naiba, îmi trebuie...

Vocea i se stinse şi ridica spre prietenul său o privire întrebatoare.

– Ceea ce-ţi trebuie ţie, prietene, este un miracol, declară Zitka.

Coborî privirea.

– Iar ceea ce-mi trebuie mie, este o mână de ajutor, să scot dracului gunoiul ăsta afară de-aici.

Bolan ofta.

– Cheama poliţia, Zit. Povesteşte-le poliţiştilor ce s-a întâmplat. Între timp eu o să mă topesc la orizont

– Vrei sa-ţi trag una de să vezi stele verzi? spumega Zitka.

– Asta nu e razboiul tău, spuse Bolan liniştit. Nu e nevoie ca tu sa te implici.

– Ţine-ţi gura, auzi, ţine-ţi gura! spuse Zitka fu-

rios. Eu nici măcar n-aş fi aici, dacă nu mi-ai fi târât ciolanele ciuruite afară din Phung Duc.

– Pur şi simplu nu vreau...

– Îmi bag picioarele în ce nu vrei tu. Ai venit aici, nu-i aşa? Ei bine, eşti aici şi eu nu-mi dau cu pumnii-n cap. Hai să scoatem odată dracului mortăciunile astea din apartamentul meu. Pe urmă o să vedem noi ce avem de făcut. Iar tu n-o să te topeşti la nici un orizont, amice.

Îi întinse mâna şi Bolan i-o strânse cu putere.

– Decât dacă voi fi şi eu acolo ca să merg în recunoaştere pentru tine.

Îşi strânseră mâinile cu solemnitate, apoi priviră liniştiţi la ultimul masacru al războiului Executorului. Bolan lovi uşor cu piciorul un cadavru.

– Nu cred că şi-a dat seama cineva că s-a tras, murmură el. Cu toată hărmălaia asta de aici. Ce soi de speluncă-i asta, Zit? Tot timpul e atâta gălăgie?

– Aproape, zâmbi Zitka. Noul decor e alcătuit din locuri ca ăsta. "Cercul locatarilor" se numeşte; e numai pentru celibatari liberi. A trebuit să-mi ascund vârsta ca să obţin apartamentul ăsta. Îţi vine să crezi că fac parte din generaţia celor în vârstă?

Bolan chicoti.

– Tipii de-acolo din 'Nam nu prea ştiau pentru ce luptă, nu-i aşa? Ştii, conduc un Corvette. Ar fi sub orice critică dacă am folosi-o ca maşină de transportat gunoiul. Tu ce maşină ai?

– Tocmai bună pentru cărat gunoi, răspunse Zitka. Totuşi, singura cale de-a ieşi de aici e curteà

interioară. Va trebui să-i târâm chiar printre petrecăreţi.

– După câte am văzut, n-ar fi o imagine prea surprinzătoare, zise Bolan gânditor. Ei bine, hai să încercăm. Ia-o tu înainte!

Zitka ridică trusa de chei de pe o masă de colţ, apoi aranjă cu grijă un cadavru pe podea şi-l săltă pe umeri. Bolan îşi aruncă şi el unul în cârcă, printr-un gest tipic de pompier şi-l urmă pe Zitka pe terasă şi apoi pe scări în jos. I se părea de-a dreptul incredibil faptul că se scursese atât de puţin timp de când urcase aceste scări. Zaiafetul de la piscină continua neschimbat, atâta doar că acum, blondei care tot sărea în bazin i se alăturaseră şi alţii. Părea să fie un fel de întrecere. Cineva ţipă o formulă de salut în direcţia lui Zitka şi doi tineri jucăuşi aproape că-l răsturnară pe Bolan şi cadavrul de pe umerii lui în bazin. Altfel, nu-i băgă nimeni în seamă. Bolan se opri la o masă să-şi fixeze încărcătura. Îi zâmbi unei tinere nostime cu un piept uriaş, îmbrăcată din punct de vedere tehnic într-un costum de baie fără partea de sus, duse paharul ei la gură şi gustă din el, apoi îi mulţumi şi plecă. Îl găsi pe Zitka îndesând cadavrul pe bancheta din spate a unui Dodge de fabricaţie recentă şi adăugă propria sa povară la cavou.

Zitka gâfâia de efort şi se plânse de picioare şi de caldarâmul pietros.

– Încă unul, declară Bolan.

Împinse înăuntru un picior ieşit în afară şi încercă să închidă uşa maşinii.

– Lasă-mă pe mine să-l aduc, zise Zitka. Oricum trebuie să-mi pun ceva pe mine. O să mă grăbesc.

Porni repede spre curtea interioară. Bolan se îndreptă spre mașina sa tip Corvette, scoase un pumn de gloanțe din buzunarul hainei și le dădu drumul în buzunarul pardesiului. Apoi se întoarse la Dodge, își încărca arma, aprinse o țigară și așteptă. Țigara nu era nici pe jumătate fumată, când Zitka apăru din nou, îmbrăcat în jeanși, o cămașă tricotată și pantofi împletiți, cărând-l pe umeri pe cel de-al treilea pistolar.

O mașină veni în viteză exact în acel moment, prinzându-l pe Zitka în lumina orbitoare a farurilor. Se opri cu un scrâșnet scurt de roți, ca și când șoferul ar fi vrut să-i vină de hac pedalei de frână; ușile de pe amândouă părțile se deschiseră brusc și în jurul vehiculului începu agitația.

Instinctul de jungla îl determină pe Bolan să facă un salt peste Dodge, exact în momentul în care răpăiala unei arme automate biciui aerul, acoperind vacarmul din curtea interioară. Proiectilele șuierau pe lângă Dodge de la un cap la altul. În trecere, Bolan observă că pistolarul mort care fusese pe umerii lui Zitka zăcea acum în portbagajul unui automobil oprit; Zitka nu era nicăieri. 32-ul lui Bolan era în mâna lui, dar părea o slabă consolare în fața "cățelei" care împroșca metodic zona din jurul lui. Se rostogoli și se târî pe lângă mașinile parcate, până ajunse în direcția opusă vehiculului atacat.

Un alt țăcănit de armă se alăturase acțiunii, câte

unul de fiecare parte a maşinii acum, şi focul era încă îndreptat spre Dodge. Un pistol pocni de undeva, apoi pocnitura se repetă. Ambele faruri ale maşinii inamicului se făcură ţăndări şi luminile se stinseră. Unul dintre trăgători ţipa o ameninţare printre dinţi şi un automat începu să ciuruiască maşina pe care Zitka trântise cadavrul.

Bolan zâmbi sălbatic; Zitka era în acţiune, el anticipase mişcarea lui Bolan şi executa foc de diversiune. Rezervorul de benzină al ultimei ţinte explodă într-o minge de foc spectaculoasă. O voce necunoscută strigă:

– Fir-ar a dracului! Ia te uită!

Bolan sări în picioare şi zări un tip spilcuit învârtindu-se pe lângă maşini. 32-ul lui îl ţinti şi pocni, iar omul se izbi de trotuar şi se strânse în mod grotesc, în poziţie de fetus.

Nu se poate plănui fiecare mişcare succesivă a unei bătălii armate. Într-o luptă, acţiunile sunt dirijate de instinct, nu de minte, şi prima împuşcătura a lui Bolan de la o asemenea apropiere de inamic se transforma din necesitate, în mod de acţiune.

Să plonjezi şi să tragi, să te rostogoleşti şi să tragi, cu ochii în permanenţă pe inamic - acestea sunt preceptele unei adevărate lupte de la mică distanţă şi Executorul le cunoştea bine. Un răpăit de mitralieră fu redus la tăcere de cea de-a treia împuşcătura a lui Bolan. Celălalt trăgător se îndrepta repede spre partea din spate a vehiculului, încercând din răsputeri să oprească cu propria-i armă înaintarea furioasă a lui

Bolan. Nu mai avu când! Cea de-a cincea împușcătură a lui Bolan atinse brațul înarmat, iar cea de-a șasea ținti rădăcina nasului, înca înainte ca arma să cada la pământ, așa că pușcă și pușcaș se prabușiră în același timp.

Un alt individ alerga de colo până colo în jurul aripii din fața a mașinii, tragând sălbatic cu un pistol. Gloanțele țiuiau pe lângă Bolan și ricoșau în mașinile din spatele lui. Pistolul lui Bolan era gol. Acesta se puse în mișcare sărind spre un loc de refugiu, când Zitka ieși la lumină cu pistolul ridicat la nivelul umărului și vârî două gloanțe în pieptul individului. Se lăsă liniștea. Până și curtea interioară era tăcută. Automobilul în flăcări dădea liniștii un aer straniu.

Un murmur de emoție, din ce în ce mai sonor, se făcea auzit din zona curții interioare.

Zitka alergase spre Dodge și târa cadavrele afară, pe trotuar. Bolan se duse repede spre Corvette, o porni și se îndrepta spre Dodge, încetinind pentru ca Zitka să poată sări înăuntru, apoi goni pe platformă în jos, și ieși în stradă. Zitka se odihnea pe bancheta din spate.

– Scoate dracului gunoiul ăla din mașina mea, gâfâi el.

– Lasă-i pe polițiști sa facă asta, i-o reteză Bolan.

Se îndreptara spre vest. Câteva clipe mai târziu se intersectară cu drumul de coastă și Bolan vira spre sud.

– Mă întreb dacă societatea de asigurări o să plă-

tească toate pagubele, își făcu Zitka griji cu voce tare.

– Cum?

Bolan conducea degajat acum, îngăduind sistemului său nervos să-și recapete cadența.

– Mașina mea. Ai văzut-o? Plină de găuri. Făcută zob. Pot să pariez că ticăloșii n-or să plătească.

– Bun venit din nou la luptă! zise Bolan.

– N-aș fi crezut că o să-mi lipsească atât de mult.

– Vorbești serios?

– Sigur că vorbesc serios. Nu m-am mai distrat așa de bine de când m-am întors în această vale a plângerii.

Merseră câteva minute în liniște. Zitka aprinse o țigară, i-o întinse lui Bolan, apoi își aprinse și lui una. Deodată Bolan spuse:

– Ești un prieten de nădejde, Zit.

– Bine-ar fi.

– Cum?

– Am spus bine-ar fi. S-au pus 100.000 $ pe capul tău, Mack. Gagiul ăla mare s-a oferit să-i împartă cu mine.

– Da?

O clipă de tăcere, apoi:

– Mda, 100.000 $. Trebuie că ăștia te iubesc tare mult.

– Nu m-ai da tu de gol față de Mafia, Zit, observă Bolan calm. Nu pentru bani. Ca să te-amuzi, poate da, dar nu pentru bani.

– Ar fi un joc al naibii de reușit, ce zici? cugetă Zitka.

– Cum adica?

– Dacă m-aș hotărî să fac rost de suta aia de mii. Ma întreb care din noi doi ar sfârși prin a da ortul popii.

– Tu, răspunse Bolan impasibil.

– Crezi?

– Da. N-aș vrea să te omor, Zit. Dar aș face-o, dacă aș fi obligat s-o fac.

– Cred că ai face-o. Totuși ar fi un joc al naibii de reușit.

– Banuiesc că da.

Zitka chicoti vesel:

– Un adevărat mare șlem. Nu mă lua în serios, Mack.

– Dacă ești în cautare de ceva amuzament, avantajul este evident în favoarea mea. Să nici nu-i pui la socoteală pe polițiști. Ei sunt niște gentlemani. Ia în considerație doar gunoaiele, putregaiurile, golanii, spargatorii de grevă, amatorii și profesioniștii și pe orice individ caruia-i sfârâie călcâiele după un teanc baban de parale, sprijinit fiind de Mafie, cel mai bine organizat sindicat al crimei din lume. Asta-i avantajul, Zit. Daca vrei distracție...

– Ți-am spus sa nu mă iei în serios, protesta Zitka. Drace, am avut ocazia să mă înhaitez cu ei și eu le-am dat categoric cu piciorul.

– Lucrăm bine împreună, Zit.

Zitka ofta:

– Hai sa mergem să bem ceva.

– Regret. Barurile sunt în zona interzisă pentru

mine acum. O mică încăierare şi am ajuns după gratii. Ce zici de-o cafea?

– Ba nu. Hai să ne continuam drumul şi să vorbim. Cred că avem ceva de stabilit.

– O.K.

– Ce planuri ai?

– Mă gândeam să-l caut pe Jim Brantzen.

– "Doctorul" Brantzen?

– Da. A ieşit din armată şi e practicant civil. Chirurgie plastică o numeşte el. Îţi aminteşti de atacul de la Dak To? El a crezut întotdeauna că mi-a ramas dator acolo. Mă gândesc să mă conving daca tot mai simte la fel.

– Ai de gând sa-ţi dregi mutra, nu?

Bolan rânji.

– Mi-e neplăcut să mă despart de ea, dar cred că e singurul lucru ce-mi rămâne de făcut. Nu mai pot continua să sar la fiecare umbră care apare în spatele meu.

– Deci fugi de Mafie.

– N-am spus asta. Pur şi simplu am nevoie de o slujbă de acoperire, asta-i tot. Nu renunţ la război.

Zitka oftă iar.

– În cazul ăsta lista de înrolări rămâne deschisă?

Bolan îi aruncă o privire scrutătoare.

– Vrei să intri în horă?

– Cred că deja sunt intrat.

– Da, şi eu cred. De-acum o să fii cu siguranţă pe lista lor. A naibii siguranţă!

– M-am gândit şi eu, anunţa Zitka.

– La ce?

– Tu eşti convins că Mafia din zonă e mare şi tare?

– Sunt convins de asta.

– Crezi că ţi-aş putea fi de vreun ajutor?

Bolan chicoti.

– Şoaptele Morţii, Zit? Mai prietene, am fost acolo, mai ştii? Quang So, Hwa Tring, Chak Dong, ha! cred că mi-ai putea fi de un oarecare ajutor.

– Ai nevoie de nişte întăriri, Mack.

– Da, accept asta.

– Ei bine, m-am gândit. O groază de tipi se întorc din Vietnam şi le vine greu să se reintegreze în plictisul vieţii civile. Ca şi mie. Şi ca lui Bum-Bum Hoffower.

– Da, ţine o speluncă în Laurel Canyon şi moare de plictiseală. Nevastă-sa a întins-o cu un actor oarecare şi el nici măcar nu s-a supărat. Ceă mai perfectă metodă de distrugere a omului, partea aia din Marea Chinei, Mack, să zaci aşa, plictisit de moarte.

– Vrei să spui că aş putea convinge nişte tipi ca Bum-Bum să participe la războiul meu? întrebă Bolan calm.

– Dacă ştii să-l prezinţi destul de interesant.

– Mercenari, zise Bolan.

– Sigur. De ce nu? Te lupţi cu o şleahtă de mercenari, nu-i aşa? Răspunzi la foc cu foc. Îmi imaginez că eşti în stare să găseşti o modalitate de a face acest război profitabil. Pe bombiţa asta cu patru roţi cât ai dat?

– Poate fi profitabil, îl asigură Bolan. Mafia tranzacţionează o serie de afaceri cu bani gheaţă. Există întotdeauna o grămadă de parale în orice loc ar fi ea. Mi-am mai băgat mâinile în ele.

– Ei bine, asta e! zise Zitka oftând. Eu personal aş face-o de amorul artei. Dar, ca la orice joc, este mult mai interesant cu nişte bani pe masă. Şi gândeşte-te numai la ce echipă de profesionişti ai junglei am putea face în avantajul tău, Mack. Pun pariu că am putea...

– În regulă, o să mă gândesc la asta, se răsti Bolan. Acum ţine-ţi gura şi lasă-mă să gândesc.

– Gândeşte-te, bombăni Zitka.

Bolan zâmbi şi conduse în linişte. Trecură prin Manhattan Beach şi îşi continuară drumul fără grabă. Zitka oftă de câteva ori şi bătu darabana în scaun. Bolan urma să ia o hotărâre importantă. Curând îşi aprinse o ţigară, inhală încetişor fumul şi zise:

– O.K.

– Ce O.K.? pufni Zitka.

– Numai zece. Asta-i tot. Solizi, eficienţi, mobili - şi fiecare să fie un specialist. Cel puţin doi să fie trăgători de elită. Doi cercetaşi, la fel de buni ca tine, Bum-Bum sau unul ca el. Doi tipi cu arme grele. Un bun tehnician. Asta e.

– Zece nu înseamnă prea mult, se plânse Zitka.

– E suficient. La dracu, nu vreau o armată. Un detaşament. Un detaşament al morţii, asta e. Dacă e prea mare, devine greu de manevrat. Eu comand. Când eu spun "căcaţi-vă", ei să se aşeze pe vine şi să

întrebe "în ce culoare" Eu hotarasc unde să lovească, ce să lovească şi cum sa lovească.

– Aşa trebuie sa fie.

Bolan încuviinţa solemn din cap.

– Primul care iese din rând sau tradeaza va fi lichidat pe loc. Vor trebui sa înţeleaga asta. Noi vom trai tot timpul în regim de lupta.

– O sa mearga, zise Zitka. Vor accepta.

– Vor fi nevoiţi sa accepte, altfel s-a zis cu jocul, Zit. Şi vor trebui sa priceapa ca e un joc hotarâtor, al naibii de hotarâtor. Ar putea deveni un joc al morţii, Zit.

– Ăsta-i singurul gen pe care merita sa-l îmbraţişeze tipii la care ma gândesc eu.

Îi zâmbi stins lui Bolan:

– Am jucat jocul morţii în cea mai mare parte a vieţii mele de adult. Tu nu?

Bolan încuviinţa scurt.

– Numele jocului va fi "Loveşte Mafia" Îi vom lovi atât de repede, atât de des şi din atât de multe direcţii, încât vor crede ca iadul s-a pogorât asupra lor. Îi vom fura pâna la ultima leţcaie. Îi vom ucide, îi vom teroriza şi le vom lua fiece blestemat de lucru pe care îl au, şi atunci vom vedea cât de puternici şi bine organizaţi sunt.

Zitka îi arunca prietenului sau o privire aprobatoare. Un nerv îi pulsa în obraz şi simti un fior pe şira spinarii. I se parea ridicol, dar simţea o licarire de mila pentru Mafia. Mai lucrase cu Executorul înainte, de multe ori, în jungla Vietnamului. Acum jungla se mutase pe terenul Mafiei.

– Ei, ce ai de spus? întrebă Bolan scurt.

– Zic să-i dam drumul la joc, răspunse calm Zitka. Întoarce bomba asta. Îţi voi arăta cum ajungem în Laurel Canyon.

Bolan intră în prima parcare laterală şi apoi din nou în şosea în sens invers.

– Jocul a început, murmură el.

Capitolul doi

DETAŞAMENTUL MORŢII

Bill Hoffower ("Bum-Bum"), expertul în explozive, fu smuls dintr-o betie de cinci zile, trezit şi recrutat cât ai bate din palme. Ex-quakerul* de douăzeci şi şase de ani din Pennsylvania, blond cu ochi albaştri şi înalt de 1,80 m, găsi propunerea extrem de interesantă. Îl cunoscuse prea puţin pe Bolan în Vietnam şi nu auzise absolut nimic despre recentele isprăvi ale Executorului în est. Mafia o privise întotdeauna ca pe o toană americană ("Vrei să spui că există de-adevăratelea o Mafie?"). Hotărârea lui de-a se alătura Detaşamentului Morţii n-avea nici în clin nici în mânecă nici cu prietenia, nici cu idealismul. Până nu demult fusese angajat al unei companii petroliere, unde folo-

*quaker = membru al comunităţii "Society of Friends" înfiinţată în 1650 de George Fox

sea dinamita la exploatările de coastă. Îşi părăsise slujba la scurt timp după ce nevastă-sa îl părăsise pe el şi nu mai lucrase "de câteva luni bune"

Hoffower îi demonstră lui Bolan priceperea sa în materie de explozive prin minarea propriei sale locuinţe.

– Portăreii vin marţi să mi-o confişte, mărturisi el. Eu o dichisesc ca să le-o zbor în mutrele lor împuţite.

Bolan era impresionat de cunoştinţele lui Hoffower şi era desigur la curent cu reputaţia din Vietnam a expertului în explozive. Acesta nu numai că avea mâini de aur atunci când umbla cu dinamita, ci se dovedise a fi în luptă şi un soldat priceput, cu sânge rece. Îl lăsă pe Hoffower treaz, cu 1000 de dolari mai bogat şi cu un răgaz de patruzeci şi opt de ore pentru a da un răspuns, după rezolvarea problemelor personale.

Tom Loudelk ("Fratele de Cruce") fu recrutat prin telefon de pe rezervaţia indienilor din tribul Picioarelor Negre. El participase alături de Bolan şi Zitka la diferite operaţiuni militare şi acceptă propunerea după numai câteva informaţii vagi şi chiar înainte de a i se vorbi despre "prima de înrolare" în valoare de 1000 de dolari. El promise să se prezinte în Los Angeles "de îndată ce îmi vând trei vaci şi îmi curăţ baliga de sub unghii"

Loudelk fusese eliberat şi redat plăcerilor îndoielnice ale rezervaţiei de-abia de două luni. El fusese cea

mai fantastic de eficientă iscoadă din câte își amintea Bolan, întrecându-l până și pe Zitka în îndrăzneală și operativitate. În Vietnam, Loudelk a avut un bilanț personal de șaizeci și șapte de adversari doborâți, deși nu trăsese nici măcar un singur foc. Era expert în mânuirea cuțitului și făcuse o adevarată artă din tehnica sucirii gâtului unui om, printr-o simplă mișcare a mâinilor.

Pe Angelo Fontanelli ("Cățeaua") îl gasiră în barul unei pizzerii în aer liber din Santa Monica, unde fusese angajat pe un post combinat de portar, gorila și majordom. Tânărul de douăzeci și patru de ani, originar din New Jersey, deși depășea cu puțin 1,60 m, nu era întotdeauna un partener potrivit pentru discuții sterile. Cu o constituție robustă din cap până-n picioare, cu piept și umeri de mamut, scund și îndesat, micul italian cel vânjos se bucura de înaltă stimă din partea lui Bolan.

Era numit "Cățeaua" din pricina dexterității lui în mânuirea armelor automate grele. Cu un an în urmă el acoperise retragerea la o misiune de-a lui Bolan, împiedicând de unul singur urmărirea acestuia de către un inamic de dimensiunea unui batalion timp de aproape o oră, după care primi întăriri din partea unui elicopter de luptă.

El ascultă cu atenție propunerea de recrutare, umezindu-și buzele cu nervozitate de fiecare dată când era pronunțat cuvântul "Mafia", apoi acceptă mormanul foșnitor de hârtii de douăzeci, cu un comentariu simplu:

– Isuse, n-aş fi crezut c-o să se întâmple, dar atât de tare m-am săturat de ţâţe, încât îmi vine să vărs.

Fontenelli intră în Detaşamentul Morţii cu tot arsenalul său: o mitralieră cu răcire cu apă de calibrul 50, una de tip Gatling, şterpelită de pe o navă de luptă naufragiată, pe nume "Magic Dragon" şi un întreg arsenal de arme automate uşoare de diferite tipuri, reprezentând ce era mai bun în materie, din ambele tabere aflate în conflict în Vietnam. Modul în care făcuse rost de această colecţie personală şi cum o transportase în Statele Unite era secretul lui Fontenelli; el evitase în mod categoric orice discuţie pe această temă, dar îşi "împrumutase" bucuros arsenalul, "Detaşamentului Morţii"

Juan Andromede ("Copil din Flori") fusese recuperat din sânul unui cult al realităţii ce-şi desfăşura activitatea sub numele de "Fra Juanito", la numai unsprezece luni de la recunoaşterea sa ca "Macelarul din Tanh Vin" Priceput la mânuirea armelor grele, Andromede era un declamator de poezie, expert în uciderea în masa, care putea să mânuiască un mortier ca pe o simpla puşca mitraliera. El folosea totodată cu multa dibacie diferite tipuri de arme din categoria artileriei uşoare şi devenise foarte respectat în delta pentru iscusinţa sa ciudată de a acţiona independent de iscoade şi de diferite tehnici de reglaj al tirului. Un produs neobişnuit al ghettourilor din New York, portoricanul cu deprinderi alese a marcat acordul sau la

eforturile lui Bolan de a-l recruta printr-o formulare calmă:

– Numai morţii pot accepta raiul. Iadul este pentru cei vii. O mie în avans, da? O.K. Accept iadul.

Andromede avea douăzeci şi trei de ani, o constituţie fragilă şi o înfăţişare înşelător de delicată. El trezea instinctul matern la femei şi îi inspira pe bărbaţii de vârstă mijlocie să i se adreseze cu "fiule" Verbal, el era scandalizat de violenţă, purta mătănii zi şi noapte şi nega cu fermitate că ar fi ucis vreodată.

– Nu i-am ucis pe oamenii aceia, i-am eliberat. Moartea este eliberarea entităţii.

În Vietnam el eliberase câteva sute de entităţi.

Herman Schwarz ("Gadget") a fost cules de la o şcoală tehnică din estul Los Angeles-ului, unde urmase un curs pentru obţinerea unui permis F.C.C.* în radio-electronică. Schwarz era una dintre acele personalităţi rare care ştiu din instinct mai mult decât ştiu instructorii săi. El respingea cu tărie ideea de a trăi într-o lume impresionată mai degrabă de exerciţiile academice decât de priceperea dovedită.

– Nu tu permis, nu tu slujbă, fusese mesajul societăţii, aşa că Schwarz se supusese în silă umilinţelor regulamentului şcolii. După cinci luni de "inepţii ezoterice", geniul în electronică era întru totul pregătit pentru propunerea lui Bolan.

El fusese consultant al serviciului de contrainformaţii în Vietnam şi reuşise odată să planteze "ploşniţe" în bunkerul de comandă al unui ştab, obţinând

*F.C.C. = First Class Certificate = Certificat categoria întâi

informaţii secrete pentru o operaţiune a echipei de trăgători de elită Bolan - Zitka. Bolan fusese adânc impresionat de metodele lui Schwarz, un tip calm şi scrupulos, şi se entuziasmă în mod deosebit când reuşi să-l înscrie în Detaşamentul Mortii. Altă dată, conform datelor oficiale, Schwarz stătuse timp de şase zile întins în iarba înaltă din jurul unui fort vietnamez, culegând informaţii cu un microfon direcţional şi un casetofon de buzunar. Bolan îl privea ca pe o armă teribilă în războiul lui împotriva Mafiei.

Pe Jim Harrington ("Fum de Armă") îl pescuiră dintr-un parc de distracţii de la periferia Los Angelesului, unde era angajat ca "pistolar" Unul dintre puţinii indivizi - din câte ştia Bolan - căruia i se permisese să-şi ia propria armă de luptă. Harrington aducea cu el în întâlnirile armate din Vietnam imaginea vestului sălbatic, cu cele două pistoale ale sale cu şase gloanţe, purtate de el după moda "la îndemână". Nu era vorba să impresioneze astfel, dar Colturile lui erau prevăzute cu trăgaci special conceput. Acest tânăr de la o fermă de oi din statul Idaho, izbutea să scoată ambele pistoale şi să ţintească mai iute decât gândul multora dintre oameni, un obiect în mişcare rapidă aflat la treizeci de metri depărtare.

El îl flancase pe Bolan în vreo douăzeci de misiuni de luptă şi îşi demonstrase valoarea în repetate rânduri, cu prilejul întâlnirilor neaşteptate faţă în faţă cu inamicul, care erau atât de obişnuite la acţiunile de infiltrare. Cu muniţie pentru calibrul 44, aproa-

pe inexistentă pe scena luptei, Bolan reușise să-și câștige afecțiunea lui Harrington, ajutându-l să ridice o cvasi-fabricuță în care acesta își putea face singur muniția.

Harrington era și un extraordinar trăgător cu pușca, preferând carabina semi-automată și se dovedise a fi eficient mai ales în lupta de gherilă.

Timp de paisprezece luni înscenase șaisprezece "lupte armate" zilnic, câte șase zile pe săptămână, în parcul de distracții. El era îngrijorat, fiind la curent cu problemele avute de Executor la Pittsfield.

Bolan n-a mai avut când să-și prezinte condițiile de "angajare" Harrington îl recunoscu imediat, în ciuda părului oxigenat și a ochelarilor fumurii.

– Slavă Domnului, declară fericit ex-păstorul în vârstă de 22 de ani. Credeam că nu mai ajungi aici. Ai nevoie de pistolul meu, nu? Slavă Domnului! Hai să ne carabanim odată din lumea asta înțepenită caraghios. Am tras cu gloanțe oarbe paisprezece luni. Slavă Domnului, slava Domnului că ești aici!

Mark Washington ("Ochi de Pește") cu siguranță nu avea nici o picătură de sânge alb în vine, tot sângele lui era un amestec de la cele mai negre triburi africane.

El era cel mai negru negru pe care-l vazuse Bolan și fără îndoială și cel mai periculos. Specialitatea lui Washington era carabina cu lunetă. Ca și Bolan, el fusese tragător de elită. O singură data asistase Bolan la o probă de maiestrie a lui Washington. Mark

îşi doborâse ţinta în alergare de la 455 m şi îndemânarea sa excludea orice posibilitate de noroc sau întâmplare. Bolan ştia că nu se trage la noroc în nişte indivizi care fug la o depărtare de aproape 500 m; o singură dată a fost suficient să-i asigure lui Washington tot respectul lui Bolan.

Marele negru venea dintr-o cocioabă cu trei camere nezugrăvite de pe ţărmul Golfului Mississippi şi n-a fost necesar să fie împins de la spate pentru a evada din mediul său. S-a înrolat în armată în ziua în care a împlinit 18 ani, cu câteva săptămâni înaintea planificatei absolviri a unui liceu mic şi deprimant de negri şi nu s-a mai întors nici măcar pentru a-şi ridica diploma. La cerere, îşi executase serviciul militar de două ori, având un total de treizeci şi trei de luni de luptă.

Apoi se hotărî să se întoarcă acasă şi să descopere ce reprezintă chestiunea "puterii negre". După mai puţin de cinci săptămâni, Executorul îl găsi într-o cămăruţă de pe Mississippi, într-un loc numit Wals. Bolan îşi expuse în linişte propunerea şi din nou nu fu necesar ca Mark Washington să fie împins de la spate. Mark Washington ştiuse dintotdeauna ce este "puterea neagră". Era identică cu toate celelalte tipuri de putere omenească. Era pur şi simplu, bărbăţie. Expresia cea mai înaltă a bărbăţiei pentru Mark Washington, era o carabină cu bătaie lungă.

Rosario Blancanales îşi începuse aventura în Vietnam, ca membru al trupelor speciale. Îi înţelese-

se pe vietnamezi, probabil pentru simplul motiv că dorise să-i înţeleagă şi le învăţase limba şi modul de comportare. Se dovedise cât se poate de eficient în programul de pacificare, era cunoscut de la un capăt la altul al deltei sub porecla de "Politicianul" şi fusese un ghid de nepreţuit la câteva misiuni de infiltrare de-ale lui Bolan. Era un medic destul de bun şi un mecanic cu har şi se putea descurca singur într-o luptă cu arme de foc.

Bolan îl voia pe Blancanales în primul rând datorită talentului lui cameleonic de a se adapta la orice mediu. El respecta talentul înnăscut de organizare şi administrare al bărbatului de 34 de ani şi spera ca într-o zi şarmul lui Blancanales să-şi găsească loc în politica Statelor Unite. În loc de asta, îl descoperise lucrând ca sanitar într-un spital al veteranilor de război.

– M-ai prins la timp, îi mărturisi Blancanales lui Bolan. Intenţionam ca mâine să mă duc să mă reînrolez.

Politicianul descoperise un mediu la care nu se putea adapta. Se bucură că Bolan îi oferea un altul nou.

Blancanales preluă ce mai rămăsese în portofelul lui Bolan, câteva mii de dolari, trofeu al unei bătălii din Pittsfield şi abordă imediat problema ajutorului logistic. El închirie o casă spaţioasă şi confortabilă pe plajă într-o zonă pustie la nord de Santa Monica şi

o aprovizionă cu mâncare şi alte produse de primă necesitate.

Prima chemare la "ordine" a Detaşamentului Morţii avu loc în după-amiaza zilei de 24 septembrie, cu toţi membrii prezenţi la raport la "bază", în casa de pe plajă. Blancanales se ocupase deja de împărţirea sarcinilor. Schwarz începu de îndată să-şi desfăşoare sistemul electronic de securitate. Hoffower întreprinse o cercetare a terenului, ca să vadă unde îşi poate amplasa minele antiinfanterie şi alte dispozitive de apărare. Zitka şi Loudelk porniră într-o acţiune de recunoaştere a întregii zone pentru fixarea viitoarelor poziţii de apărare. Harrington şi Andromede se apucară să lucreze în "fabricuţa" de muniţie. Fontenelli şi Washington se îndreptară spre plajă să amenajeze un poligon de tragere la adăpostul unor stânci. Bolan şi Blancanales plecară la San Bernardino ca să adulmece vreo relaţie pentru procurarea de arme şi muniţie.

Capitolul trei

PROBA DE ÎNCERCARE

În primele ore ale dimineții de 27 septembrie, linia interurbană care asigura funcționarea telefoanelor în zona cu acces limitat Bel Air, fu avariată. O localnică precizâ cu exactitate momentul întreruperii, ora 6:10 a.m.; ea tocmai vorbea cu un vânzător de la Agenția de bilete a aeroportului din Inglewood, când s-a pierdut legătura.

Bărbatul în vârstă, care locuiește în căsuța grădinarului la marginea proprietății lui Giordano din Bel Air, a indicat de asemenea ora 6:10 a.m., ca moment în care un musafir nepoftit i-a intrat pe ușa din spate, întrerupându-l de la micul dejun. Vizitatorul era un tip subțirel și măsliniu, care "pășea ca o pisică". Era îmbrăcat în niște jeanși albaștri decolorați și jachetă de doc, avea mocasini în picioare și o batistă ruptă în jurul frunții. Un pistol automat de calibru mare aflat într-un toc lejer era atârnat de o centură militară plină de săculeți cu muniție. De cealaltă parte a centurii era agățat un pumnal lung. Străinul îl legă pe grădinar cu o frânghie de nylon, îi aplică un bandaj de tifon peste gură, apoi îl duse în dormitor și îl culcă cu blândețe în pat.

La câteva momente după plecarea individului, grădinarul, privind pe fereastra dormitorului, zări un tip într-un echipament negru strâns pe corp care sări gardul, îndreptându-se în fugă spre clădirea principală. Un altul îl urmă, acesta din urmă având o armă grea aruncată pe umăr.

Cam în acelaşi timp, un şofer din vecinătatea nordică a proprietăţii, privind pe fereastra garajului văzu un bărbat în uniformă militară, "cu o puşcă cu şase ţevi, vă jur", mergând în pas alergător spre proprietatea lui Giordano. Şoferul încercă să sune la poliţie, dar telefonul era mort.

Tot pe la 6:10 a.m., o menajeră matinală plimba un câine pe aleea şerpuită din faţa proprietăţii. Ea fu surprinsă de apariţia bruscă a unui jeep militar "cu doi soldaţi şi o puşcă mare în spate" Vehiculul se opri pe drumul de acces spre proprietatea lui Giordano, apoi se urcă pe trotuar, cu mitraliera îndreptată spre intrarea în casă. Femeia o şterse, după ce unul dintre indivizi o sfătui "plimbă-ţi câinele pe altă alee a iadului, cucoană"

La 6:13 a.m., vecinii adormiţi fură zguduiţi de o explozie înăbuşită şi de un potop de împuşcături. Un minut mai târziu, câţiva servitori veneau împleticindu-se dinspre casă, mânaţi din urmă de un tip în uniformă militară. Unii dintre ei erau încă îmbrăcaţi în pijama. Ei fură conduşi în stradă şi se retraseră pe trotuarul de vis-à-vis, strângându-se unul într-altul într-o grămadă tăcută. Călăuza lor se grăbi spre jeep, îi vorbi scurt şoferului, apoi alergă înapoi spre casă. După puţin

timp, jeepul acceleră brusc, coborî în stradă, intră cu toată viteza în sensul giratoriu pe drumul de acces spre proprietatea lui Giordano, lăsând în urmă o perdea neagră de fum, apoi porni în direcția opusă, ieșind în stradă și continuând să scoată fum.

Toată zona era acum acoperită de un văl de fum, dar martorii mai auzeau încă focuri sporadice de pistol din interiorul locuinței și ocazional câte un răpăit de armă automată.

Liniștea se lăsă fix la 6:16 a.m., oră confirmată de diferiți martori. Bătrânul din căsuța grădinarului urmări cu teamă reapariția individului în jeanși decolorați. Acesta tăie legăturile grădinarului, îl mângâie pe cap și ieși pe ușă cu calm.

Primul echipaj de poliție trimis la fața locului nu sosi înainte de 6:20, cu puțin timp înainte de mașinile de pompieri, când perdeaua de fum începuse să se risipească. Spectatorii se strânseră în jurul mașinii de poliție ca să relateze incidentul pe nerăsuflate. Polițistul ceru imediat întăriri prin radio și le interzise pompierilor să intre în clădire. Două echipaje suplimentare de poliție sosiră în câteva minute. Atunci, polițiștii intrară cu prudență în casă. Un cadavru ciuruit de gloanțe, îmbrăcat în pijama, fu descoperit în holul de jos, chiar la intrarea în casă și un pistol încărcat sub corpul încovrigat. Sufrageria locuinței fusese în mod vizibil secerată cu mitraliera; mobilierul era făcut țăndări, toți cei patru pereți prezentau multiple găuri la înălțimea pieptului; porțelanurile și celelalte obiecte fragile erau zob.

Trupul unui alt individ, de data aceasta îmbrăcat, fu găsit într-o cameră de sus. Ţeasta lui era o masă amorfă însângerată, fărâmiţată de impactul cu numeroase gloanţe învelite în oţel.

Peretele unui dormitor alăturat fusese distrus de o explozie, iar resturile căscate ale unui seif din perete aduceau mărturie mută în privinţa cauzei şi a efectului.

La ora 6:30, poliţia îl găsi pe Emilio Giordano, stăpânul proprietăţii. Jack Matsumura, grădinarul, îşi veghea stăpânul, contemplând cu tristeţe de la o distanţă plină de respect, halul în care acesta fusese adus. Aparent, Giordano era viu şi nevătămat, dar după descrierea poliţistului Harold Kalb, "într-o situaţie ca dracu de stânjenitoare" Milionarul era întins cu faţa în jos şi cu mâinile şi picioarele desfăcute pe o grămadă de îngrăşământ de la marginea unei grădini de flori, fiind legat la mâini şi la picioare de ţăruşi de lemn. Giordano era gol puşcă şi fusese transformat într-o bombă vie. O uluitoare reţea de fire era ţesută în jurul corpului său, reţea care se termina printr-un aranjament ingenios, cu două grenade de mână, una aşezată între mâinile şi cealaltă între picioarele lui Giordano. O mână neagră mare fusese desenată pe pielea spatelui.

Kalb trimise un poliţist să telefoneze după echipa de genişti, apoi îngenunche cu prudenţă şi încercă să îmbărbăteze şi să liniştească victima, care respira cu teamă. Giordano nu riscă nici măcar contracţiile musculare ale unui cuvânt, aşa că se scurse-

ră douăzeci de minute stranii şi încordate până la sosirea experţilor.

După alte câteva minute de muncă obositoare şi tensionată, echipa de neutralizare a bombelor descoperi că grenadele nu aveau nimic pe dinăuntru. Giordano făcu o criză de isterie şi leşină. Trecuse de ora 8, când poliţia reuşi în sfârşit să-i pună câteva întrebări milionarului în vârstă de 50 de ani şi nici măcar atunci, el nu fu în stare să adauge mare lucru la datele sărăcăcioase pe care le aveau în legătură cu împrejurările crimei.

Conform mărturiei lui Giordano, el fusese trezit de un tip înalt şi blond, îmbrăcat ciudat "într-o uniformă cum purtau trupele de comando" Tipul plasase ţeava unui pistol automat de tip militar la rădăcina nasului lui Giordano şi îi ordonase acestuia să se dea jos din pat. Giordano obişnuia să doarmă gol; el încercase să se îmbrace, dar individul îl îmbrâncise, înainte de-a apuca să facă vreun pas spre haine.

Un al doilea tip ieşise în fugă din cameră în urma lor; explozia s-a auzit o clipă mai târziu. Bărbatul cel înalt îl conduse pe Giordano jos.

– Am trecut pe lângă alţi nebuni care trăgeau în stânga şi în dreapta. Am ajuns în curtea din spate. Un individ care arăta ca un indian veni lângă noi. M-au aruncat în grămada aia de baligă şi mi-au spus că dacă stau perfect nemişcat am şanse să trăiesc. De unde era să ştiu că porcăriile alea nu sunt adevărate?

Giordano îi identifică pe cei doi morţi ca fiind oamenii lui de pază, dar îşi mărturisi ignoranţa totală

în privinţa intruşilor. Semnificaţia mâinii negre care a fost desenată pe spatele lui nu-i scăpă sergentului anchetator, care îi ceru explicaţii. Dar Giordano nu vedea nici un motiv pentru care torţionarii săi au făcut aşa ceva. El citâ jaful ca singurul mobil posibil al atacului, dar refuză să estimeze suma de bani care lipsea.

O razie generală efectuată de către poliţie în zonă, adăugă puţine informaţii suplimentare. Un paznic în uniformă, aflat la două străzi depărtare raportă trecerea unui vehicul militar ce transporta doi oameni şi o mitralieră "la câteva minute după explozie" Doi îngrijitori de la o staţie service aflată la prima mare intersecţie erau, cu toate acestea, siguri că un asemenea vehicul nu trecuse pe acolo. Auziseră şi ei explozia şi căutau cu privirea vreun semn de activitate neobişnuită. Le-a fost imposibil să raporteze incidentul, pentru că telefonul lor era mort de câteva minute.

Cercetările poliţiei continuară în împrejurimile Bel Air-ului aproape toată dimineaţa. La ora 10, o filă de cazier cerută în grabă, fu trimisă prin fax de la Pittsfield la Los Angeles. La 11:30, o conferinţă a poliţiei, convocată din mers, avu loc în sala de judecată a tribunalului din Los Angeles.

– Se vede că Mack Bolan, denumit Executorul, a venit la Los Angeles. Aparent el n-a venit singur. Se pare că şi-a adus cu el o armată personală. Tot iadul o să se dezlănţuie în oraşul ăsta dacă nu acţionăm repede şi eficient. Trebuie să depunem maximum de efort. Puneţi mâna pe Bolan!

În timp ce se rosteau aceste cuvinte, obiectul aflat în atenţia poliţiei îşi conducea propria sa conferinţă.

Scena de desfăşurare era o casă confortabilă aflată pe o plajă, la câţiva kilometri în nord de Santa Monica. "Cei Zece Formidabili" erau adunaţi în curtea interioară. Atmosfera era degajată. Un maldăr de bani era stivuit pe o masă acoperită cu sticlă. Clinchetul cuburilor de gheaţă din pahare fu singurul sunet ce se făcu auzit când Mack Bolan îşi aprinse o ţigară. El îşi dădu scaunul pe spate ca să se balanseze pe două picioare şi anunţă liniştit:

– Ei bine, a mai scârţâit pe ici pe colo, dar o să fie mai bine. Va trebui să fie. Într-o probă de încercare ca aceasta, cronometrarea nu e chiar aşa importantă, dar...

Îl fixă pe Blancanales cu o privire dură.

– Politicianule, ai intrat cu perdeaua aia de fum cu patruzeci de secunde mai devreme. Fratele de Cruce încă lega grenadele când ne-a invadat fumul. Dacă alea ar fi fost grenade adevărate...

– Eram îngrijorat, recunoscu Blancanales. Prea mulţi spectatori. Mi-era teamă să nu facă vreunul o prostie.

Bolan acceptă explicaţia pentru abatere şi îşi întoarse privirile spre Fontenelli.

– Bun spectacolul cu jeepul, Căţea. Excelent executat. Bănuiesc că poliţiştii încă mai scotocesc după el prin Bel Air.

Fontenelli zâmbi, vădit impresionat de laude.

– Sper să înnebunească scotocind, zise el.

– Cât exploziv ai folosit, Bum? întrebă Bolan gânditor privind spre Hoffower.

– Ai spus să fie suficient ca să arunce în aer uşa seifului. A aruncat-o.

Bolan râânji.

– Chiar aşa. În celălalt capăt al camerei. Mă întreb totuşi, dacă nu ne-am fi putut face treaba şi cu mai puţin. Explozia asta trebuie că s-a auzit cât se poate de clar până la primărie.

– Mda, am exagerat un pic, zise Hoffower încet. E prima oară când zbor în aer un seif. Am mai adăugat nişte dinamită, pentru orice eventualitate.

Bolan suflă un nor de fum de ţigară spre teancul de bani, apoi luă un pachet şi i-l vârî lui Hoffower sub nas.

– Uite cum arată după o lovitură reuşită, zise el. Acum imaginează-ţi o ploaie de confetti verzi, căci aşa ajung să arate după o lovitură nereuşită. Bagă asta la cap.

Hoffower râânji şi aruncă banii pe masă.

– O să-i fac să arate bine.

Zitka tuşi, îşi drese glasul, apoi zise:

– O.K., spune-mi şi mie cât am întârziat cu scoaterea personalului în stradă.

– Aproape un minut întreg, răspunse Bolan pe un ton egal. Bătrânul negru de la parter a fost prins în plin foc încrucişat executat de Fum de Armă. Dacă Fum de Armă nu i-ar fi dat brânci în carneră, ..., ei bine, De ce ai întârziat, Zit?

– Servitoarea de la etaj era pe budă, raportă

Zitka solemn. Am zorit-o cât am putut.

O chicoteală generală cuprinse detaşamentul. Cineva adăugă:

– Mulţumeşte Domnului şi dă-mi hârtia de toaletă.

Zitka se înroşi ca racul.

– Să ne fie învăţătură de minte, comentă Bolan, după ce râsetele se potoliră. Va trebui să ţinem cont de elementul uman în planificarea acţiunilor viitoare. Să nu uităm asta.

– Nu te poţi gândi la toate, mormăi Zitka.

– Aşa că sarcina iniţiativei individuale cade pe umerii fiecăruia, răspunse Bolan.

Privirea lui se fixă asupra lui Schwarz.

– Ai vreo problemă, Gadget? întrebă liniştit.

Schwarz dădu din cap cu gravitate.

– Din punctul meu de vedere, totul a mers grozav. Am ieşit din canalul de cabluri telefonice la 6:05 pe ceas.

Îi făcu lui Hoffower cu ochiul.

– Singura modalitate de a tăia un cablu, omule. Hai cu mine odată, Bum-Bum şi arată-mi cum se fac şmecheriile alea. În orice caz, ora stabilită era 6:10. L-am lăsat pe Copil acolo în canal şi am tăiat-o spre casă. Am ajuns la 6:12. Am intrat chiar după explozie. Mi-am plantat micile mele nestemate şi la 6:15 eram gata. L-am luat pe Copil din Flori la 6:19 şi iată-ne!

– Nici o problemă la cablu, raportă Andromede. L-am tăiat la 6:10, conform planificării. Ţac-pac! - nimic mai simplu. Dar vai şi amar de nervii mei.

Mark Washington râse uşor:

– Te-am văzut când te strecurai afară din gaura aia, îi spuse lui Andromede.

– Aşa?

– Aşa. Te-am văzut în lunetă. Îţi era inima cât un purice cu tot explozivul ăla la tine, spune, nu-i aşa? Dacă ai fi fost negru ca mine, te-ai fi albit.

– Atât de bine m-ai văzut? întrebă Andromede neîncrezător.

– Desigur. Când mi-am fixat luneta mea puternică pe tine, vinişoarele din albul ochilor tăi păreau nişte canale marţiene.

– Dar casa cum ai văzut-o? întrebă Bolan.

– Destul de bine nordul şi spatele. Prea mulţi copaci în faţă, dar chiar şi acolo mi-am putut face o idee de ansamblu. Deşi în spatele casei aş fi putut doborî pe oricine ar fi încercat s-o şteargă. Aşa cred.

Washington zâmbi şi adăugă:

– O tipă înota goală în zona de est.

– Zău? întrebă Harrington interesat.

– Îhî, cam la două străzi mai jos, un bazin rotund şi mic în curtea din spate.

– Cum arată o ţâţă mare şi umflată printr-o lunetă? întrebă Zitka.

– Ca o ţâţă mare şi umflată, cred, răspunse Washington prompt. Numai că asta nu era umflată. Era slabă şi ascuţită.

– Te-am văzut, Ochi de Peşte, raportă Loudelk liniştit, vocea sa ridicându-se blând deasupra chicotelilor.

Washington arunca o privire de vultur spre indian:

– Ce zici?

– Am zărit câteva licăriri de-ale lunetei tale, explica Loudelk. Ar fi bine să nu uiți asta. La răsăritul și apusul soarelui, ar trebui să ai grijă că lentilele reflectă lumina.

– Data viitoare o să folosesc un Polaroid, murmură Washington cu umilință. Mersi.

Bolan se mișcă ușor neliniștit și întrebă:

– Ne-ai fi putut acoperi retragerea cum se cuvine, Ochi de Pește? Adică, dacă am fi fost urmăriți.

– Cum să nu, sigur. Jeepul însă nu. După cum am spus, prea mulți pomi pe partea aia. De-abia puteam să zăresc câte ceva din când în când. Știi bine că luneta reduce câmpul vizual. Dar i-am văzut pe polițiști venind. Aș fi putut să-i îndepărtez cu mult înainte de-a ajunge aici, daca ar fi fost nevoie. Totuși n-a fost. Voi aveați un avans de trei minute. Însă dacă vreuna din mățele celelalte ar fi încercat să iasă din casă, ei bine, distanța era cu puțin peste 400 m. Atât. Aș fi putut foarte bine să acopăr unghiul ăla.

Chicoti vesel.

– Și aș fi putut să trag o brazdă sănătoasă pe fundul lor gras, în stilul în care l-ai împachetat tu pe ăla acolo, omule, nici să respire nu mai avea curajul.

Bolan rânji.

– I-a făcut bine la suflet, sunt sigur de asta, comentă el.

– Mda.

Washington îşi frecă nasul.

– Aş vrea să-ţi spun ceva, sergent.

– O.K.

– Ai dirijat o lovitură grozavă. S-a văzut frumos, cât se poate de frumos de acolo de unde eram eu. Eu n-am observat nici o neregulă în privinţa sincronizării. A fost exact aşa cum ai spus tu, chiar şi cu poliţiştii.

Bolan îl temperă.

– Trebuie să rămână aşa. Mai ales când sunt şi poliţişti implicaţi în joc. Trebuie să-i evităm cu orice preţ.

– *Orice* preţ? bombăni Fontenelli.

– Exact aşa am spus.

– Eu nu pricep povestea asta de dragoste cu copoii, bodogăni Fontenelli.

– Vrei să figurezi pe lista neagră a poliţiei, Căţea? întrebă Bolan calm.

– Nu neapărat. Dar dacă ajungem până acolo, doar eu cu ei, ei bine...

Fontenelli aruncă o privire rapidă asupra chipurilor adunate acolo.

– Ei bine, nu sunt sigur c-o să pot să mă întorc cu spatele şi s-o întind.

– Cel mai bine pentru ţine ar fi să le întorci spatele şi s-o întinzi, spuse Bolan ameninţător. Înţelege odată pentru totdeauna. Ai împuşcat în mod deliberat un poliţist şi ţi-ai încheiat socotelile. Pricepe bine. Ţi-ai încheiat socotelile. Mie nu-mi place nici măcar planul auxiliar pe care l-am făcut cu Ochi de

Peşte pentru lovitura de azi. A trage *spre* un poliţist nu se deosebeşte prea mult de a trage *într-un* poliţist, din punctul de vedere al poliţistului. Acum, toţi trebuie să înţelegeţi asta foarte bine. Atâta timp cât nu faci decât să cureţi "gunoaiele", oamenii îţi vor da o mână de ajutor. În secret poate, dar totuşi te vor încuraja. Însă dacă vei ucide un poliţist, un copil, sau orice alt trecător nevinovat, aplauzele încetează, soldat, încetează pe loc. Poliţiştii n-or să mai întoarcă privirea în altă parte, ziariştii n-or să mai romanţeze totul şi deodată devii şi tu "gunoi" Şi atunci, Robin Hood, ai dat-o dracului de afacere.

– Bineînţeles, desigur, încuviinţă Fontenelli calm.

– În regulă.

Bolan îşi studia buricul degetelor.

– Nu vreau să vă pisez la cap, dar ce-am spus la început, e clar ca lumina zilei. Îl şterg de pe faţa pământului pe cel care încearcă să transforme acest detaşament într-o cârdă de şobolani. Mai e timp să vă retrageţi, dacă vreunul dintre voi consideră că nu-i place regulamentul.

Urmă o tăcere nefirească, aproape stânjenitoare. Bolan lăsă să se scurgă timp, după care zâmbi, îşi drese glasul şi începu să vorbească din nou:

– Bun. Ştim cu toţii de unde pornim. Acum să vorbim despre acţiunea în sine. Proba de încercare de azi a fost reuşită, de oriunde ai privi-o. Giordano era singura mea legatură sigură cu ramura din vest a familiei. Acum el ştie că suntem în oraş. Ştie că sun-

tem pe urmele lui. I-am omorât doi oameni, i-am devastat casa, am luat un purcoi de bani de la el, l-am umilit şi i-am arătat că trăieşte, fiindcă aşa avem noi chef.

Zâmbetul i se lărgi.

– Asta e o înghiţitură cam amară pentru un mafiot. O să stea liniştit câteva ore, cel puţin până când poliţiştii îşi termină treaba prin împrejurimi. Pe urmă o să înceapă să zbiere ca un zeu de tinichea ce este. O să bântuie de colo până colo, arătându-şi muşchii şi cerând capetele noastre pe o tavă mafiotă. Exact asta aşteptăm şi noi de la el.

Bolan întoarse o privire amuzată spre prietenul lui, Zitka.

– Îţi aminteşti de operaţiunea de la Vanh Duc, Zitka? întrebă el.

Zitka răspunse cu un rânjet larg.

– Da, zise, şi ochii lui priviră de jur împrejur. Divizia 9 efectua o acţiune de explorare a teritoriului ocupat de inamic. Nici o legătură, nici o legătură pe oriunde au căutat. Se ştia al dracului de bine că cei din nord erau pe undeva pe acolo, dar continuau să se evaporeze. După o explorare de zece zile, divizia 9 n-a dat decât peste un grup de săteni terorizaţi. Aşa că ne-au trimis pe noi.

Privirea îi zbură spre Bolan şi zăbovi acolo pentru o clipă, apoi chicoti şi reluă povestirea.

– Eram aşa, Mack şi cu mine, doi tipi care ne flancau şi doi cercetaşi. Am mers timp de trei zile şi ştiam încotro ne îndreptăm. Ştiţi, intrasem în jocul

vietnamezilor. Loveşte şi dispari. În momentul în care am intrat în Vanh Duc, vietnamezii nu doreau decât să ne omoare. Le executasem deja un general, o jumătate de duzină de ofiţeri de infanterie cu grad superior şi cam tot atâţia activişti politici ai satelor. Erau gata pregătiţi pentru a fi legaţi. În cele din urmă, cei din nord trebuiau să iasă din găurile lor. Să le cadă faţa, înţelegeţi, în faţa unei echipe de şase ticăloşi. Ne-au întins capcane la Vanh Duc şi bineînţeles, noi asta am aşteptat tot timpul. Am avut drept ţintă un întreg batalion, pe care l-am izgonit afară din vizuină şi l-am hăituit pe câmpul semănat cu orez, unde a fost întâmpinat de forţele noastre aeriene.

– Îmi amintesc de operaţiunea asta, interveni Harrington. S-a întâmplat atunci când infanteria aeropurtată a rămas în elicoptere timp de trei zile.

– Asta a fost Vanh Duc, confirmă Zitka dând din cap cu gravitate. I-am scos din vizuină şi ce n-au reuşit să doboare forţele aeriene, a doborât divizia 9.

– Aici ne jucăm de-a Vanh Duc, explică Bolan.

Se uită la ceas.

– Numai că nu există forţe aeriene sau trupe de infanterie care să termine treaba după ce scoatem noi inamicul din vizuină la lumina zilei. Trebuie să facem toată treaba singuri. O să-i lovim şi iar o să-i lovim şi o s-o ţinem tot aşa până când vor încerca să-şi pună la adăpost fundurile. Atunci, când vom şti cine sunt şi unde sunt toţi, atunci îi vom zdrobi. Ăsta-i tot planul. Amănuntele o să le cântăm după ureche. Gadget are "ploşniţe" în toată casa lui Giordano şi i-a

pus şi telefonul sub supraveghere. Cam peste două ore, Zitka şi Fratele de Cruce îşi vor ocupa posturile de pază. Copil, îl schimbi pe Zit. Tu, Fum de Armă, pe Fratele de Cruce. Ştiţi regulile, se joacă pe viaţă şi pe moarte, căci asta urmează să fie. Bum, alternezi supravegherea electronică cu nişte accesorii. Politicianul şi Ochi de Peşte, veniţi după mine, dar nu prea repede, lăsaţi-mi timp să acţionez. Căţea, răspunzi de securitatea bazei. Aha! Bum, cam cât îţi ia să faci o duzină de grenade ofensive artizanale?

– Nu vrei să aibă şi schije? întrebă solemn specialistul în exploziv.

– Nu. Doar zgomot şi explozie de lumină.

– La dracu, douăzeci de minute, răspunse Hoffower.

– Bine. Fă-le acum. Pune-mi-le într-un săculeţ la şold.

Bolan zâmbi şi se ridică în picioare.

– O să fie mult mai tare decât la Pittsfield. Sunt bucuros că voi sunteţi alături de mine.

Dădu să plece, îşi verifică buzunarele şi se întoarse cu un gând întârziat:

– Politicianul are banii împărţiţi în unsprezece părţi. Asta înseamnă cam 47 - 50 de sute de căciulă. A unsprezecea parte este pentru coşniţă. Luaţi-vă banii şi apoi trageţi pe dreapta. N-o să prea dormiţi la noapte.

Se întoarse brusc şi porni cu paşi mari prin curtea interioară, îndreptându-se spre plajă.

– Ce-i trăsnaia asta cu coşniţa? întrebă Andromede, fără să se adreseze cuiva anume.

– Fondul de război, explică Blancanales. Mi-a spus să-i pun şi partea lui tot acolo.

– Cineva mi-a dat împrumut trei sute, zise Fontenelli.

El fu primul la masă şi frunzărea cu reverenţă un pachet de bancnote.

– Vreau să văd ce simţi când pui mâna pe un teanc de mii.

– Unde se duce? întrebă Hoffower uitându-se după şeful plecat.

Zitka îşi luă partea sa de câştig şi spuse liniştit:

– Întotdeauna pleacă singur după o lovitură, lăsaţi-l în pace.

– Dacă nu vrea banii, atunci ce vrea? insistă Hoffower.

– Ei, la dracu, Bum, i-au lichidat toată familia, zise Harrington.

– E un război sfânt, murmură Andromede. După modelul Karmic. Legea judecăţii. Eliberarea din iad în rai şi poate din nou înapoi în iad.

Hoffower îşi numără cu atenţie grămada de bani şi îi aruncă un teanc lui Blancanales.

– Uite mia pe care mi-a dat-o ca avans, zise el liniştit. Pune-o în coşniţă.

– N-a fost un avans, protestă Blancanales. E o primă.

– Pune-o în coşniţă oricum, insistă Hoffower.

Blancanales acceptă banii şi îi adăugă celor de pe masă. Andromede se uită fix la "fondul de război", apoi numără repede o mie de dolari din pachetul său

şi îi puse pe masă. Fontenelli şovăi nehotărât, apoi îi urmă pe ceilalţi.

Washington privi silueta lui Mack Bolan care se micşora pe măsură ce acesta înainta pe plajă.

– Iată-l pe Judecător, zise el, cu un suspin uşor.

Apoi se apropie de masă şi aşeză pe ea un teanc de bani.

Loudelk zâmbi slab.

– Probă de încercare, da?

Aruncă o grămadă nenumărată de bani în coşniţa tot mai mare.

– Ăsta e votul meu pentru echipa câştigătoare.

Votul de încredere deveni în scurt timp unanim, fondul de război crescu şi - ceea ce era cel mai important, cei *zece* deveniseră *unul*.

Copil din Flori Andromede se duse până la capătul curţii interioare şi se întoarse apoi la tovarăşii săi, cu o expresie sfântă pe chip, zicând:

Vanh Duc, Vanh Duc,
Prin sânge mă duc
Banda s-o răstorn,
Dacă n-am ghinion.

– Ce tot zice? murmură Washington.

– Eliberarea, cred, răspunse calm Loudelk. Mai ştim şi noi câte ceva despre asta, nu-i aşa negrule?

Washington rânji fără să se amuze.

– Da, omule, mai ştim câte ceva.

Ridică vocea şi i se adresă lui Andromede:

– Hei, părinte, vino aici că vreau să-mi mărturisesc păcatele.

– Tu vezi-ți de păcatele tale, frățioare, și eu o să-mi văd de ale mele, răspunse Andromede cu un rânjet. În momentul ăsta mă duc să-mi clădesc disprețul față de moarte. Hai cu mine! O să meditățm împreună, lângă apa liniștită.

– O să vin cu tine la Vanh Duc, omule, răspunse Washington cu blândețe.

– Acolo e realitatea, oftă Andromede și se îndepărtă.

Moartea, hotărâse el cu mult în urmă, era singura realitate adevărată.

Capitolul patru

HARDCASE*

Căpitanul Tim Braddock era în poliţia din Los Angeles de 18 ani. Căsătorit, tată a trei copii, încă puternic şi bine legat la cei 42 de ani ai săi, el arăta mai degrabă ca un tânăr director cu succes în afaceri, decât ca un poliţist. Braddock era "în plină ascensiune" conform zvonurilor. Respectat, admirat, competent, eficient - aceştia erau termenii folosiţi cel mai adesea în orice discuţie despre omul nostru. În ultimii doi ani fusese mutat la echipa de administrare şi coordonare, apoi la seviciul de informare şi popularizare şi avusese şi alte îndatoriri nepoliţieneşti care păreau să-i netezească drumul spre treptele superioare ale profesiei de poliţist. Iar acum fusese desemnat coordonator al celei mai arzătoare misiuni de la asasinarea lui Kennedy încoace, cazul Bolan.

Proiectul primise, foarte adecvat, numele de cod HARDCASE. El trezise interesul activ al fiecărei secţii de poliţie din stat. Reprezentanţi ai celor mai

---

*HARDCASE = caz periculos

multe dintre ele se adunau acum în sala de instructaj ca să asculte punctul de vedere oficial al Los Angeles-ului în această problemă. Va fi acolo un trimis al procurorului general din Sacramento, precum şi coordonatori ai trupelor de stat, unii agenţi federali, câtiva şerifi din diferite departamente şi o multime de persoane cu greutate din vecinătatea Los Angeles-ului.

Braddock se simţea de parcă era pregătit să iasă la raport; peste numai un minut i se va cere să facă un pas înainte, să stea în poziţie de drepţi, să-şi spună numele şi profesia şi sa zică ceva pe un ton firesc. Se înfioră. O particică uitată din el îşi dorea cu ardoare să se întoarca la vremurile vechi, mai simple şi mai logice, când existau politişti şi hoti, la perioada când a fi politist însemna a fi un justitiar care urmareşte un infractor şi îl împuşca sau face sa fie pedepsit. Zona practica a minţii lui Braddock ştia totuşi ca acele vremuri simple erau apuse pentru totdeauna. Politistul era acum putin politician, puţin diplomat, puţin frate mai mare, aducea puţin din imaginea unui tată, mai era şi putin savant, puţin avocat al constitutiei, şi toate acestea lasau foarte puţin loc pentru ceea ce însemna politist pur şi simplu.

"Politistul pur şi simplu" era pe cale de disparitie în America. Tim Braddock nu dorea să dispara. El ajunsese departe în 18 ani iar cei 18 care vor urma, s-ar putea foarte bine să-l găsească stând pe scaunul cel mare din biroul şefului. Ambiţia ştia sa fie un tiran neînduplecat; în aceasta oală sub presiune a com-

petiţiei, care este lumea secolului 20, dorinţa de a reuşi era strâns legată de instinctul de conservare. Aceasta era realitatea şi nimeni nu era mai conştient de acest fapt decât Tim Braddock.

Îşi înfrânse emoţia care-i făcuse inima cât un purice, printr-o comandă interioară fermă şi ascultă cum era prezentat adjunctul şefului poliţiei, apoi îşi lăsă mintea să hoinărească în voie, în timp ce numărul doi al Los Angeles-ului prezenta cazul în linii mari. Braddock era familiarizat cu generalităţile. El era convins că toţi ofiţerii din sală erau perfect la curent cu originea Executorului şi ultimele sale ispravi. Totuşi, cei prezenţi ascultau respectuoşi; la urma urmei, raţiona Braddock, cel care li se adresa era numai cu un pas în urma şefului celei mai mari secţii de poliţie de la Los Angeles. De asemenea, fuseseră rugaţi să rămână neutri. Pe câtă vreme lui Braddock, în cuvântul lui, i se cerea contrariul. Nu era loc pe podium pentru "poliţistul pur şi simplu" Tim Braddock. Şi dacă nu se pricepea să abordeze problema cum se cuvine, ei bine, scaunul acela din biroul şefului ar fi început să se îndepărteze tot mai mult.

Adjunctul şefului poliţiei ajunsese la prezentarea lui Braddock.

– Şi căpitanul Braddock va coordona maniera de lucru a acestui departament în cazul Bolan. Biroul său va asigura legătura directă între toate forţele locale, de stat şi federale, angrenate în operaţiunea HARDCASE. Domnilor, căpitanul Tim Braddock de la departamentul de Poliţie din Los Angeles.

Cineva din spate aplaudă scurt, în timp ce Braddock se îndrepta spre podium. Aplauzele nu-şi aveau locul aici. Căpitanul făcu cu ochiul spre peretele din fundul sălii, zâmbi strengăreşte şi vorbi în microfon:

– *Unul* de acolo mă cunoaşte, zise el cu prezenţă de spirit.

Ascultătorii răspunseră prin râsete şi lui Braddock îi reveni curajul. Gheaţa se spărsese.

– Pentru ca să mă cunoască *toţi,* ofiţerul John Ward va împărţi nişte cărţi de vizită.

Făcu un semn scurt unui ofiţer în uniformă care stătea în sală, chiar sub tribuna vorbitorului.

– Puteţi să le luaţi ca pe nişte invitaţii, continuă Braddock în maniera jovială cu care îi plăcea să înceapă. Totuşi aş aprecia dacă aţi trata informaţiile înscrise pe aceste cărţi de vizită ca strict confidenţiale. Numerele de telefon pe care le veţi găsi sunt rezervate exclusiv pentru comunicaţii în legătură cu HARDCASE. Frecvenţele radio sunt ale reţelelor primare şi secundare speciale stabilite pentru unităţile mobile atribuite acţiunii HARDCASE. Avem la dispoziţie zece maşini destinate exclusiv acestui proiect, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Fiecare maşină este repartizată într-un anumit sector al oraşului. Vom cere tuturor secţiilor de poliţie învecinate să asigure ascultarea permanentă a acestor reţele speciale, astfel încât să fie la curent cu orice ar interveni şi să fie gata să ne dea ajutorul corespunzător.

Ofiţerul Ward se mişca în mod eficient printre

şirurile de scaune, distribuind câte un teanc de cărţi de vizită la capătul fiecărui rând, pentru a fi date din mână în mână pe rândul respectiv. Braddock continuă:

– Sunt instrucţiuni precise pentru fiecare unitate mobilă din acest departament, care va şti astfel cum să acţioneze în situaţia unei alerte la HARDCASE. Bolan este un tactician militar şi unul al dracului de priceput, după câte mi s-a spus. Nu trebuie să-l priviţi ca pe un nebun. El nu este un fanatic cu privirea sălbatică şi nici un trăgător însetat de sânge, şi orice încercare de a-l aborda sub un astfel de unghi va fi în general sortită eşecului. Din tot ce-am aflat eu în legătură cu metodele sale de acţiune, rezultă că îşi dă toată silinţa să evite orice confruntare cu autorităţile de poliţie. Aparent face pe dracu-n patru pentru a-i proteja pe trecătorii nevinovaţi. E totuşi, fără îndoială, un mare criminal. Trebuie prins cât se poate de repede. Acum aş dori un moment de atenţie pentru a trece în revistă cu dumneavoastră acţiunile din luna trecută ale Executorului, în Pittsfield.

Braddock îşi aranjă hârtiile, îşi drese glasul, aruncă o privire prietenoasă asupra adunării şi începu să citească:

– Pe 22 august, trăgând de la etajul superior al unei clădiri, de la o distanţă de 90 m, a ucis cinci funcţionari ai unei case de credit controlate de Mafia, pe stradă, în faţa biroului lor. A folosit un Marlin 444 cu lunetă şi n-a tras decât cinci focuri. Nu s-a răspuns la foc, deşi două dintre victime erau înarma-

te. Nu s-au înregistrat vătămări în rândul martorilor.

Se crede că reuşise atunci să se infiltreze în rândurile mafioţilor locali, se angajase să lucreze pentru ei şi le cunoştea operaţiunile din Pittsfield şi din împrejurimi. În conformitate cu datele serviciului secret al poliţiei, Mafia a fost prevenită în legătură cu adevăratul rol al lui Bolan la scurt timp după aceea, aşa că s-a hotărât lichidarea lui. În dimineaţa zilei de 31 august, doi ucigaşi plătiţi au fost găsiţi morţi în apartamentul lui Bolan şi s-au putut observa semnele unei lupte.

– Practic, acesta este momentul declanşării focurilor de artificii şi de acum începe Bolan să-şi arate colţii. Pare să fi optat pentru tehnica loviturilor pe nepusă masă, hotărâtoare, rapide şi repetate, într-o ofensivă specifică războiului fulger, care-i ameţeşte şi-i buimăceşte pe duşmani. În după-amiaza zilei de 31 august, Bolan a dat gata un palat al plăcerilor plătite...

Braddock îşi ridică privirea şi surâse:

– Un bordel, domnilor.

Oamenii legii adunaţi în sală chicotiră, salutând inutila explicaţie.

Braddock se opri, pentru a permite bunei dispoziţii să-şi urmeze cursul, după care continuă:

– A dat gata un palat al plăcerilor dintr-o suburbie, arzându-l până la temelie. Apoi s-a aşezat cu sânge rece pe un dâmb, la oarecare distanţă, a găurit cauciucurile maşinii unui echipaj de poliţie şi ale unei maşini de pompieri, după care a tras o ploaie de

gloanțe într-o mașină ce se apropia, plină cu acoliți ai Mafiei, rănind grav pe unul dintre ei și distrugând costisitorul automobil.

Rumoarea și râsetele din sală îl făcură pe Braddock să se oprească din nou. Își tamponă fruntea cu o batistă.

– Nu-i de mirare că băiatul ăsta și-a câștigat simpatia spectatorilor, continuă el. O mulțime de oameni s-au identificat cu el, chiar și o mulțime de ofițeri de poliție. Această atitudine lucrează în favoarea lui Bolan. E inutil să mai spun că afectează interesele poliției. Bolan este erou de război. El a fost în repetate rânduri decorat pentru curaj și eroism. Mulți cetățeni cinstiți care respectă legea îl apreciază grozav. Imaginea lui Bolan se încadrează în linii mari în următorul tipar: unul dintre băieții noștri din Vietnam, un tip decorat, e chemat acasă de la război ca să-și înmormânteze familia, victimă a terorismului Mafiei. Eroul din Vietnam devine răzbunător, declară război personal lumii interlope, pe frontul de acasă și se lansează într-un război eroic împotriva altui dușman al țării noastre. Spanac!

Braddock își înălță privirea și se uită atent la auditoriu:

– Repet, domnilor, spanac! Aceasta este o imagine îngrozitor și periculos de înșelătoare. Mack Bolan este un mecanism al morții cât se poate de antrenat. Este extrem de periculos, atât în sens pozitiv, cât și în sens negativ. Este un ucigaș necruțător, un *executor* în adevăratul sens al cuvântului, un stră-

lucit tactician, care pune în locul legii şi al dreptăţii, codul câmpului de luptă. El este judecătorul şi juraţii, acuzarea şi apărarea, legea, ultimul cuvânt.

Dar să ne întoarcem la Pittsfield. La scurt timp după asaltul palatului plăcerilor, apare la reşedinţa impozantă a unuia dintre şefii Mafiei. Este îmbrăcat în uniforma unui lucrător de la centrala electrică. Fără să clipească, vâră cuţitul în cei doi paznici care păzeau proprietatea şi aruncă în piscină cadavrele lor, după ce mai întâi taie firele electrice şi telefonice şi îi ademeneşte pe cei doi să iasă din casă ca să-l ajute să găsească "defecţiunea" După aceea intră în casă, ciopârţeşte saltelele de pe toate paturile şi ciuruieşte un portret uriaş al şefului Mafiei. Iată o tactică clară de hărţuire, căci în mod evident Bolan ştia că proprietarul domeniului nu este acasă.

Dar aceasta este o altă trăsătură caracteristică a modului de lucru al lui Bolan. Aparent, a fost dat în vileag înainte de a reuşi să se infiltreze în rândurile superiorilor Mafiei. A încercat să-i irite, să-i sperie, să-i panicheze, astfel încât, grangurii să iasă la suprafaţă. Şi ştiu că băiatul ăsta se mişcă repede. Ascultaţi numai! În aceeaşi după-amiază s-a întors la locul primei lovituri, casa de credit, a intrat cu calm înăuntru şi s-a servit dintr-un depozit secret cu avere nedeclarată, aparţinând Mafiei, cam cu un sfert de milion, se zice, pentru ca apoi să ordone funcţionarilor să aşeze fişele de evidenţă a împrumuturilor într-o grămadă în mijlocul camerei şi să le dea foc.

Braddock privi spre sală cu un zâmbet larg:

– Acum ce credeți, câtor mii de cetățeni onorabili și distinși le-a căzut cu tronc Executorul prin acest gest simplu? A dat foc la fișele de evidență a împrumuturilor!

Așteptă din nou ca răspunsul hohotit să se stingă, apoi continuă:

– Încerc să vă prezint psihologia acestui individ și pe cât posibil să explic de ce ziariștii au contribuit atât de mult la imaginea sa de erou. El chiar *are* înfățișare de erou. E născut pentru acest rol. Oamenilor le place să audă despre un individ care iese basma curată, mai ales dacă și-l pot imagina cu pălărie albă cu boruri largi.

Trebuie menționat de asemenea, că Bolan are mare grijă de imaginea sa. El își alege terenul de luptă cu rigurozitate, limitându-l în general la proprietățile Mafiei. Se poartă amabil și delicat cu trecătorii și face în așa fel încât să-i țină în afara liniei de foc. În loc să dea buzna într-o casă, trăgând cu pistolul în stânga și în dreapta, el ademenește secăturile afară cu meticulozitate și le trimite pe lumea cealaltă cu tot dichisul. Un servitor de-al casei nu apucă să vadă nici măcar un strop de sânge de stăpân.

În noaptea aceea, da, tot în noaptea aceea - nu s-ar zice că se lălăie! - Bolan a mai intrat în casa unei căpetenii, dar a fugit când nevasta tipului a tras în el cu un pistol de tir. N-a întors focul, ci a ales varianta fugii, ceea ce l-a costat. A fost atins, dar cred că nu prea grav. A dispărut timp de câteva zile. Își putea permite. Mai devreme, în aceeași seară, înainte de a

fi rănit, l-a însoţit pe unul din grangurii Mafiei la un consiliu de familie şi a întrerupt şedinţa printr-un atac cu o puşcă cu bătaie lungă, acest atac fiind calculat să servească drept avertisment că le localizase cartierul general. Aceasta este o alta tactică importantă ce aparţine stilului de acţiune al lui Bolan. "Familia" trebuie să fi fost cu nervii la pământ în perioada de refacere a lui Bolan. Până şi destinul pare să ţină cu individul ăsta.

Urmăriţi acum acţiunea celui de-al doilea război fulger. Mai întâi sună la departamentul local de poliţie şi îi previne că la noapte dă o lovitură, şi să stea deoparte. O fi naiv, cinic sau fanfaron? Braddock clatina din cap. Se pare că prima oprire este la un depozit, unde se păstrează surplusul de arme şi muniţie de război. Fiţi atenţi acum la grija pentru pastrarea imaginii! Pătrunde în depozit şi alege cu grija un arsenal personal. Apoi lasă o listă detaliată a bunurilor furate şi mai mult decât suficienţi bani pentru a le achita.

Şi acum să trecem la războiul fulger. O serie de lovituri fulgerătoare în locuri aflate la distanţe apreciabile se soldează cu o întrunire în plen a şefilor Mafiei de pe plan local. Se pare că ei se angajeaza la o confruntare finală şi decisivă, căci fortele mobilizate împotriva acestui om au fost formidabile, ca sa nu spun mai mult. Bolan trebuie că a ştiut la ce sa se aştepte din partea Mafiei. A ştiut cu siguranţa, doar el îi provocase şi manevrase pentru a-i aduce spre o astfel de confruntare. Iar "Familia" din Pittsfield n-a

înţeles niciodată cu adevărat mentalitatea lui Bolan. Tot timpul el a luptat împotriva lor cu arme convenţionale: un cuţit, un pistol, o puşcă cu lunetă. Era un om singur. Mafioţii au organizat o mică armată, au făcut rost de mitraliere şi au fost convinşi că o să-l strivească la fel ca pe un gândac, la prima mişcare. El le-a dovedit că raţionaseră greşit şi sigur că trebuie să arătăm respect faţă de mintea de luptător a lui Bolan. I-a lovit pe tipii aceia cu tot ce avea în arsenal şi a purtat războiul ca un adevărat soldat ce este. A aprins cerul, apoi s-a aşezat la adăpostul întunericului, cam la 20 de metri depărtare şi i-a bombardat cu mortiere, rachete şi - ziceţi-i pe nume! - le-a venit de hac. Cea mai senzaţională parte a acestei poveşti incredibile, este că tot atunci s-a strecurat printre degetele unui detaşament de poliţie care număra peste o sută de oameni ai legii din oraş şi din ţinut.

Braddock îşi drese glasul şi îşi coborî vocea cu un ton, pentru a constata:

– Cred că trebuie făcută menţiunea că nu toţi poliţiştii erau peste măsură de nerăbdători să-l înhaţe pe Executor. Şi asta nu din laşitate, ci din admiraţie, poate chiar din afecţiune. Unii şi-au întors capul în sens opus la trecerea lui Bolan. Pun pariu pe asta!

Braddock îşi şterse fruntea cu o batistă şi continuă pe ton normal:

– Iată că acum, problema este a noastră. Bolan şi-a mutat războiul în ţinutul Los Angeles-ului. Săptămâna trecută s-a dat o luptă la o asociaţie de locatari de lângă plajă. După ce s-a risipit fumul, şase haida-

maci, identificați ca fiind ucigași plătiți, zăceau morți într-o parcare, în apropierea unei curți interioare în care avea loc petrecerea a vreo patruzeci de tineri ce se relaxau și se bucurau de viață. E o minune cum de nici unul dintre acești nevinovați n-a fost lovit de ploaia de gloanțe. Între timp am aflat că unul dintre chiriașii acelei clădiri, un oarecare George K. Zitka este veteran al războiului din Vietnam și prieten al lui Mack Bolan. Trebuie să adaug că Zitka s-a făcut nevăzut.

Ieri dimineață, una dintre cele mai selecte zone din împrejurimi a vibrat de o lovitură à la Bolan, ce s-a soldat cu doi morți și un binecunoscut mafiot speriat de moarte. S-a stabilit cu certitudine că cel puțin șase indivizi au fost alături de Bolan în această acțiune.

Amintiți-vă acum că în Pittsfield, Bolan a fost singur și priviți masacrul ce l-a făcut în oraș și împrejurul lui. De data aceasta, el este în Los Angeles și nu mai este singur. Are o bandă acum, și indivizii ăștia par a conduce niște acțiuni de tip militar împotriva unor anumite elemente ale acestei comunități.

Braddock se opri teatral, zâmbi și spuse:

– Nu sunt aici nici ca să ridic în slăvi Mafia, nici ca s-o bag în mormânt.

Sala râse pe înfundate.

– Mă lasă rece Melio Giordano și cei doi gangsteri care au fost șterși în mod dramatic de pe statul lor de plată. Dar îmi îngheață sângele în vine la gândul unui război între două bande organizate, în acest oraș. Cunoașteți cu toții urmările unor bătălii

care s-au dat pe străzile oraşului nostru. Nu le putem tolera. *Nu le vom* tolera!

În sală se făcuse linişte totală. Braddock se opri ca să soarbă o înghiţitură de apă dintr-un pahar. Erau toţi numai ochi şi urechi. Era momentul să-i câştige de partea sa:

– Ştie toată lumea că s-a pus o primă deschisă formată din şase cifre pe capul lui Mack Bolan. Deja după publicitatea făcută loviturii de ieri, douăzeci şi doi de pistolari au fost reperaţi şi ridicaţi pentru interogatoriu. Ne-au invadat cele mai declasate elemente criminale din toată ţara. Ei, îi săltăm noi. Imediat ce-i identificăm, îi săltăm. Numai că noi pescuim cu un năvod găurit: prindem unul şi zece ne scapă. Domnilor, ţinutul Los Angeles a fost luat cu asalt de toţi puşcaşii cu ambiţii din ţară. Ei vor trage în oricine aduce cu Mack Bolan. Acesta este pericolul negativ al prezenţei lui Bolan în acest oraş. Moartea va putea să bântuie pe neaşteptate pe fiecare stradă, în fiecare loc public, în fiecare locuinţă particulară din acest oraş şi din tot ţinutul. Trebuie să-l prindem pe Bolan. Trebuie să-l prindem *repede*.

În regulă, îi câştigase. Ascultau cu atenţie, credeau. Grupaţi-vă în jurul drapelului, băieţi, s-a dat startul. Haideţi să punem gheara pe individ, să-l băgăm la răcoare şi să ne luăm o piatră de pe inimă. Acesta era mesajul lui Braddock. Îl va pune în aplicare.

– Avem informaţii despre fiecare mafiot cunoscut din zonă. Nu sunt mulţi şi credem că spionajul

nostru e la fel de bun ca al lui Bolan. Dar pentru orice eventualitate, împânzim oraşul, ne mai verificăm o dată informatorii şi apoi îi reverificăm. Numele lui Giordano era pe lista procurorului general. E posibil ca Bolan să folosească şi el această listă. Nu vrem să precipităm astfel lucrurile, încât să-l speriem de tot pe Bolan. Şi cu siguranţă nu intenţionăm să-l lăsăm să iasă la acţiune, până nu-l vom putea îndrepta spre un câmp al luptei, ales de noi. Aşadar iată strategia pe care o vom folosi în operaţiunea HARDCASE.

Braddock se îndreptă spre o hartă mare de pe perete şi luă un băţ arătător:

– Solicităm din partea dumneavoastră un ajutor deplin în această acţiune. Bun. Vom forma un cerc larg în jurul presupuselor puncte de contact şi vom juca jocul aşteptării. În momentul în care se face contactul, vom strânge uşor cercul, ne fixăm cursa şi îl atragem în ea numai dacă locul respectiv nu riscă să fie udat de sângele unor cetăţeni nevinovaţi. Nu uitaţi, suntem pe urmele a ceea ce pare acum a fi o armată mică, dar de profesionişti unul şi unul. Ei au arme grele. Aceşti oameni, fără îndoială că se vor ridica şi vor lupta dacă arestarea lor se va dovedi iminentă. Nu dorim ca lupta lor să se răsfrângă asupra unor cetăţeni nevinovaţi. Vom cere tuturor comunităţilor vecine să colaboreze perfect cu noi pentru îndeplinirea acestui plan. Vom cere dreptul de "urmărire de aproape" în jurisdicţiile altor poliţii. Vom cere să se acţioneze cu cea mai deplină delicateţe în fiecare etapă a operaţiunii HARDCASE şi să...

Practic, Braddock nu mai cerea acum, ci pur şi simplu instruia. Un instinct special îi semnalase că era momentul psihologic în care să preia comanda acestei adunări peştriţe de oameni ai legii. Toate celelate părticele din el se estompaseră în timp ce manevra mintile poliţiştilor aflaţi la faţa locului. "Poliţistul pur şi simplu" Tim Braddock era în şa şi călărea nebuneşte. Îi va veni de hac tipului ăstuia, Bolan, iar dacă nu, Dumnezeu îi va fi martor că nu va mai rămâne nici urmă de poliţist în el. Privirea lui îngheţată se ridică deasupra capetelor aleşilor Californiei, în timp ce bătea cu bătul în hartă din loc în loc pentru a sublinia anumite chestiuni, şi nici unul dintre cei aşezaţi acolo nu avea nici cea mai mică îndoială că Executorul îşi va găsi sfârşitul în Los Angeles.

"Marele Tim" Braddock era un om în plină ascensiune. O duzină de Mack Bolani de-ar exista, tot nu i-ar putea sta în cale. Startul se dăduse, Marele Tim îşi luase avânt şi nu se putea spune cu certitudine dacă HARDCASE definea operaţiunea, sau pe omul care o conducea. În oricare dintre situaţii, startul se dăduse. HARDCASE se pornise.

Capitolul cinci

URMĂRIREA

Emilio Giordano nu admitea să fie bătaia de joc a oricui. Doar o singură dată, în cei treizeci de ani ca adult îşi bătuse cineva joc de el, şi omul acela murise repede de o moarte violentă. Nici măcar o dată în ultimii cinsprezece ani nu încercase cineva să-i vorbească fără respect, cu excepţia tâmpitului de senator din comisia crimei şi a ursului ignorant din Sacramento căruia i se spunea procuror general, dar ăştia doi plăteau acum scump, îndurînd o severă cenzură politică. Iar dacă un dobitoc afurisit de sergent, un dezertor la urma urmei, un hoţ ordinar cu pistol, credea că el îl poate face pe Emilio Giordano să se tăvălească pe jos şi să facă măscări pentru el, atunci, pe sângele Sfântului Matei, acel dobitoc afurisit de sergent urma să moară cu un "grapefruit Giordano" în fund.

Trecuseră cincisprezece ani de când Emilio nu mai purtase armă. Mai ştia încă s-o folosească. Chiar aşa. Sunt lucruri care nu se uită, de pildă cum să mânuieşti un pistol bun. Cercetă cu atenţie 38-ul lui strălucitor, apăsă de câteva ori pe trăgaci, apoi îl încărcă şi îl vârî în tocul atârnat la şold. După aceea îşi

scoase portofelul şi căută în diversitatea de acte permisul de port-armă, verifică data expirării şi introduse cu grijă permisul într-un plic mare. În cele din urmă îşi bagă portofelul înapoi în buzunar. Nici o mişcare prostească din partea lui Milio, n-o să umble el cu fiare împachetate, fără permis. La dracu, nu!

– Nu te pripi, îl sfătuise Varone mai devreme, când Giordano îl sunase.

Sigur. Nu te pripi. Fă măscări. Lasă-l pe dobitocul ăla nenorocit să te lege şi să te arunce într-o grămadă de căcat. Şi să te prade. Şi du-te unde vrei, tu nu eşti Emilio Giordano, Il Fortunato, în vinele căruia curge sângele a patru generaţii de mafioţi. Nu te pripi. Ei bine, Emilio Giordano *nu* va sta cu mâinile în sân!

– Ăsta vrea să te atragă în jocul lui, spusese Varone. Nu vezi ce face? Vrea să te sperie şi să te determine să faci o prostie. Nu te băga în jocul ăsta. Nu te băga, Milio!

Ei bine, Emilio se va băga. Va juca. Dar nu jocul dobitocului. Îl va învăţa el pe sergent unul sau două jocuri noi.

Giordano se răsuci pe scaunul de la birou şi apăsă pe butonul unui interfon. Vibraţiile unei voci bărbăteşti se auziră imediat:

– Ai banii, Jerry? întrebă Giordano.

– Da, domnule. 25.000. În hârtii de 20 şi de 50.

– În regulă, adu-i sus. Ba nu. Ne întâlnim afară. Chiar acum.

Giordano bombăni şi ieşi din birou cu paşi re-

pezi, îndreptându-se spre ieşirea din spate. Îi auzi pe tâmplari reparând gălăgioşi dormitorul de sus şi faptul acesta îi spori furia împotriva "dobitocului". Dădu cu piciorul în uşa din spate ca s-o deschidă şi bătu cu putere cu palma în balustrada scărilor, în timp ce cobora repede în curte.

Un Continental strălucitor negru metalizat era tras la scară. Cinci dintre băieţii lui cei mai destoinici erau în el, discutând pe un ton scăzut. Şoferul îi făcu lui Giordano un semn de salut cu mâna şi acesta îi făcu uşor cu ochiul când trecu pe lîngă el.

Il Fortunato se urcă într-un Rolls-Royce de un alb strălucitor şi se aşeză lângă un tip mai tânăr, pe ai cărui genunchi era culcată o servietă pătrată, de culoare neagră. Cei doi bărbaţi din faţă, din compartimentul şoferului, purtau uniforme de un negru monoton şi şepci albe cu panglică aurie la cozoroc. Giordano apăsă pe butonul unui interfon aflat pe braţul banchetei şi zise:

– Danny, du-te înapoi şi convinge-te că Bruno pricepe cele două minute.

Tipul în uniformă aflat lângă şofer înclină capul în semn că a înţeles, ieşi din Rolls, închise portiera cu grijă şi se îndreptă repede spre garaj. Acolo aştepta un alt Continental, încărcat cu alţi cinci indivizi, ce constituiau ariergarda.

– Vrea să fie sigur că ai înţeles să aştepţi două minute înainte de-a porni, raportă Danny.

Un tânăr slab, aşezat pe scaunul din faţă, încuviinţă scurt.

– Îhî, la naiba, înţelegem, răspunse el cu evidentă silă. Şi în caz că-l interesează, ştim şi traseul. Drumul de centură de la Santa Ana spre scurtătura de pe malul râului şi pe urmă, la dracu, nu mai e nici o altă cale de-a ajunge acolo.

Danny zâmbi şi se întoarse la Rolls. Începu să raporteze prin geamul gros, apoi îşi aminti, apăsă pe butonul interfonului şi zise:

– Sunt gata pregătiţi, domnule Giordano.

– Au înţeles să nu plece de aici decât după două minute? se răsti Giordano.

– Da domnule, după două minute, au înţeles.

– Cretinii, probabil că n-au habar de traseu.

– Ba da, domnule, drumul de centură Santa Ana până la scurtătură, apoi piscul negru până la poarta din spate. Au înţeles.

– Bine, bombăni Giordano. Haideţi să mergem să vedem ce e cu grapefruitul nostru.

Şoferul apăsă uşor pe claxon. Continentalul aflat în frunte porni încet pe alee şi Rollsul îl urmă. Giordano era aşezat în spate, protejat de blindaj şi de parbrizul anti-glonţ. Nu te băga în joc, da? Pe toţi dracii, Milio îl va învăţa jocul. Şi dobitocul va trebui *să plătească.*

Ochi de Peşte Washington coborî în grabă panta acoperită cu iarbă, cu un binoclu greu agăţat de gât şi strigă:

– O.K., tocmai au plecat. Două maşini. Una

mare şi neagră în faţă, Lincoln sau ceva pe-aproape şi o limuzină mare, albă, cu doi şoferi, omule. Ştiu că ne uşurează urmărirea.

Bolan zâmbi forţat şi îşi îndesă pe cap o beretă ecosez elegantă.

– Ne-o uşurează prea al dracului de mult, zise el. Se aplecă în Corvette şi ieşi cu un aparat puternic de emisie-recepţie.

– Urmăritori, anunţă el în microfon, Vulturul spune că şi-au dat drumul.

Bolan privi spre Washington. Negrul mişcă din buze numele "Frate de Cruce"

Bolan încuviinţă şi continuă anunţul, fără întrerupere:

– Un bogătaş negru din Detroit şi un milionar alb în urma lui, pentru Pista Doi.

Vocea blândă a lui Loudelk se auzi imediat.

– Afirmativ. Pista Doi intră în acţiune... chiar... acum! Pista Doi este acum în urmărire. Iată calculul. Cinci în Detroitul negru. Patru în tancul englezesc alb. Repet, tanc. Pista Doi, plecarea rapidă!

Vocea tăioasă a lui Zitka interveni:

– Înţeles. Pista Unu în furgonetă spre punctul Delta.

– Urmăriţi vânatul de la distanţă, comandă Bolan. Puteţi, repet, puteţi.

Un sunet anemic veni din partea lui Loudelk, urmat de un răspuns sonor al lui Zitka:

– Albaştrii în acţiune, ţipă el, gonesc după Pista Doi. Păzea! Păzea!

– Afirmativ. Pista Doi e precaută, răspunse vocea blândă a indianului.

– Încetaţi doar la semnal! ordonă Bolan.

Puse aparatul pe scaunul maşinii, se aşeză la volan, făcu semn din mână spre Washington, întoarse maşina cu o smucitură şi coborî dealul în viteză.

Washington alergă spre un Mustang parcat la adăpostul unor copaci, la câţiva metri mai jos. Urcă pe locul din dreapta şoferului, îşi întoarse privirea spre Blancanales şi zise gâfâind:

– O.K. După el.

Mustangul sări înainte. Washington se propti în picioare şi îşi aruncă binoclul pe bancheta din spate, apoi săltă un colţ al paturii, îşi privi Mauserul şi se aşeză comod, cu un suspin:

– Fratele de Cruce zice că au un tanc, raportă el.

Blancanales îşi mână Mustangul pe serpentine. Ridică o sprânceană şi zise:

– Aşa?

– Aşa. Trebuie să fie ca o vestă din alea speciale anti-glonţ. Mie mi s-a părut o simplă limuzină albă, prin ochelari.

– Se pare c-o să fie bal mare.

– Deocamdată nu ştim nimic. Sergentul miroase că e vorba despre o ambuscadă, iar Zitka zice că poliţiştii participă şi ei la promenadă.

– Înţeleg atunci că îi filăm de departe, observă Blancanales. Mâna lui dreaptă scotoci pe bancheta după emiţător. I-l întinse lui Washington.

– Va trebui să scoţi antena afară pe fereastră, îl instrui el. Află ce dracu trebuie să facem.

Emiţătorul intră în funcţiune exact la timp ca să audă vocea lui Bolan ordonând:

– Flancuri, raportaţi.

– Aici Flancul doi, rosti Fum de Armă Harrington, cu glas tărăgănat. Şi Flancul unu. Suntem împreună şi urmărim spectacolul, din Cal.

Blancanales aprobă din cap.

– Bine, şopti el.

Bolan răspunse:

– Nu vă zăresc. Pe unde sunteţi?

– Poteca din dreapta. Intrăm în joc numaidecât.

Washington rânji.

– Parcă ar fi o cursă de cai din Dixie, pufni el.

– Calul ăsta prea bate la ochi aici, murmură Blancanales. Dar o să fie potrivit pe şosea.

– Ce-ar fi ca noi să nu mai intrăm pe şosea? se întrebă Washington cu glas tare.

– Nu intră toată lumea?

Bolan interveni, după o scurtă tăcere a emiţătorului:

– O.K., Flanc. Bine gândit. Pista Unu, raportează poziţia!

– Pista unu, suntem în spatele uniformelor albastre, răspunse Zitka.

– Sunt cu maşina oficială?

– Negativ. În civil, un Pontiac maro. Dar sunt copoii, fără îndoială.

O altă tăcere scurtă, apoi:

– O.K., uite un alt plimbăreţ pe urmele voastre, prietene. Cine dracu o fi?

Auziseră semnalul lui Zltka şi după câteva secunde vocea lui:

– Habar n-am, dar e negru şi mare şi la calcul îmi ies cinci.

– Oho-ho! asta-i grozav, zise Bolan. Probabil o ariergardă întârziată. O.K., Pista Unu, desprinde-te cu precauţie şi vino spre mine.

– Înţeles. Apropiere imediată. Mă mişc în sus.

– Pista Doi e la post şi rămâne, raportă Loudelk. Instrucţiuni!

– Rămâi pe traseu, ordonă Bolan.

– Afirmativ.

Blancanales şi Washington schimbară priviri grave. Ei aveau acum imaginea clară a Corvette-ului rapid din faţă. În depărtare zăriră panta care ducea în şoseaua principală şi limuzina albă urcând-o. Washington îşi lungi gâtul să cerceteze partea din spate a şoselei, apoi apăsă pe butonul emiţătorului şi vorbi în microfon:

– Aici Spătar. Spatele e liber; raportă el.

– Înţeles, Spătar, răspunse Bolan. Flanc, cred că te văd acum. Poţi identifica albastrul?

– Pontiacul maro? Afirmativ. Cu unu, doi, of!, trei înaintea ta, Maestre. Terenul e cam împânzit totuşi.

– Mda. Of, poţi să-i ţii în loc fără să te expui?

– Numai dacă rămân şi eu pe loc. Dacă însă îi vrei găuriţi...

– La naiba, nu. Fără împuşcături, răspunse Bolan. Urmăreşte-i. Repet. Urmăreşte-i şi întârzie-i, atât.

– Priceput, zise Harrington. Îi ajung îndată. Ne poate ajuta cineva să facem un blocaj?

Vocea lui Zitka interveni:

– Sunt născut pentru asta. De îndată ce mă îndepărtez. O.K., Maestre?

– Afirmativ, zise Bolan cu calm. Nu trezi suspiciuni.

– Înţeles.

Mustangul urca acum panta, cu Blancanales stând încordat la volan pentru a se integra în circulaţia rapidă de pe şoseaua principală. Corvette-ul intră pe două benzi, accelerând şi schimbând scurt viteza. Blancanales viră câteva clipe mai târziu, având maşini în spate şi pe banda exterioară. Se asigură privind în spate cu prudenţă, apoi intră pe banda interioară şi făcu un slalom printre maşini pentru a-şi câştiga poziţia în spatele lui Bolan. La intrarea într-o curbă periculoasă, Washington murmură:

– Cred că văd Calul acolo sus, cam pe la mijlocul curbei. Nu e el? Pe banda exterioară?

Blancanales se cocoşă peste volan şi privi cu coada ochiului pe geamul lateral:

– Asa pare, răspunse el. Cum or fi ajuns înaintea noastră?

– Trebuie că au venit pe drumul de jos şi au urcat înaintea noastră.

Vocea lui Harrington răsună în emiţător în acel moment, confirmând presupunerea.

– Conducem promenada, raportă el. Îl am pe marele şerif în vizor. În spatele meu, pe banda din mijloc vine un american negru mare şi în urma lui un englez alb. Încep să frânez. Pregăteşte-te pentru blocajul ăla, Urmăritor.

– Urc, anunţă Bolan. Aşteaptă până ajung. Spătar, unde dracu eşti?

– Exact în unghiul tău mort, Maestre, răspunse Washington.

– O.K., către toate unităţile cu excepţia lui Urmăritor doi! Participăm cu toţii la blocaj şi încercăm marele şlem. Ascultaţi cu atenţie, nu e timp decât pentru o singură încercare, aşa că aveţi grijă să vă iasă din prima. Număraţi benzile 1, 2, 3 şi 4 de la stânga spre dreapta. Şoseaua supraînălţată e la trei minute. Banda 4 se termină acolo şi o ia spre port. Vânatul e pe banda a doua, cred că se îndreaptă fie spre Santa Ana, fie spre San Berdue. Ei bine, iată poziţiile; Spătar, tu vii la...

Washington asculta instrucţiunile calme ale lui Bolan, cu sentimentul că totul e ireal. Pur şi simplu nu părea real. Iată-i aici, jucându-se cu focul pe blestemata de autostradă spre Hollywood, la o viteză mai mare de 90 km pe oră, practic bară în bară, într-o nesfârşită curgere de maşini, mişcându-se câte patru pe un rând, urcând şi coborând pantele cu o frecvenţă aproape monotonă, şi în toată nebunia asta, Bolan încerca să întindă o capcană de circulaţie pentru două dintre obiectele acelea strălucitoare. Dădu din cap şi se uită la Blancanales. Partenerul său as-

culta cu atenţie instrucţiunile, în timp ce ochii îi fugeau într-un cerc nesfârşit: la dreapta, la stânga, drept înainte, în oglindă, la dreapta, la stânga... Toate acestea îl făceau pe Washington să se simtă uşor ameţit.

– În regulă, Calule, zicea Bolan, dă-i drumul. Coboară la 70,... bine,... bine, un minut până la şoseaua supraînălţată...

Washington văzu Corvette-ul roşu ţâşnind în depăşire şi revenind pe banda lor cu câteva maşini mai în faţă. Un TIR uriaş, cel căruia i se dăduse numele de "Calul", înainta cu greu chiar în faţă, pe banda din dreapta. Trei maşini care erau în spatele Calului reacţionară la încetinirea lui bruscă, trecând pe banda alăturată şi depăşindu-l. Washington zări vehiculul care menţinea "gaura" dintre cele două benzi ale şoselei: era Corvette-ul lui Bolan. Rânji. Acum, cele două maşini dintre Bolan şi Blancanales erau: întâi maşina poliţiei, şi apoi cea de-a treia maşină a Mafiei. Şoferul Continentalului începuse să arunce priviri neliniştite în stânga şi în dreapta. Washinton ştia ce urmează să se întâmple şi rânjetul lui se lărgi.

– Spătar, la post! comandă Bolan.

Blancanales călcă pedala de acceleraţie şi intră cu Mustangul pe banda a treia, se aşeză în rând cu Bolan şi rămase acolo.

–O.K., Zitka.

Furgoneta Mercury condusă de Zitka se mişcă lateral spre banda interioară, şi acum cei patru: Zitka, Blancanales, Bolan şi Calul diesel controlau viteza

traficului pe şoseaua supraînălţată, la nu mai mult de 70 km pe oră.

Următoarele câteva momente fură încordate şi s-ar fi dovedit mai puţin neliniştitoare dacă ar mai fi avut la dispoziţie un vehicul, care să creeze un loc cât pentru două maşini în urma Calului. Sincronizarea la secundă făcuse totuşi inutilă această măsură de siguranţă şi se strecurară în zona de blocaj, capcana fiind gândită perfect. Maşina poliţiei văzu un spaţiu gol între Bolan şi Cal, şi cum maşina lui Giordano dispăruse rapid în şoseaua supraînălţată, se pomeni deodată în spatele Calului. Un nor de fum tâşni din cele două eşapamente ale Pontiacului când acesta acceleră şi încercă să se strecoare printre aripa dreaptă din faţă a maşinii lui Bolan şi colţul din spate-stînga al TIR-ului.

Continentalul din ariergarda Mafiei intră pe urmele Pontiacului cu intenţia vădită de a se strecura şi el prin spaţiul dintre cele două maşini. Însă spaţiul încetă deodată să mai existe, căci Bolan ajunsese cu bara din faţă pe aceeaşi linie cu roţile din spate ale Calului.

Washington prinse imaginea fugară a unui chip înfuriat la volanul maşinii poliţiei şi auzi un scârţâit de roţi, maşina revenind la poziţia din spatele Calului în scrâşnet de frâne. Washington auzi, fără să vadă, cum Continentalul tamponează maşina poliţiei. Fu o lovitură însoţită de mult scârţâit de cauciucuri, pârâit de metal şi fărâmiţare de sticlă.

Calul luă cu graţie curba intrând într-o încrucişa-

re de drumuri, iar cele două mașini îl urmară. Mașinile Detașamentului Morții, mai puțin Calul, prinseră viteză și se grăbiră să-și încolțească prada.

Vocea triumfătoare a lui Bolan răsună în emițător:

– Minunat, minunat, asta înseamnă să joci ca la carte.

– Asta înseamnă să joci după cum îți bubuie ție mintea, sună replica lui Zitka.

– Să joci pe dracu! interveni Harrington. Pe unde dracu am luat-o? Cum să bag drăcia asta mare înapoi pe șosea?

– Întoarce-te la încrucișarea de drumuri, ordonă Bolan. Fii atent la semne și vino după noi. Noi o luăm spre da, spre Santa Ana. Vino cu cea mai mare viteză. Prietenii noștri cum s-au descurcat?

Harrington râse în emițător:

– Au ieșit din joc. Se pare că s-au agățat unul de altul. Nebunia dracului!

– Mai frumos decât am sperat, răspunse Bolan. O.K. Frumoasă reprezentație băieți. Reluați-vă pozițiile, și pe cai!

Washington îi zâmbi lui Blancanales și clătină din cap:

– Pe tot iadul, a dracului echipă, ce zici? comentă el liniștit.

Blancanales aprobă dând din cap și intră în formație, la câteva mașini în urma Corvette-ului. Autocamionul Mercury al lui Zitka se căznea din greu să-l secondeze pe Loudelk pe banda interioară.

– Aprinde-mi o ţigară, ceru Blancanales. Mi-e teamă să-mi iau mîna de pe volan. Mi-e teamă să nu se disloce din umăr.

Washington hohoti zgomotos, aprinse ţigara şi o vârî între buzele partenerului său. Da, omule, o echipă a dracului, repetă el. Chiar că sunt bucuros că am intrat în ea. Da' tu?

– Stai puţin, murmură Blancanales. Ştii cât de puţin ne-a lipsit să facem maşina bucăţi şi să ne alegem cu o pagubă de toată frumuseţea?

Marele negru zâmbi bine dispus:

– De ce să stau puţin?

– Stai puţin să ne terminăm misiunea asta. Dacă o să mai fiu în viaţă, atunci, ei bine, da, cred că o să mă bucur că am intrat în ea.

– Dacă o să fii mort, omule, n-o să-ţi mai pese. Mai bine bucură-te acum, cât mai ai timp.

Blancanales îi aruncă partenerului său un zâmbet fugar:

–Ai dreptate, zise. E un detaşament dat dracului.

Capitolul şase

AMBUSCADA DE PE FALEZĂ

– Furgoneta asta a fost tot timpul în urma noastră? se interesă tânărul cel nervos cu servietă.

– Sus-jos, sigur c-a fost, răspunse Giordano morocănos. De-abia acum o observi?

– Păi, mai întâi am crezut, éi bine, un timp a fost Fordul ăla în spate, iar acum e iar furgoneta asta. Pare a fi una şi aceeaşi.

Giordano chicoti şi se scufundă mulţumit în tapiţeria de pluş.

– Trucuri, zise. Le plac trucurile. O.K. Facă-se voia lor!

Ieşiseră din autostradă de câteva minute şi rulau pe o şosea în pantă lină pe care maşinile mari mâncau pământul cu 120 km la oră. Nu peste mult timp vor coborî pe lângă blocurile părăsite de la periferia oraşului Riverside şi vor vira spre nord către faleza stâncoasă. Acolo se afla livada lui Giordano, într-o vale înconjurată de stânci golaşe. Grapefruit, lămâi, mandarine şi avocados creşteau în ea, dar în cantitate mult prea mică pentru gustul bogătaşului Giordă-

no. La drept vorbind, livada se dovedise a face un excelent rabat la plata impozitelor; Giordano făcea bani, pierzând bani în operaţiunile agricole. Fiind o afacere legală riscantă, ferma era în acelaşi timp minoră în contextul activităţilor de diferite facturi ale lui Giordano, dar, se încadra perfect în rândul celor mai secrete acţiuni ale sale, prin aceea că servea drept un soi de casă secretă pentru lumea interlopă.

Rollsul încetini în vederea virajului spre livadă. Giordano se încruntă şi apăsă cu putere butonul interfonului:

– Ce-i cu partenerii noştri de v-aţi ascunselea? mormăi el.

– Au dat bir cu fugiţii, raportă şoferul. I-am pierdut din vedere de mai bine de un kilometru.

– Trage pe dreapta şi opreşte, porunci Giordano.

Aşa făcură. Maşina cea grea opri lin. Continentalul negru mai merse câţiva metri, apoi opri şi el la mică depărtare de Rolls.

– Căscaţi ochii! şuieră Giordano. Dobitocul habar n-are să se joace de-a v-aţi ascunselea. Imediat ce-l vedeţi venind, daţi-i drumul, dar încet. Nu vreau să ne piardă urma.

Şoferul scoase capul pe fereastră şi strigă instrucţiunile pentru maşina din faţă. Aşteptară. Giordano îşi ieşi din pepeni. Îşi aprinse o ţigară şi mârâi:

– Dobitoc! Dobitocul! Cum să ne piardă urma pe un drum de ţară?

– Poate a avut probleme cu maşina, îndrăzni tânărul.

– Eh! Dar unde dracu-i Bruno? Aud? Unde dracu este Bruno?

Apăsă cu furie butonul interfonului:

– Ia zi, unde dracu-i inteligentul de Bruno, care ştie şi traseul, hî?

– Vine cineva, anunţă şoferul.

Giordano sări la fereastră. Scrută cu atenţie şoseaua pe care tocmai o părăsise, apoi scoase un sunet gutural de totală scârbă:

– Un camion. Un rahat de camion.

Un uriaş TIR diesel, alb cu albastru, măturа şoseaua îndreptându-se în direcţia lor. Din eşapamentul orientat în sus ieşea o coloană subţire de fum negru. Giordano îl privea cum se apropie şi scârba lui creştea în intensitate. În cabină erau doi oameni. La trecerea cu zgomot pe lângă ei, şoferul claxonă în semn de salut.

– Halal ambuscadă! murmură Giordano. Doi tâmpiţi. Unul habar n-are să ia o urmă şi celălalt nu poate să ţină minte un traseu de două ori la rând.

Lovi butonul interfonului:

– Asta e, daţi-i drumul! Daţi-i drumul, daţi-i drumul!

Bolan reduse viteza la 65 km/oră, la câteva minute după ieşirea de pe autostradă. Blancanes rămase la scurtătură ca să aştepte Calul, care era la câteva minute în spate.

– Ne îndreptăm spre un teren pe gustul meu, anunţase Loudelk. Excelent loc pentru o lovitură.

– Jucaţi cu calm, îi instrui Bolan. Alternaţi maşinile în urmărire.

– O.K., încetinesc. Hai sus, Zitka.

– Înţeles. Cred că ticăloşii ăştia gonesc cu 140 km/oră. Vehiculul ăsta se zdruncină din toate încheieturile.

– Doar cu 130. Nu poţi să mă depăşeşti? Au coborât la 110... 100. Trebuie să scoţi 140, Zit, altfel îi pierzi.

– În acest moment am ajuns la 160.

Bolan zâmbi, dar nu se amestecă în discuţie.

– Pa, pa, Păsăroi, cântă Loudelk o clipă mai târziu. Arăţi nemaipomenit. Ţin-te tare, omul lui Dumnezeu!

– O.K. Zitka îşi înfrână cu greu entuziasmul. Îi am în obiectiv. Nu te depărta prea mult, Frăţioare. Pisicile alea pot deveni periculoase.

– Afirmativ. Ce-i acolo sus, pe stânga? O pădurice?

– Da.

Câteva clipe mai târziu:

– Aha. Am ajuns la o curbă în ac de păr. Ăştia virează la stânga, spre pădurice.

Bolan intră în discuţie:

– Croită pe măsura ta, Frăţioare. Caută un loc potrivit ca să spionezi. Spun când şi unde.

– Afirmativ, şopti Loudelk cu calm.

– Bine ar fi să vină cineva după mine, îşi dădu

Zitka cu părerea. Hardughia asta nu mai rezistă cine știe cât.

– Sosesc, anunță Bolan. Își acceleră lin mașina, țâșni înainte, în timp ce acul indicator al vitezometrului se mișca văzând cu ochii spre viteza maximă.

Vocile lui Harrington și Washington răsunară în emițător, anunțând sosirea Calului la scurtătura dinspre Riverside. Bolan luă aparatul în mână și zise:

– Bine ați venit la bord. După mine, cu toată viteza înainte!

– Priceput, răspunse Harrington.

– Ați urmărit acțiunea?

– Afirmativ. Înțeles. La nord, în capătul falezei.

– Cunoști zona, Pușcaș?

– Ca pe propriul meu buzunar.

– Ce-i acolo în pădurice?

– Mai nimic. Niște livezi de citrice. Și vreo câteva ferme.

– O.K. Continuă să te apropii. Urmăritor, te văd acum. Ce dracu s-a întâmplat cu Fratele?

– Habar n-am. Am zărit un nor de praf prin oglinda retrovizoare acum un minut. Cred că a luat-o pe un drum de țară.

– Urmăritor Doi, raportează, comanda Bolan. Frate de Cruce!

Se lăsă o tăcere chinuitoare. Bolan intrase de-acum adânc în pădurice și arunca priviri îngrijorate spre terenul din stânga și din dreapta lui. Corvette-ul zbura înainte, avându-l în permanență pe Zitka în câmpul lui vizual. Deodată, vocea baritonală a lui Loudelk

trâmbiţă tare şi clar:

– Vulturul la post. Poziţia splendidă. Instrucţiuni.

– Vânatul e la vedere? şuieră Bolan.

– Afirmativ. Şi jumătate din ţinut, de la Los Angeles până la Riverside.

– Raportează concluziile referitoare la teren.

– Drum de ţară, duce spre est, cam la... 5 km de actuala poziţie a vânatului. Vegetaţie la capătul drumului, probabil copaci. Nu se vede altă ieşire.

– Încetează operaţiunile de teren, ordonă Bolan imediat. Vreau un pasager.

– Pasager, chiar la timp, răspunse Zitka. Îmi fac încălzirea.

Bolan încetini.

– Unde eşti faţă de poziţia mea actuală, Vultur? întrebă.

– Ai trecut pe lângă mine cam acum un minut.

– Bine. Continuă supravegherea şi raportează noutăţile. Spătar, tu şi Calul băgaţi gaz şi urcaţi aici în doi timpi şi trei mişcări.

– Înţeles.

Zitka îşi trăsese furgoneta Mercury la marginea drumului şi stătea lângă ea. Bolan opri şi-l luă în maşina lui, apoi îşi recâştigă un avans liniştitor. Apăsă pe butonul emiţătorului şi zise:

– Spătar, ai de făcut o transbordare. E pe banda laterală chiar în faţa ta.

– Înţeles, răspunse Washington. O s-o iau eu.

– Calule, apropie-te până la noi instrucţiuni.

– Înţeles.

– Ai intuit bine, Maestre, interveni Loudelk. Au intrat pe drumul de țară și s-au oprit. Ca și cum ar aștepta.

Bolan zâmbi și îi îngădui mașinii un moment de respiro.

– Frumos spectacol, îi spuse lui Loudelk. Continuă supravegherea.

Se întoarse și privi în urmă.

– Îți văd fumul, Calule. Rulează mai departe. Vânatul se aerisește la sol, cam la trei minute mai în față. Depășește-i, pe urmă schimbă direcția la primul loc convenabil și ține-o așa. Spătar, retrage-te spre capătul falezei cu amândouă mașinile și fă pe nevinovatul. Raportează tot ce trece pe drumul ăsta.

– Priceput.

– Spătar. Înțeles.

– Acum, îi spuse Bolan lui Zitka, a sosit vremea să separăm grâul de neghină, să stabilim care sunt vulpile și care sunt ogarii.

Emilio Giordano era într-o dispoziție foarte proastă. Nimic nu putea fi ca lumea la fermă, într-o astfel de zi. Concedie doi hamali angajați într-o luptă în joacă pe platforma de încărcare a mărfii, apoi îl fă cu cu ou și cu oțet pe administratorul fermei, pe motiv că nu are un inventar la zi al depozitului de mărfuri. După numai câteva minute, îl agresă pe tânărul nervos cu servietă și spuse tuturor, în termeni clari și tranșanți ce o să-i facă lui Bruno *când* și *dacă* o să

nimerească vreodată drumul până aici"

Bruno şi ceilalţi patru ocupanţi ai Continentalului din ariergardă apărură în carne şi oase la vreo treizeci de minute după sosirea lui Giordano. Masca din faţă a costisitorului automobil era deformată şi lipsea geamul de la faruri.

– Am avut un accident, raportă Bruno pe un ton scăzut, văzând furia crescândă a patronului său.

– "Am avut un accident", îl imită Giordano fornăind cuvintele pe un ton nervos. Băi, nenorocitule! Ar trebui să te omor! Ar trebui să te *omor*!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Milio, i s-ar fi putut întâmpla oricui, protestă Bruno.

– Numai că ţi s-a întâmplat *ţie*! ţipă Giordano, roşu de furie. Dacă ticăloşii ăia mă răpeau? Ha? Ha? Ha? Unde era Bruno, când ticăloşii îl săltau pe Milio, ei? Ar trebui...

Făcu un pas în faţă şi îi arse o palmă usturătoare lui Bruno, apoi îl lovi şi cu mâna cealaltă.

Bodyguardul acceptă cu stoicism umilirea sa, deşi păli puţin, disimulându-şi mânia.

– N-am avut ce face, murmură el. Am nimerit într-o strangulare de circulaţie pe autostradă şi ne-am agăţat de bara din spate a unui poliţist.

– Poliţist? Un poliţist?

– Da. De-asta am întârziat atât de mult. A trebuit să arătăm permisele de port-armă, apoi au avut de făcut un proces-verbal detaliat al accidentului, şi... ei bine, şi poliţiştii erau ca dracu de sictiriţi. Pentru o clipă am crezut că...

– Scuteşte-mă, şuieră Giordano. Scuteşte-mă de amănuntele tale tâmpite. Urcă în maşină. Urcă dracului în maşină! Ne ducem înapoi. Începem totul de la început.

Îl chemă pe purtătorul servietei cu un gest al mâinii, apoi îl îmbrânci cu brutalitate spre Rolls.

Administratorul fermei era în apropiere, cu o expresie încordată pe chip.

– Ia priveşte! spumegă Giordano, întorcându-se spre administrator. Organizez totul, îmi aduc până şi contabilul cu dinţii clănţănindu-i în gură, cu 25.000 dolari, doar pentru ca să justific în faţa poliţiştilor paza armată, venim tot drumul până aici şi pentru ce? Pentru ce? Pentru ca Bruno cel sclipitor să se blocheze bară-n bară cu maşina unui poliţist. Aşa? Doar pentru atât a fost totul?

Furia i se domolea încetul cu încetul

– Cât mai e în casetă? îl întrebă pe administrator.

– 70.000, răspunse acesta. Vrei să-i iei?

Giordano făcu semn că da.

– Cu norocul meu pe ziua de azi, dobitocul de sergent o să se rătăcească pe aici, la o oră după ce plec şi o să se hotărască să dărâme toată şandramaua.

Se întoarse şi îl strigă pe Bruno:

– Hei, Creieraş. Du-te şi adu caseta.

Bruno ieşi din maşină şi îl urmă pe administrator în birou. Giordano strigă în urma lui:

– Încearcă s-o aduci la maşină fără să ai un accident, bine?

Peste câteva minute, micul alai se îndreptă iar spre drumul de ţară, Rollsul alb fiind încadrat între cele două Continentale negre, numai că de această dată, maşina lui Bruno era în frunte. Contabilul stătea tăcut lângă Giordano, cu servieta pe genunchi şi o cutie de metal între picioare.

– Ei, băiete, îmi pare rău că mi-am ieşit din fire, zise Giordano liniştit.

– Sigur, domnule Giordano. Înţeleg.

– O zi ca toţi dracii, fir-ar să fie! murmură Giordano. Mai rău nici că se poate, ce zici?

– Cred că nu, domnule.

Dar s-a putut şi încă foarte curând.

– Coloană de maşini la orizont, raportă Loudelk calm.

– Înţeles, răspunse Bolan. Avem ceva în spate?

– Negativ, spuse Loudelk din punctul lui înalt de observaţie. Drumul e liber.

– Înţeles. Eşti pregătit, Calule?

– Calul e pregătit, raportă vocea lui Harrington.

– Atunci, dă-i drumul.

Scârţâitul unui vinci cu motor spulberă liniştea. Un bolovan uriaş, aflat la marginea drumului, începu să vibreze, apoi se balansă şi se rostogoli brusc în mijlocul drumului. Vinciul fu redus la tăcere. Zitka şi Andromede alergară spre bolovan, desfăcură cablurile din jurul lui şi le târâră în spatele unei movile înalte.

Detaşamentul Morţii n-ar fi putut găsi un loc mai potrivit pentru o ambuscadă. Se aflau la jumăta-

tea drumului dintre piscul negru şi livezile de citrice, în locul în care drumul de ţară privat intra într-o curbă în ac de păr, strecurându-se printre două stânci masive. Bolovanul fusese tras exact în urechile acului, imediat după ieşirea din primul viraj la 90 de grade. Un jeep fusese dat jos din Cal şi plasat la adăpostul unei movile, imediat după bolovan, cu mitraliera sa de calibrul 50 controlând situaţia din zonă. Andromede mânuia mitraliera.

Zitka era pe flancul stâng, iar Bolan pe cel drept, amândoi având automate uşoare, cu care puteau acoperi prin foc încrucişat o suprafaţă mare de teren.

Fum de Armă Harrington se afla spre vârful acului, cu faţa la bolovan. Puşca lui cu şase ţevi era prinsă cu o curea la nivelul şoldurilor şi un automat uşor îi atârna la piept. Ar fi lichidat pe oricine ar fi încercat o retragere.

– Mai au 1,5 m, raportă Loudelk.

Bolan apăsă pe butonul emiţătorului şi spuse:

– Înţeles. Spătar, pune-te în mişcare. Opreşte la încrucişarea cu drumul de ţară.

Primi confirmarea din partea lui Blancanales şi Washington, apoi aruncă aparatul de-o parte şi aşteptă.

Se apropiau repede, praful lăsat de vehiculul din faţă întunecând vizibilitatea celei de-a treia maşini din convoi. Bruno intră cu Continentalul în curbă, ca un expert, după cum mai făcuse de nenumărate ori şi deodată apăsă cu disperare pe frâna care devenise

ineficientă. Bolan văzu cum groaza înlocuieşte zâmbetul visător de pe figura sa frumoasă; văzu cum corpul lui Bruno înţepeneşte şi cum degetele i se încleştează pe volan.

A fost o microsecundă foarte lungă. Apoi Continentalul încercă să urce peste baricadă, eşuă în încercarea sa şi astfel, trei tone de metal se întâlniră cu şaisprezece tone de stâncă. Izbitura devastatoare proiectă un cap desprins de trup prin parbrizul făcut ţăndări şi-l făcu să ricoşeze pe capota ce se zbârcea văzând cu ochii. Partea din spate a maşinii se făcu una cu motorul în momentul în care Rollsul blindat se izbi de ea. Claxonul urla în van. Aproape în aceeaşi secundă se auzi şi cea de-a treia izbitură, Continentalul din spate tamponând Rollsul.

La tot acest balamuc se adăugă deodată răpăitul mitralierei de 50, căci Andromede începuse să împroaşte cu proiectile de oţel în ceea ce mai rămăsese. Un om ieşi clătinându-se din cea de-a treia maşină, trăgând orbeşte cu un pistol în pereţii stâncoşi. Un ţăcănit mai subţire răspunse imediat dintr-o parte şi din alta şi omul fu azvârlit în spate, apoi căzu mort.

De necrezut, dar din interiorul Rollsului se răspundea la foc, iar maşina greoaie se balansa în faţă şi în spate, motorul ei puternic încercând să scoată maşina blindată din îngrămădeala de fiare.

– Chiar că e un tanc, murmură Bolan pentru sine, observând zvârcolirile Rollsului.

Înşfăcă emiţătorul şi răcni în el:

– Fum de Armă! Adu bătul cel mare!

Toți cei trei membri ai echipei de tragere își concentrară asaltul asupra Rollsului, care încă mai fornăia și se zbătea; ca un elefant turbat de furie prins în mlaștină. Și din el încă se mai răspundea sporadic cu foc. Apoi Bolan îl zări pe Harrington alergând cu un obiect lung de forma unei țevi pe umăr. Îl urmăriră cum se apropie până la 30 de metri de Rolls, apoi se lăsă într-un genunchi și luă linia de ochire cu bazuca. O clipă mai târziu, binecunoscutul zgomot, focul și fumul rachetei care străpunse blindajul, fură introduse în lupta de pe faleză. Elefantul turbat de furie fu învăluit într-o explozie asurzitoare și zvârcolirile sale încetară brusc.

– Bine, bine! se auzi o voce strigând.

Un tip, nesigur pe picioarele sale, ieși din fum la lumină. Bolan sări pe stânca ce-i servise de ascunzătoare și strigă:

– E timpul să ne încheiem socotelile, Giordano.

– Dobitocule! țipă mafiotul.

Brațul îi țâșni în sus și 38-ul lui pocni de trei ori. Al treilea foc, totuși n-a mai fost decât reflexul convulsiv al unui mușchi muribund. Bolan trăsese de la nivelul șoldului printr-o mișcare rapidă, care despică trupul gangsterului în două și Il Fortunato muri în picioare.

Una peste alta, lupta durase mai puțin de două minute. Zitka scoase o servietă înnegrită și o casetă metalică din Rolls. Armele grele și prada de război fură urcate în jeep. Andromede sări la volan și se grăbi spre urechea acului.

Zitka îi spuse lui Bolan:

– E un tip care mai trăieşte, acolo, în spate. În tanc.

Bolan îi trimise pe Zitka şi pe Harrington la maşini şi se duse să cerceteze spusele lui Zitka. Găsi un tânăr înfricoşat, chircit pe podeaua din spate a Rolls-ului ce mai fumega încă, strângându-şi cu disperare umărul ce-i sângera.

– Eu, eu nu sunt decât contabilul lui, gemu rănitul.

Bolan îşi băgă pistolul în toc, scoase din trusa de prim ajutor o compresă sterilă şi o puse pe banchetă.

– Nu ştii nimic, n-ai văzut nimic, nu spui nimic, mârâi Bolan. În felul ăsta s-ar putea să mai trăieşti un timp.

Contabilul consimţi printr-o mişcare hotărâtă a capului. Bolan se îndepărtă şi se grăbi să-i ajungă din urmă pe ceilalţi. Jeepul era deja în TIR şi Harrington se învârtea nervos în jurul rampei.

– Mai e vreo treabă pentru Cal? ţipă el, de îndată ce-l văzu pe Bolan apropiindu-se.

– Deocamdată nu, răspunse Bolan. Ia şi furgoneta din drum. Apoi îndreaptă-te spre casă, pe un drum ocolit.

– Priceput.

Harrington încărca deja rampa în maşină. Andromede se grăbi să-l ajute. Bolan şi Zitka se îndreptară spre Corvette.

Zitka întinse mâna după emiţător, când îl auzi pe Bolan.

– Ce părere ai, Vultur? întrebă el în microfon.

– Curat, omule, curat, rosti Loudelk tărăgănat. Şi eu am pierdut toată distracţia.

– O.K., încetarea acţiunii, îi zise Zitka.

– Afirmativ, încetez acţiunea.

Bolan se uită la Zitka şi zise:

– Spune-i lui Ochi de Peşte despre furgonetă.

Zitka încuviinţă şi vorbi din nou în emiţător:

– Furgoneta intră în Cal. Spătar, regruparea în Mustang şi direcţia grajd.

– Înţeles, răspunse o voce încordată. S-a întâmplat ceva cu Maestrul?

– Nu, dar fac oficiile de transmitere în locul lui. Dumnezeule, a mers grozav, grozav şi cred că avem o captură substanţială.

– Văd praful pe care-l laşi în urmă, raportă Washington. Mă bucur c-a mers bine. Data viitoare vreau şi eu un loc în faţă.

Bolan zâmbi şi luă emiţătorul. Apăsă butonul pentru emisie şi zise:

– Bine jucat, grupă, de către toţi, dar fiţi calmi până ajungem cu bine acasă. Gata cu transmisiile începând din acest moment, cu excepţia urgenţelor. Clar?

– Clar, răspunse Ochi de Peşte.

– Înţeles, zise Washington.

– Afirmativ, raportă Fratele de Cruce.

– Priceput, replică Blancanales.

Capitolul şapte

FAŢĂ ÎN FAŢĂ

Căpitanul Braddock era tulburat. Ba mai mult, începuse să se simtă mai puţin sigur pe el. Se întoarse cu spatele spre harta de pe peretele biroului său şi îi privi pe conducătorii echipelor angrenate în "HARDCASE" Cei doi locotenenţi şi cei patru sergenţi care îi înfruntară privirea fuseseră selecţionaţi cu atenţie în vederea acestui proiect. Fiecare dintre ei era un poliţist remarcabil, cu rezultate fără pată, ce le probau eficienţa.

– Ei bine, spuse Braddock liniştit, ce n-a mers?

Locotenentul Andy Foster îşi drese glasul şi îşi trecu o mâna prin păr. El şi cu Braddock erau prieteni încă de pe băncile Academiei de Poliţie.

– L-am subestimat pe individ, declară el sec.

– A acţionat aşa de subtil, încât nici nu mi-am dat seama c-am fost dus de nas, vorbi un tânăr ser-

gent, Carl Lyons. Până în momentul când am pus datele cap la cap.

– A existat un factor de confuzie, explică Foster, ca să îndulcească mărturisirea lui Lyons. Mai întâi, Giordano iese cu două mașini. Undeva pe drum, Dumnezeu știe unde, se adaugă o a treia. Lui Carl i-a fost imposibil să identifice jucătorii. Au tot intrat mașini în procesiune până la autostradă. Era cât se poate de evident că Giordano încearcă să provoace o luptă, iar noi pur și simplu n-am avut cum să stabilim care dintre mașini erau ale lui Giordano, care ale lui Bolan, și dacă era vreuna participantă întâmplătoare. I-am ordonat lui Carl să se țină tot timpul după coada lui Giordano și să raporteze desfășurarea evenimentelor.

– M-am așteptat tot timpul la o lovitură neprevăzută, recunoscu Lyons. Cred că nu m-am prea gândit să-l urmăresc pe Bolan. Am încercat doar să-l am tot timpul sub supraveghere pe Giordano. Am ajuns pe autostradă și am vrut să nu-mi scape. Apoi, tuști! la încrucișarea de drumuri a șoselei supraînălțate, o mașină mi se agață de bara din spate.

– Și ai raportat imediat accidentul? se interesă Braddock.

– Sigur. Am fost în legătură cu locotenentul Foster tot timpul.

– Mi-am dat seama că l-am pierdut pe Giordano, zise Foster. Era trei și jumătate, oră de vârf, și autostrada era ticsită. Am fost prea puțini, Tim. Dacă am fi fost de trei ori mai mulți, tot n-am fi putut des-

coperi toate posibilităţile, care ar fi justificat aproape o alertă generală. A trebuit să acopăr Golden State, San Bernardino, Santa Ana şi nu am putut elimina nici portul.

– Mda, mârâi Braddock. Curajul începea să i se clatine.

– Şi nu uita că nu aveam cum să ştiu că pe Bolan îl interesa Giordano exact în momentul acela. Dacă aş fi apăsat pe butonul de "panică" şi aş fi trimis toate maşinile din "HARDCASE" să gonească după Giordano, tot ar fi rămas restul de posibilităţi de acţiune la dispoziţia lui Bolan. Ai spus că e un tactician strălucit. Trebuie să admit că

– Cu siguranţă, Andy , îl întrerupse Braddock. Ai acţionat cum e mai bine. N-am ce să-ţi reproşez.

– Am acţionat cum e mai sigur, nu cum e mai bine, murmură Foster. Am alertat toate echipajele apropiate şi le-am rugat să urmărească discret maşinile lui Giordano, apoi am stat şi mi-am ros unghiile, aşteptând să mi se raporteze stabilirea unei legături.

Cel de-al doilea locotenent prezent, Charlie Rickert, se amestecă în discuţie în acel moment. Omul căruia în mod oficial i se spunea "poliţist 24 de ore din 24", zise:

– Cea mai mare greşeală a noastră a fost că nu l-am urmărit pe Bruno Scarelli. Cred că asta a fost o prostie. El era singurul nostru fir călăuzitor spre destinaţia lui Giordano.

Obrajii lui Carl Lyons se colorară în roşu aprins.

– A trebuit să iau o hotărâre şi am luat-o, zise.

L-am reţinut pe Scarelli cât am putut de mult, fără să ne deconspirăm. N-am mai putut să-l urmăresc cu amortizorul din spate înfipt în roată. Când o maşină mare ca aia te loveşte, poţi fi sigur că eşti lovit.

Se frecă la nas şi se uită încruntat la Rickert.

– Am trimis o maşină să-l urmărească pe Scarelli, raportă Foster cu buzele strânse. A ajuns acolo cam cu 30 de minute întârziere şi l-a pierdut din vedere tot la drăcia aia de şosea supraînălţata.

– Eu mai cred încă ...

Replica usturatoare a lui Ricket fu întreruptă de apariţia unui poliţist în uniformă, care intra pe uşă.

– Am raportul laboratorului din Riverside, căpitane, anunţă el.

– Să-l auzim, i-o reteza Braddock.

– A fost într-adevăr un proiectil de străpungere a blindajelor, tras probabil dintr-o bazucă. S-a oprit în tocul uşii, venind din spate. Moarte instantanee pentru cei doi oameni din faţă. Celelalte rani se datorează unor gloanţe îmbrăcate în oţel, trase dintr-o mitraliera de calibrul 50. Fiecare din maşini a fost ciuruita cu conştiinciozitate, de mitralieră.

– Mulţumesc, Art, spuse Braddock.

Poliţistul în uniformă zâmbi, dadu din cap şi plecă.

– Razboi în toată regula, se încrunta Braddock.

– Şi cea mai grozavă ambuscada pe care am... începu Foster şi vocea i se pierdu într-o speculaţie tacuta.

Rickert îşi baga mâna în buzunar, scoase un o-

biect metalic lung și îl aruncă pe biroul lui Braddock:

– Am găsit o sumedenie de tuburi trase, de calibrul 50, pe stâncile de pe faleză, zise el.

Braddock luă tubul tras și îl răsuci absent în mână.

– Au avut jeepul acolo, asta-i sigur, concluzionă el. Acuma, poate cineva să-mi spună cum au putut să conducă un jeep înarmat fără să trezească curiozitatea? De unde au luat toate astea, bazuca și atâția bani? Cum dracu au cărat bolovanul ăla greu în mijlocul drumului? Cum dracu?

Locotenentul Rickert oftă din greu și scoase un carnețel din buzunarul sacoului.

– S-ar putea să am unele răspunsuri, zise el. Mi-am petrecut ultimele trei ore frunzărind diferite rapoarte și, ei bine, ascultați! Din investigațiile de la Bel Air: jeepul a fost zărit ultima oară în nord, pe Skylane Drive. Totuși, doi martori de la următoarea intersecție jură că n-a trecut nici un jeep pe lângă ei. În afară de mașina poliției și a pompierilor, singurul obiect mișcător observat în intersecție în acea perioada a fost un TIR diesel. Martorul i-a acordat foarte puțină atenție și nu-și poate aminti nici un detaliu semnificativ, nici măcar culoarea.

Rickert zâmbi crispat:

– Hei, hei! Se complică lucrurile. Acum, din declarația contabilului lui Giordano, singurul supraviețuitor al ambuscadei: "Dl Giordano credea c-am fost urmăriți tot drumul până acolo și chiar i-am așteptat pe drumul lateral, ca să ne ajungă din urmă; el a în-

cercat să-i atragă într-o capcană. Dar singura mașină care a apărut, a fost un camion mare diesel. Cred că era un TIR albastru cu alb.

Rickert îl privi cu coada ochiului pe căpitan.

– E posibil ca totul să fie o pură coincidență. Dar s-ar putea și ca aici să găsim răspunsul la întrebare.

În ochii lui Braddock se aprinse o flacără.

– Ticălos deștept, murmură el.

– Crezi că s-ar putea să fie o coincidență? întrebă Foster.

– Eu nu cred în coincidențe, șuieră el. Nu atunci când avem de-a face cu Bolan.

Se răsuci spre biroul său și căută prin mormanul de hârtii, scoase una și se uită pe rândurile bătute la mașină.

– Asta-i, anunță el. Aici este transcris interogatoriul lui Gerald Young, contabilul. El a fost întrebat de ce credea Giordano că e urmărit. Zice așa:

"Ei bine și eu am crezut la fel. Aceleași două mașini apăreau mereu în urma noastră. Una era o limuzină Ford, ultimul tip, și cealaltă o furgonetă. Probabil un Buick sau un Mercury.

Privirea lui Braddock se fixă asupra lui Carl Lyons.

– Îți spune ceva, sergent?

Ochii tânărului ofițer erau plini de surpriză.

– Fordul albastru a intrat în procesiune la Lani Way mormăi el. Furgoneta a apărut la intrarea în autostradă, chiar în spatele meu. Am intrat pe prima bandă în această ordine: Continentalul mare, Rollsul,

Fordul, eu, furgoneta. Eu m-am concentrat asupra Rollsului.

– Te-au ținut sub observație tot drumul! strigă Rickert. Hei, băiete, te-au mirosit și ți-au dat papucii cât ai zice pește.

– Cum dracu aș fi putut să mă țin după Giordano și după toate celelalte mașini de pe autostradă în același timp? Nici prin minte nu mi-a trecut să dau vreo importanță celorlalte mașini. Și în orice caz, nu unei furgonete. Cine ar fi procedat altfel?

– Carl are dreptate, murmură Braddock. Pe de altă parte, toți s-ar fi uitat chiorâș după un jeep militar cu o mitralieră urâcioasă la spate care ar fi ieșit la plimbare. Ticălosul ăla deștept! Așa a făcut. A folosit un cal troian. Ar fi putut ascunde o mică unitate blindată în TIR-ul ăla.

– Nu m-ar mira ca nemernicul să fi avut un tanc înăuntru, declară Foster.

Braddock ignoră remarca.

– Carl, gândește-te bine acum. De fapt, care dintre mașini te-a atras în capcană, Fordul sau furgoneta?

– Nici una, nici alta, răspunse Lyons de îndată. Încerc să eram așa de sictirit, că Stai puțin. Mă întrebam de ce merg așa de încet și bineînțeles! Era o mașină sport, o mașină roșie tip sport.

– Ce marcă?

– Fir-ar a... Înmatriculată în alt stat. Îmi amintesc acum, mă și gândeam, dacă nu ești în stare să conduci pe drumurile noastre, nici măcar pe o șosea

ca asta, atunci rămâi dracului la tine acasă. Am vrut să-l ocolesc şi, asta a fost tot.

– Sincronizarea pentru trucul ăsta trebuie să fi fost fantastică, observă Foster. Şi nu se poate să fi fost ceva spontan. Probabil că au avut emiţătoare în maşini.

– La dracu! zise Braddock moale.

– Asta adaugă o cu totul altă dimensiune subiectului în discuţie, interveni Rickert.

– Şi de ce nu? murmură Braddock. De ce să nu se fi gândit la emiţătoare? Fac parte din arsenalul de luptă, la fel ca orice armă. Şi, la naiba, le poţi cumpăra la un preţ de nimic în zilele noastre.

Se opri, apoi adăugă gânditor:

– Va trebui să ne reevaluăm strategia. Să vedem dacă nu există vreo modalitate de a-i intercepta. Andy, această responsabilitate îţi revine ţie. Electronica a evoluat atât de mult, încât va trebui să cerem ajutorul unor experţi. Încearcă la Comisia Federală de Comunicaţii, la armată, la marină şi la CIA, dacă e nevoie, dar hai să rezolvăm acest aspect al problemei.

– Suntem pe urmele unui mecanism bine uns. Indivizii ăştia o să ne facă de râsul lumii, dacă nu

Îşi lăsă fraza neterminată şi întoarse o privire îngrijorată către "poliţistul 24 de ore din 24" Rickert.

– Ei, Chuck, menirea ta se pare că asta este. Hai să aflăm tot ce se poate afla despre autovehiculele pe care le folosesc. Datele să ajungă la toate unităţile noastre în cel mai scurt timp posibil. Stoarce în-

formaţii despre TIR de la cât mai mulţi oameni. Aşa o namilă este greu de ascuns dacă nu este în mişcare sau parcată într-o fundătură. Verifică toate informaţiile, orice şi tot ce este neobişnuit, în ceea ce priveşte utilizarea sau localizarea TIR-ului. Tu ocupă-te de aspectul legat de arme, Carl. Nu poţi cumpăra o bazucă şi nişte mitraliere de la orice magazin din zonă. Controlaţi de unde s-au cumpărat recent echipamente sofisticate de emisie-recepţie. Vreau să faceţi un efort maxim. Vreau ca fiecare

– E aproape miezul nopţii, Tim, îi aminti Foster căpitanului. Unii dintre oamenii noştri sunt în picioare de 14 ore.

– O să vă mai dau oameni, îi asigură Braddock. Vreau să rezolvăm cazul. Vreau

Fu din nou întrerupt de acelaşi poliţist în uniformă, care intră pe uşă.

– Iar au început! raportă el pe nerăsuflate. Tocmai au atacat Tri Coast Records din Burbank.

– O casă de discuri? Braddock părea năucit. Ce te face să crezi că-i mâna lui Bolan? Nu văd

– Nu ştiu nimic sigur, spuse poliţistul. E vorba despre magazinul de difuzare al studioului de înregistrări. Am primit informaţii că nişte indivizi dau târcoale pe acolo, aruncând bombe incendiare şi trăgând în stânga şi în dreapta cu mitraliere. Mie mi se pare că sună a "HARDCASE"

Braddock ieşise deja pe uşă, fiind urmat de poliţist şi de tot grupul de oameni ai legii. Intrara în camera specială de comanda destinată operaţiunii

"HARDCASE". Braddock se întoarse spre ei şi strigă;

– Plecaţi! Instrucţiunile le veţi primi prin radio.

Şefii echipelor se repeziră spre coridor, îndreptându-se spre garaj. Braddock, la masa de comandă, apăsă pe un buton şi urlă:

– Urgenţă! Alertă la "HARDCASE"! Către toate unităţile disponibile! Cod 7 - 10 şi daţi-i zor! Studioul din Burbank, Santa Monica, Glendale, îndreptaţi-vă spre Alfa, adică Alfa 4 şi acţionaţi!

Nu aşteptă confirmarea interceptării mesajului, ci apăsă pe alt buton, ridică un microfon din suportul lui şi începu să strige instrucţiunile în toată reţeaua "HARDCASE".

Sergentul Carl Lyons, care mergea în pas vioi de-a lungul tunelului ce ducea în garaj alături de locotenentul Foster, întrebă:

– Oare tipul ăsta este real? Trei lovituri într-o singură zi! Ştiu că se mişcă repede!

Foster de-abia mai respira.

– Te face să te întrebi cum de n-am câştigat războiul din Vietnam, nu-i aşa? gâfâi el. Şi tare mi-e teamă că o să-l pierdem şi pe ăsta.

– Punem noi mâna pe el, se răsti Lyons. Nu-mi doresc decât să mă întâlnesc cu individul ăsta faţă în faţă. Asta-i tot ce-mi doresc.

– Eu personal, cred că ar trebui să chemăm în ajutor artileria şi aviaţia. Asta nu-i treabă de poliţişti. Nenorocitul ăla s-a putea să aibă un tanc Sherman acolo. Ar putea avea şi un B-52 şi nu m-ar mira câtuşi de puţin.

Lyons chicoti şi se îndepărtă. Ajunseseră la garaj. Se grăbi spre maşina pe care partenerul lui o şi pusese în mişcare. Lyons spera ca de data aceasta să-l prindă pe Bolan în plasă. Dorea să-l întâlnească pe ticălosul cel deştept faţă în faţă. Dorea să-i mulţumească că a reuşit să facă un idiot din "cel mai promiţător sergent al forţelor noastre". Dorea să-i mulţumească, cu câte un glonţ în fiecare nară.

– O.K., încetaţi operaţiunile! ţipă Bolan în emiţător.

Magazinul ardea cu furie. Ciuperci uriaşe de flăcări vii se revărsau în sus, transformând noaptea în zi, pe o distanţă de 1 km în toate direcţiile, căldura intensă dând naştere la o barieră de nepătruns pe toată suprafaţa construcţiei.

– Da, omule, îngână Căţeaua Fontenelli. Ascultă cum sfârâie. Din ce naiba sunt făcute discurile astea?

Bolan se îndreptă spre maşina lui, parcată lângă gardul din spatele magazinului. Sări înăuntru şi demară în trombă, maşina dând din coadă ca un peşte. Se îndreptă cu toată viteza spre birourile magazinului, aflate într-un colţ îndepărtat. De acolo îl culese pe Bum-Bum Hoffower, care stătuse să păzească nepăsător, o mică adunătură de angajaţi ai magazinului, evacuaţi înainte de atacul incendiar. Hoffower trânti uşa de perete şi cu nonşalanţă se strecură în maşină lângă Bolan.

– Cum de-am uitat să aduc nişte cale? oftă el.

Bolan băgă în viteză și mașina sa rapidă porni pe aleea pavată cu pietriș. Țâșniră pe poarta deschisă și ajunseră în stradă, apoi se îndreptară ca vântul spre dealurile din depărtare. Erau liberi și întregi. Bolan luă o mână de pe volan și apăsă pe butonul emițătorului.

– Cățea! Unde?

Nici un răspuns. Piciorul lui Bolan continuă să apese pe accelerație. Hoffower se bâțâi neliniștit, apoi întinse mâna după emițător. În secunda în care îl atinse, răsună vocea lui Fontenelli care strigă pe nerăsuflate:

– Sergent! Copoii au împânzit locul.

Bolan murmură ceva printre dinți. Mâna și piciorul se mișcară simultan, mâna spre emițător și piciorul lăsându-se cu toată greutatea pe frână. Roțile Corvette-ului se opriră scrâșnind, când Bolan urlă în aparat:

– Poziția, Cățea!

Vocea agitată a lui Fontenelli răspunse imediat:

– Mi-a explodat rezervorul de benzină! Mașina arde! Sunt rănit. Copoii mișună. Poarta blocată. Sunt...

Corvette-ul se întoarse în sens invers, pe drumul de țară, Bolan ținând de volan cu o mână, în timp ce cu cealaltă manevra emițătorul.

– Du-te în colțul de nord-vest al gardului și lasă-te pe vine acolo. Vin să te iau.

– Grăbește-te, la naiba!

– Calm! Calmează-te și uită-te după mine. Te scoatem noi, Cățea!

Carl Lyons văzu flăcările înălţându-se deasupra văii. Urletul sirenelor şi zăngănitul maşinilor de pompieri biciuiau noaptea şi adăugau o notă de himeră la întreaga scenă. Şoferul său ridică piciorul de pe acceleraţie şi intră în curba din apropierea zonei unde era situat magazinul, în clipa în care radioul pârâi şi glasul tăios al lui Braddock anunţă:

– "HARDCASE", unităţile 1, 3, 5 şi 7 atenţie! Alertă la "HARDCASE"! În zonă, urgent! Deviaţi şi acţionaţi.

– Isuse, dau o lovitură şi în Hollywood, comentă ofiţerul Evens, cu ochii la Lyons. Piciorul îi tremura pe acceleraţie.

– Las-o baltă, noi ne ocupăm de *asta* acum, zise Lyons pe un ton răstit.

Se strecură printre mai multe maşini de poliţie oprite. Poliţişti în uniformă, cu căşti albe şi pistoale în mâini puteau fi văzuţi mişcându-se cu precauţie prin împrejurimi. Un capitan de pompieri făcu un semn hotărât maşinii lui Lyons să treacă, pentru a degaja drumul. Pompierii alergau prin căldura dogoritoare, trăgând după ei furtunuri şi alte accesorii.

Vocea lui Braddock reveni în eter:

– împrăştiaţi-vă pe toată zona doi, intersecţiile dintre King 5 şi King 9. Încercuiţi şi faceţi arestări. Unitatea 3, confirmă!

Evens îl privi încruntat pe Lyons.

– Ai de gând să confirmi recepţionarea mesajului? întrebă sec.

Sergentul ieşise din maşină. Se aplecă pe portieră şi zise:

– N-ai decât să confirmi tu, dacă vrei. Spune-i că suntem deja aici şi că eu am ieşit din maşină.

– Mai bine să confirm, răspunse Evens, întinzându-se după microfon. Lyons nu mai auzi nimic, căci intrase rapid în haos.

George Zitka păşea apăsat pe aleea îngustă, cu o sacoşă din pânză de cort atârnată pe umăr. Ochi de Peşte Washington se ţinea după el, picioarele lui lungi mişcându-se fără nici un efort. Un automat îi atârna de gât şi ţinea în mâna-i mare o altă sacoşă. Trecură pe lângă o parcare goală şi intrară pe strada Vine. O limuzină Ford dădu colţul, mişcându-se încet. Alergară pe lângă Ford o bucată de drum, întinzând armele şi celelalte poveri pe fereastră; apoi uşile se deschiseră şi Zitka cu Washington se aruncară înăuntru în, timp ce maşina prindea viteză.

Fum de Armă Harrington, la volan, întrebă îngrijorat:

– Cum a mers?

Washington chicoti şi răspunse:

– A făcut pe el de frică barosanul de Varone. A insistat să luăm banii. Exact cum îţi spun, a insistat. I-am făcut această plăcere.

Zitka gâfâia de efort:

– L-am surprins dându-se în bărci cu o blondă frumoasă.

– Aşa?

Harrington întoarse capul şi îi aruncă lui Zitka o privire lungă, apoi, aproape în ciuda voinţei sale îşi concentră atenţia asupra drumului. Vîră pe o stradă laterală şi intră cu viteza a doua în următoarea intersecţie, după care rulă pe drumul ce ducea la autostrada spre Hollywood.

– Cum se face că mie mi-a scăpat distracţia asta? se plânse el.

– Pe tot iadul, *el* se distra, nu *noi*, răspunse Washington. În orice caz, ea, mai că s-a bucurat când m-a văzut. Probabil că el o "întinsese" cu promisiunea că o să-i scoată un disc. Am auzit că aşa fac ăştia.

O maşină de poliţie, cu semnalul luminos licărind cu nervozitate vâjâi pe lângă ei, îndreptându-se în sens opus.

– Mă întreb unde se duc? rânji Harrington.

– Pun pariu că se îndreaptă spre studioul de înregistrări, fu de părere Zitka.

Îi aruncă lui Washington o privire amuzată.

– Ştii, locul ăla de acolo, unde am auzit noi toată hărmălaia.

Ochi de Peşte Washington era tot numai un zâmbet.

– După mine, cineva şi-a pus în cap să facă zob echipamentul ăla costisitor. Mă întreb cine ar putea să facă un lucru aşa urât?

Fordul ajunsese pe rampa autostrăzii şi aştepta un moment prielnic ca să se încadreze în trafic. Harrington se încordă deodată, ochii lui urmărind o

mașină grăbită, care tocmai trecuse vâjâind pe lângă ei.

– Uite-l pe Fratele de Cruce, anunță el. S-ar zice că sincronizarea noastră a fost perfectă.

Harrington găsi momentul potrivit și intră lin cu Fordul în revărsarea de mașini.

– Mă întreb ce-o face sergentul cu "felia" lui.

– Nu-ți mai face tu griji pentru omul ăsta, zise Washington cu blândețe. Știe el unde, cum și ce trebuie să facă. Nu-ți mai face tu griji pentru sufletul ăsta.

Sudoarea șiroia pe mâinile lui Carl Lyons și se scurgea spre vârful degetelor. Cu câteva clipe mai devreme n-ar fi putut preciza dacă incredibila căldură, sau instinctul de polițist încăpățânat îl condusese în acest loc al curții, dar explozia înfundată din colțul gardului îl asigură pe dată că soarta îl îndrumase aici, indiferent de forma de convingere aleasă. Mai degrabă simți decât văzu, că iarba înaltă de lângă gard se mișcă. Se pomeni cu arma în mână, fără să-și dea seama cum, și în secunda următoare se întâlni ochi în ochi cu o maimuță rânjită și un pistol automat. Omul era îmbrăcat în uniformă de armată, cu basc negru, și pe umăr avea atârnat un aparat de emisie-recepție. Se lăsase într-un genunchi și rânjea la Lyons peste cătarea unui pistol automat ce părea foarte eficient.

– Aruncă-l jos, ordonă Lyons mașinal.

– Ha, ha! zise celălalt, continuând să rânjească.

Zgomotul şi brambureala de la mai puţin de 100 de metri depărtare păreau a se petrece undeva foarte departe şi a face parte dintr-o cu totul altă realitate, în timp ce lumina unduitoare a focului adăuga un plus de nefiresc întregii scene.

– Ăsta nu-i un joc de-a hoţii şi vardiştii, Bolan, zise Lyons, cu vocea tremurând uşor de emoţie. Sunt ofiţer de poliţie şi îţi ordon să arunci arma!

– Eu nu sunt Bolan. Hai dă-i drumul, trage! O să ajungi cu siguranţă în iad cu un pas înaintea mea.

Lui Lyons îi îngheţă sângele în vine, când o altă voce interveni în discuţie:

– Întoarce-te, Căţea, şi întinde-o!

Un tip înalt stătea de cealaltă parte a gardului metalic. Lyons înţelese deodată rostul exploziei care-i atrăsese atenţia spre acel loc. Stâlpul din mijloc era pe jumătate învăluit într-un nor de fum negru; se răsucise în chip grotesc, iar bucăţile de metal smulse din el atârnau jalnic. O parte din gard se îndoise spre exterior, către următorul stâlp de susţinere. Aruncaseră gardul în aer!

Tipul cel înalt cu voce metalică ţinea un pistol de calibrul 45 îndreptat spre maimuţa rânjită:

– Nu-s învăţat s-o întind, sergent, mârâi maimuţa.

– Ori pleci de bună voie, ori nu mai pleci în veci, ameninţă vocea metalică.

Lyons avu o senzaţie de întunecare a minţii. Individul cel înalt îi lua partea.

– Staţi puţin, zise Lyons cu voce groasă. Nu pleacă nimeni.

– Dă-i drumul, Cătea, comandă cu hotărâre bărbatul cel înalt, ignorând total protestul lui Lyons.

Maimuța mai rânjea încă, și nu de încântare. Un mârâit îi răsună din fundul gâtului, apoi se ridică încet în picioare, continuând să-l fixeze cu cruzime pe omul legii.

Lyons se simți ușor ametit. Urechile îi țiuiau. Omul căutat de toate forțele de poliție era acolo, în fața lui, căutând să-l protejeze; cu toate acestea era perfect conștient de faptul că arătătorul lui era pregătit să apese pe trăgaci. Maimuța făcu încetișor un pas înapoi, apoi încă unul, pășind cu grijă pe terenul accidentat. Lyons își fixă privirea asupra tipului înalt.

– Tu ești Bolan, zise el.

Omul încuviință scurt.

– Nu mă lupt cu tine, polițistule, spuse el ușor.

– De când? întrebă Lyons.

Nu-și mai recunoscu timbrul vocii.

Bolan se apropie încetul cu încetul de maimuță, interpunându-se între silueta care se retrăgea fără grabă și Lyons.

– N-am făcut-o niciodată, zise el solemn. Tu ai dreptate și eu am dreptate.

Ochii lui clipiră spre magazinul care ardea.

– Cei de acolo sunt cei care greșesc. Cu ei mă lupt eu.

Maimuța dispăru rapid. Lyons se întrebă vag de ce stă oare el acolo. Bolan lăsă pistolul în jos și îl introduse în toc.

– Acum plec, zise el simplu.

Lyons îşi întinse braţul înarmat spre silueta înaltă şi întunecată.

– Eşti arestat Bolan, strigă el.

– Plec, repetă Bolan.

Se întoarse pe călcâie şi dispăru în beznă.

Lyons privea încremenit şi neîncrezător locul unde stătuse Executorul. Lăsă pistolul jos şi îl vârî enervat în toc. Zgomot de paşi ce aleargă se auzi în vacarmul din spatele său şi, o clipă mai târziu, doi poliţişti în uniformă apărură lângă el.

– M-am gândit că explozia se aude de aici din spate, exclamă unul dintre poliţişti.

Îngenunchie şi puse mâna pe o bucată din gardul rupt, dar şi-o trase repede înapoi.

– La naiba, încă frige. Aţi văzut ceva, domnule?

– Trebuie să fi fost o bombă cu ceas, îngână Lyons. Practic, porcăria asta mi-a explodat în faţă.

– N-aţi văzut nimic?

– Nu!

Lyons scrută întunericul de dincolo de gard. Deci se întâlnise cu ticălosul cel deştept faţă în faţă şi îl lăsase să plece pur şi simplu.

– Nu, n-am văzut nimic, adăugă el cu calm.

Capitolul opt

MORT DIN NAŞTERE

Era puţin înainte de ora 3 dimineaţa şi Zeno Varone ştia că în cărţile de ghicit nu-i cădea somn în această noapte. Bântuia de la un capăt la altul al somptuosului său birou de mai bine de 10 minute, adică din clipa în care poliţia îşi terminase investigaţia şi plecase. Mânia i se transformase într-un nod greu pe care-l simţea în adâncul gâtului şi care n-avea şanse să dispară până ce nu va reuşi să-l scuipe în obrajii dementilor care i-l plantaseră acolo. Se opri la jumătatea distanţei, cu picioarele depărtate larg şi izbi violent cu pumnul în spătarul unui scaun îmbrăcat în piele.

– Cum dracu au ajuns la mine? urlă. De unde au ştiut?

Se răsuci şi îşi implântă arătătorul în personajul care era cocoţat pe marginea biroului şi-l privea calm.

– Să-mi afli! Mă auzi? Pentru asta te plătesc!

Degajat, omul trase un fum de ţigară şi suflă fumul în tavan.

– Nu-mi aduce aminte de păcatele mele, Varone, răspunse el uşor. Şi nici nu te mai ambala atâta. Îl prindem noi pe tipul ăsta la înghesuială, cât de curând.

– *Cât* de curând?

Varone făcea spume la gură.

– Să-ţi spun ceva, "chiar în clipa asta" tot n-ar fi destul de curând. Netrebnicii ăia s-au cărat de aici cu douăzeci de miare - da băi, nu cum le-am spus tovarăşilor tăi! - douăzeci de miare bani gheaţă, care nici măcar nu erau ai mei. Erau banii Familiei. Ca să nu mai vorbim, cum dracu să mai vorbim?!, despre ce au făcut jos. Şi habar n-am dacă societatea de asigurări o să-mi plătească toate pagubele. Probabil că o să susţină c-a fost caz de forţă majoră, sau ceva în genul ăsta. Îţi dai seama? Am ieşit din afacere! Am ieşit din afacere, până când o să reuşesc să înlocuiesc toate materialele.

Celălalt aprobă solemn din cap şi se aplecă peste birou ca să-şi stingă ţigara.

– Mă întreb cum o să reacţioneze distribuitorul tău, Strecchio, când o să audă de paguba lui?

– Pe mă-sa, n-are nici un bănuţ propriu în Tri-Coast. Toţi sunt banii organizaţiei, până la ultima leţcaie. Ce motiv ar avea el să plângă? Discurile au fost ale mele, nu ale lui.

Interlocutorul lui Varone gemu încetişor, apoi coborî de pe birou şi păşi spre fereastră. Îşi vârî mâinile în buzunare şi se uită în jos, pe stradă.

– Ai omis cel mai important lucru, zise.

– Ce am omis?

– Ei bine, am izbutit să-ţi păstrăm numele nepătat. Tu nu eşti în evidenţa noastră, nu eşti pe lista procurorului general, dar, într-un fel sau altul ai ajuns pe lista lui Bolan. Deci, de acum vei fi pe toate listele şi în toate evidenţele. Bolan te-a expus, Varone. El te-a arătat cu degetul.

– Javra dracului!

– Da, nu te-ai gândit la aspectul acesta, aşa-i?

– Ascultă, fă-ţi treaba cum se cuvine! Auzi? Nu te plătim cu 2000 pe lună, numai ca să...

– Termină! îi ceru omul, cu vocea tremurând de furie. Nu-mi spune tu mie cum să-mi fac treaba! O fac cum cred eu de cuviinţă. Şi nu-mi mai aminti cu cât mă plăteşti! Şi pentru numele lui Dumnezeu, nu te pierde cu firea! Noi deja ştim foarte multe lucruri despre individ. Ştim cum reacţionează, avem o evidenţă a unora dintre vehiculele lui, şi cât de curând - cât de curând! - îl vom prinde la înghesuială. Nu te impacienta!

– O să chem Familia în ajutor.

– Asta ar fi cea mai mare greşeală din partea ta. De ce crezi că te-au lăsat în viaţă, Zeno? Nu înţelegi că exact asta vor ca tu să faci?

– Nu-mi spune tu, mie. Poliţiştii tăi sunt nişte meseriaşi de clasă, nu? Răspund de un oraş curăţel, nu?

Varone izbucni într-un râs aproape isteric. Se duse la bar, amestecă într-un pahar whisky cu apă în proporţie întâmplătoare şi dădu pe gât jumătate din conţinutul paharului. Celălalt îl privea cu sprâncenele

încruntate de enervare. Varone se şterse pe gură cu dosul palmei şi zise:

– Ştii, tot aşa i-am spus şi eu lui Milio. Şi unde-i bietul Milio acum? Hî? Să-ţi spun ceva, domnule meseriaş de clasă! Poliţiştii tăi dorm de-a-n picioarelea. Ştii asta? Sunt nişte nimenea. Eu o să imprim adevărata clasă întregii acţiuni. N-am de gând să stau cu mâinile încrucişate şi să-l las pe individul ăsta să danseze graţios în jurul meu, să fure, să ucidă, să-mi dea şuturi în fund, să-mi terorizeze amantele şi să-mi devasteze proprietăţile. N-am de gând să fac asta. Eşti complet nebun dacă-ţi imaginezi că aşa o să fac.

– Faci aceeaşi greşeală de-a intra în panică, pe care a făcut-o Milio, sublinie vizitatorul. Eşti hotărât să lupţi cu individul, după regulile stabilite de el.

– Nu, nu după regulile stabilite de el, ci de mine, Charlie. Luptăm după aceleaşi reguli, înţelegi? Numai că eu am de o mie de ori mai multă experienţă. Başca, o adevărată clasă.

– Clasa ta o să-l bată, nu-i aşa? Ştii ceva Zeno, în momentul ăsta arăţi şi gândeşti ca un găgăuţă.

– Ieşi afară de aici ticăloşule! zbieră Varone.

Degetele i se încleştară pe pahar şi tensiunea crescută făcea să-i pulseze sângele în vene.

– Eşti sigur că asta vrei?

– Foarte sigur.

– E-n regulă, cu multă plăcere, răspunse celălalt pe un ton plăcut şi Charlie Rickert, poliţist cu normă întreagă şi mafiot cu jumătate de normă se îndreptă liniştit spre uşă şi ieşi.

– Hei, sunt pregătit pentru RR, anunță Andromede.

Se aruncă pe podea lângă canapea, cu fața în jos, cu o mână îndoită din cot și cu fruntea sprijinită în palma mâinii.

– S-a văzut bogat peste noapte și acum face pe nebunul, remarcă Fontenelli, făcându-i cu ochiul lui Blancanales.

– Dar vai, sistemul meu nervos! zise Andromede cu o voce voalată.

Blancanales aplica cu delicatețe o pomadă contra arsurilor pe o zonă roșie de pe umărul lui Fontenelli.

– Nu-s prea mulți cei cu păr pe umeri, murmură el, apoi adăugă: Nu-i o arsură gravă, Cățea. Ar fi putut fi mult mai rău, date fiind împrejurările.

Fontenelli gemu încet.

– Pe tot iadul, e ora trei, îi informă Andromede. Hai să îmbucăm ceva.

– "Îi vom lovi, și iar îi vom lovi și vom continua să-i lovim", declară Fontenelli, imitând cu succes vocea lui Bolan, până când Copil din Flori va începe să strige că e timpul să îmbucăm ceva.

– Vezi-ți de treaba ta, frățioare, răspunse Andromede liniștit.

Bolan apăru din bucătărie, cu sandviciuri și cafele.

– Cum se prezintă umărul, Politicianule? se interesă el.

– Durerea e mai mare decât leziunea, îl asigură Blancanales.

– Dar nu suficient de mare ca să-i fie învăţătură de minte, adăugă Andromede.

Se ridică în genunchi şi se răsuci pe o parte, privind răbdător spre Bolan.

Bolan tocmai punea tava pe măsuţă. Se aşeză pe un scaun, trase tava mai spre el şi sorbi dintr-o ceaşcă de cafea.

– Am avut noroc, zise el simplu.

Fontenelli îşi arcui umerii săi masivi şi îndreptă o privire voalată spre Bolan.

– Sergentul m-a băgat în căcat în seara asta, anunţă cu nepăsare.

Ochi de Peşte Washington, aşezat într-un balansoar în mijlocul camerei, râse şi zise:

– Şi eşti în stare să vorbeşti despre asta? Atunci chiar cred că ai avut noroc.

– Da.

Fontenelli continua să-l fixeze pe Bolan.

– Cred că trebuie să ştiţi cu toţii, că tot el m-a scos dintr-un mare bucluc. Era liber şi întreg şi s-a întors ca să mă salveze pe mine. N-o să uit asta niciodată, sergent.

Bolan muşcă dintr-un sandvici şi dădu din cap.

– Mi-ar place să cred că şi tu ai fi făcut la fel pentru mine, Căţea.

Un zâmbet se ivi pe chipul întunecat al lui Fontenelli.

– Scuze, am întrecut măsura. N-o să se mai întâmple.

Bolan îi făcu cu ochiul, apoi îşi îndreptă atenţia

spre Gadget Schwarz.

– Te-ai ocupat cum se cuvine de biroul lui Varone? se interesă el.

Schwarz se uită cu seriozitate la Bolan.

– Normal. Societatea aia de muzică mi s-a părut ceva nemaipomenit: N-am văzut în viaţa mea atâta echipament sofisticat adunat la un loc. De mare ţinută. Şi am instalat un aparat de înregistrare cu pornire automată în momentul în care se vorbeşte, pe acoperişul clădirii de alături. Fratele de Cruce m-a ajutat, aşa că ştie şi el unde este. Putem să ne urcăm acolo de două ori pe zi şi să schimbăm benzile. Asta ne dă posibilitatea să supraveghem locul, timp de 24 de ore pe zi.

– Grozav.

Bolan înghiţi ultimul sandvici şi mai sorbi o gură de cafea. Se uită la ceas.

– Aş vrea să am aici prima bandă înainte de ora zece, în această dimineaţă. Ia-l pe Fratele de Cruce să te acopere. Ah, şi de vreme ce Giordano a ieşit din joc, vezi poate găseşti un mod de a-ţi scoate jucăriile din casa lui, înainte de a le descoperi altcineva. N-are rost să riscăm atunci când nu e cazul.

– Am şi făcut deja ce trebuia.

Bolan ridică din sprâncene.

– Chestiile astea sunt prea preţioase ca să le las împrăştiate care pe unde.

– Sistemul meu nervos, zise Andromede. N-aş face ce faci tu nici pentru ţâţele unei nimfomane.

Schwarz zâmbi.

– Mie unuia îmi place, şopti el.

Bolan se uită la Fontenelli.

– Poliţistul ăla, zise el cu privirea visătoare.

– Ce poliţist? întrebă Schwarz.

– Am... ah!, am gândit cu voce tare, cred, răspunse Bolan. Căţeaua şi cu mine am avut o scurtă întâlnire în seara asta cu un poliţist în haine civile, acolo afară la Tri-Coast.

– Îhî, am auzit câte ceva, zise Andromede.

– Poliţistul ăla înseamnă veşti proaste. Tare mi-e teamă că este vorba de o mulţime de veşti proaste. Ia ziceţi, s-a uitat vreunul dintre voi bine la poliţiştii pe care i-am înghesuit azi după-amiază pe autostradă?

Cei prezenţi se uitară unul la altul. Nici unul nu se oferi să răspundă.

– Eu m-am uitat, adăugă Bolan după un moment de tăcere. Am mers câteva secunde pe aceeaşi linie cu ei. Şi i-am avut în oglinda retrovizoare timp de aproape un minut.

Urmă o altă tăcere scurtă. Bolan părea adâncit în gânduri. Deodată, Zitka întrebă:

– Şi ce-i cu asta?

– Ei bine, poliţistul cu care a vrut soarta să ne întâlnim eu şi cu Căţeaua în seara asta, este cel care a fost şi în maşina ce asigura urmărirea pe autostradă, azi după-amiază.

– Şi ce dovedeşte asta? se interesă Zitka.

– Păi, uite ce e. Poliţiştii sunt şi ei soldaţi. Adică, vreau să spun că un tip care face parte din compania Câinele, nu are ce căuta într-o luptă armată a companiei Vulpea. Un poliţist care este angajat într-o urmă-

rire de rutină a lui Giordano la ora trei după-amiaza, nu are ce să caute la o investigație de rutină de la periferia orașului Burbank, în miezul aceleiași nopți. Pur și simplu astea sunt regulile.

– În afară de cazul în care tipul respectiv face parte dintr-un detașament de elită, șopti Zitka gânditor.

– Exact. Și replica poliției a fost promptă. A naibii de promptă. Au împânzit locul într-un timp record.

– Ca și când stăteau și așteptau vreun loc spre care să alerge, nu? remarcă Blancanales.

Bolan schiță un zâmbet.

– Chiar așa! Iar polițistul nostru mi-a spus pe nume.

– Pe tot iadul, și mie mi-a spus "Bolan", își aduse aminte Fontenelli.

– Asta complică și mai mult lucrurile, replică Bolan. Înseamnă că n-a fost o chestiune de recunoaștere de persoană. A fost o situație de așteptare. El s-a dus acolo așteptând să mă găsească pe mine.

– Drace, ești o somitate! fluieră Harrington admirativ și zâmbi.

– Problema e mai cu schepsis decât pare, răspunse Bolan. S-ar părea că poliția a instituit un fel de unitate specială. O unitate îndreptată direct împotriva noastră.

– Îmi bag picioarele-n ei, râse Fontenelli în bătaie de joc. Până acuma n-au prea arătat ce le poate pielea.

– Nu ne lăsăm noi așa ușor, Cățea, zise Bolan gânditor.

– Merită să-i cunoşti pe cei care îţi opun rezistenţă. Dacă indivizii ăştia şi-au făcut planul să ne vină de hac, atunci cu siguranţă va trebui să ne facem şi noi planurile noastre. Ştiţi cu toţii ce se poate realiza doar cu puţină ordine în organizare. Până acum am izbândit, pentru că am păstrat ritmul cu rigurozitate. Însă dacă poliţiştii joacă şi ei acelaşi joc, atunci aş zice că ar fi mai indicat să venim cu un contrapunct.

– Sergentul are dreptate, spuse Andromede. Avem nevoie de informaţii. Cine este responsabilul nostru în materie de informaţii?

Privirea îi căzu drept pe Gadget Schwarz. Acesta zâmbi doar şi ridică din umeri.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere, apoi Loudelk zise:

– Am experimentat toate trucurile. Cred că aş putea încerca să mă infiltrez şi în sediul poliţiei.

Bolan zâmbi trist.

– Ideea trebuie analizată din toate unghiurile. Ar putea fi o misiune de sacrificiu.

– Ar fi ca şi când l-am trimite pe Ochi de Peşte la Montgomery, bubui Zitka, să spioneze Ku Klux Klanul.

Ochi de Peşte râse şi-şi dădu ochii peste cap.

– Gadget şi cu mine ne-am putea gândi la ceva în sensul ăsta, insistă Loudelk cu încăpăţânare. Privea spre Bolan, dar i se adresa direct lui Schwarz:

– Dacă mă ocup eu de intrare, ai putea aranja ceva?

Andromede pocni din degete şi cântă un cântecel, care suna cam aşa:

"În hol la copoi
Să plantăm noi doi,
Urechi de aflat
Secrete de stat"

– Încetează cu prostiile! scrâșni din dinți Fontenelli.

Bolan îi întoarse lui Loudelk privirea. Se gândea la propunere.

– Tu ce crezi Gadget? întrebă cu o voce stinsă.

Schwarz se gândea și el la același lucru.

– Am putea face mai multe chestii, răspunse el clar. Am putea supraveghea frecvențele lor radio și asta ar fi cel mai sigur și mai simplu, numai că...

– Numai că? șopti Bolan.

– Ei bine, avem nevoie de un aparat de control al rețelelor radio, numai că va trebui să facem niscai muncă de interior ca să aflăm care sunt aceste frecvențe.

– În regulă, consideră că acesta este obiectivul nostru, încuviință Bolan. Vrem frecvențele lor radio! Asta ar fi o țintă ușoară. Probabil că orice radioamator ne-ar putea da acest lucru. Atâta doar că ei au cu siguranță niște rețele radio speciale pentru unitatea de elită. De acelea avem nevoie, fie ce-o fi. Continuă Gadget!

– O.K., asta ar fi pentru a obține informații de rutină. Totuși, astfel de oameni nu-și împărtășesc secretele prin radio, puteți să fiți siguri. Așa că trebuie să găsim o cale de ascultare a convorbirilor telefonice, a discuțiilor oficiale și a ședințelor lor. În-

seamnă că trebuie să intram în clădire, sau...

– Sau ce?

– Dacă acest detaşament de elită are un... ei bine, musai să aibă, nu? Un "honcho", un tip care răspunde de asta. Va trebui să aflăm cine este şi unde îşi are sediul.

– Poliţia din Los Angeles acţionează în afara Tribunalului, nu-i aşa? interveni Harrington.

– Nu mă refeream la clădirea aia împuţită, zise Schwarz. Mă refeream la.o anumită sală sau birou.

– Chiar vorbeşti serios? întrebă Fontenelli. Vrei să încerci să intri acolo şi să pui "ploşniţe" taman în secţia de poliţie?

– S-ar putea să nu fie necesar, răspunse Schwarz. Aş putea încerca sa folosesc un microfon direcţional.

Bolan şi Zitka schimbară priviri gânditoare.

– Odată am reuşit să interceptez o conversaţie de la 400 de metri, le povesti Schwarz. Sigur că a fost într-un sat liniştit. Intensitatea zgomotului e mult mai mare într-un oraş ca Los Angeles, cu mare difuziune a undelor radio. În general, dacă difuziunea nu-i prea mare poţi intercepta un sunet de la tot ce poţi cuprinde cu privirea.

Bolan ofta.

– Încearcă. Gadget. Tu şi cu Fratele duceţi-vă acolo daca va simţiţi pregătiţi şi vedeţi care-i situaţia. Gândiţi-vă ce se poate face, dar nu întreprindeţi nimic concret, până nu trec eu planul în revistă. Acordăm acestei acţiuni prioritate absolută şi oprim orice altceva până punem în funcţiune aparatul de stors in-

formații. Dacă tot ieșiți, aduceți și banda aia cu Varone. Vreau să-i cunosc reacțiile vis-à-vis de lovitura de aseară.

Îi zâmbi lui Loudelk cu amăraciune.

– Mă bazez pe instinctul tău, Frate, ca să păstrăm jocul în limitele siguranței. Dacă nu se poate face fără un risc exagerat de mare, ne descurcăm și fără... O.K.?

Loudelk zâmbi.

– O.K.

– Trebuie să construiesc un microfon, adăugă Schwarz.

– Ai tot ce-ți trebuie?

– Cred ca da. Dacă mai am nevoie de ceva, pot să cumpăr de la orice magazin cu piese electronice.

Bolan își mută privirea spre Blancanales.

– Am folosit destul vehiculele, Politicianule, spuse el hotărât. Ar fi bine să scapi de ele și să iei altele. Fii foarte discret. Nu uita și de Corvette-ul meu, ia-mi altceva. Numai să fie o mașină nervoasă, poate un Porsche, bine?

– Sper ca nu te-ai referit și la Cal, se interesă Blancanales încruntat.

– Nu, dar vezi ce poți face să-i schimbi vopseaua. Cu numerele de înmatriculare ce-i?

– Nici o problemă. Sunt morți de frică să nu mă pui să montez un alt Cal.

Bolan chicoti.

– S-ar putea să fim nevoiți să abandonăm total ideea Calului, după încă una sau două lovituri. O să le

cadă fisa mai curând sau mai târziu şi atunci borţoasa noastră îşi va pierde sarcina şi va muri. Gândeşte-te la o nouă scamatorie.

Blancanales se încruntă şi mai tare.

– Coşmarurile mele sunt din ce în ce mai nasoale, bombăni el.

Remarca produse râsete în toată încăperea. Andromede se aplecă pentru a pune mâna pe umărul Politicianului şi anunţa cu voce tare:

– Sistemul meu nervos, omule, n-aş face ce faci tu nici pentru...

– Lasă, ştiu, îl întrerupse Blancanales cu amărăciune, nici pentru tâţele unei nimfomane.

– Nu, am vrut să spun, nici pentru un post de duhovnic... la un bordel.

După ce explozia de bună dispoziţie se potoli, Andromede adăugă:

– Şi acum sunt numai bun pentru o leacă de RR.

Bolan se uită la ceas.

– Ei, copii, e aproape patru, zise. La capitolul Recreere nu vă pot oferi mare lucru, dar a sosit timpul de Repaus. Haideţi să tragem cu toţii pe dreapta. Deşteptarea dimineaţă la ora 8!

– Patru ore fix!

Şi dacă dăm chix? bombăni Andromede.

– Poeziile astea ale tale îmi cam stau în gât, bombăni Fontenelli fără răutate.

– Dacă nu ţi-ai scos şi tu amigdalele să faci un pic de loc! îl mustră Andromede.

Îndreptă în joacă un pumn spre Fontenelli, dar

acesta se feri la timp şi porniră amândoi spre uşă, râzând şi boxând în aer până afară în hol.

Bolan oftă şi se ridică în picioare. Începuse să regrete ideea acestui Detaşament al Morţii. Răspunderea pentru vieţile şi destinul acestor oameni era o povară grea pe umerii lui. Se folosea de ei, şi ştia asta, şi îl deranja faptul că ştia. Bolan avea o justificare pentru războiul lui împotriva Mafiei. Oamenii aceştia nu aveau. Ce drept avea el să-i antreneze în această acţiune pe viaţă şi pe moarte?

Ochi de Peşte Washington se ridică şi el în picioare şi ieşi în hol alături de Bolan, pentru a se îndrepta către dormitor. Părea să intuiască frământările lui Bolan.

– Oamenii ăştia sunt aici pentru că nu există nici un alt loc în care şi-ar dori să fie, rosti el tărăgănat.

– Poate ca ai dreptate, murmură Bolan.

– Sigur că am. Unii oameni nu trăiesc decât pentru a muri, pentru că ei deja sunt morţi.

– Şi tu eşti deja mort, Ochi de Peşte? întrebă Bolan, privindu-l surprins pe marele negru.

– Negrul asta? Desigur, omule. Eu m-am născut mort. Şi sunt tot mort.

Cuvintele acestea nu prea erau o consolare pe care Bolan s-o poată folosi în visele sale.

Capitolul nouă

UN INDIAN MITITEL

– O.K., deci Bolan a deschis un front nou pentru noi. Unul de lichidare a banditilor, constată Braddock obosit.

Se uită iritat spre tânărul conducător de echipă, sergentul Carl Lyons.

– Deci ce să facem? Să-i atârnăm Legiunea de Merit de gât?

Lyons răspunse cu un zâmbet stânjenit.

– Am vrut doar să subliniez că prezenta lui aici nu este întru totul negativa.

Privi şovăitor de la unul la altul şi renunţă fixându-se la locotenentul Rickert. Dar găsi slabă consolare acolo.

– S-ar zice că Bolan şi-a găsit un prozelit, rânji locotenentul. Ascultă puştiule, nu amesteca borcanele. Tipul ăsta, împreună cu echipa sa de manevră

sunt cea mai teribilă amenințare care a lovit vreodată acest oraș. Nu-ți face iluzii romantice în legătură cu el.

– Pentru cine reprezintă el o amenințare? continuă Lyons cu încăpățânare. Singurii pe care i-am văzut suferind până acum au fost cei care merită să sufere. Drace, eu...

– Încheiați discuția! interveni Braddock. N-am chef aici de discuții elevate despre defectele și meritele lui Mack Bolan. E o tâmpenie, o tâmpenie crasă si te scutesc pe loc de răspundere în operațiunea "HARDCASE" dacă asta.vrei, sergent.

– Nu vreau asta, răspunse Lyons prompt. Vreau să-l văd pe Bolan după gratii.

Enervarea sa se evaporă într-o clipă. Îi zâmbi căpitanului și adăugă:

– Pariez pe o masă la un restaurant select că eu voi fi cel care îl va prinde.

Chipul lui Braddock se înseninâ.

– Accept pariul. Vrei și tu să participi la pariu, Charlie?

Rickert zâmbi si clatină din cap.

– Eu nu sunt decât un polițist care își face meseria de polițist. Eu nu fac pariuri despre ceea ce s-ar putea întâmpla. Dar tu vei câștiga pariul, Tim. Domnul ud în pantaloni, aici de față, n-o să mai apuce nici să se apropie de Bolan. Tot orașul știe deja. Informatorii mei mi-au spus că Bolan e ca și mort.

– Ce vrei să spui, Charlie? se încruntă Braddock tulburat.

Rickert îşi depărtă braţele cu delicateţe.

– Doar ca generalii Mafiei preiau acţiunea, atâta tot.

– Tot n-am priceput ce vrei să spui.

– Conform celor aflate de mine, Familia n-a fost peste măsură de îngrijorată din cauza lui Bolan. A oferit un contract deschis de 100.000 şi a şi uitat de el. Ştii ce este un contract deschis. Oricine poate încasa banii, dacă poate să aducă scalpul lui Bolan. Ei bine, acum Familia este neliniştită. Vânătorii de bani au fost daţi la o parte. N-au fost în stare nici măcar să-l atingă pe Bolan, în timp ce acesta îi măcelăreşte pe nepoţii Mafiei. Aşa că preiau ei acţiunea. Probabil va fi un război în toată regula.

– Dar ce-i cu stilul ăsta îmbârligat de a-mi aduce la cunoştinţă toate astea? se răsti Braddock. La dracu, Rickert, ştii ce spui? Ăsta-i război între două bande, asta e. De unde ai informaţiile?

Rickert zâmbi, netulburat de tonul ostil al lui Braddock.

– Ai totul în raportul meu, Tim. E acolo pe biroul tau.

– O.K., deci am rămas în urma cu lectura, mârâi el.

– Mi-am închipuit că aşa s-a întâmplat, observă Rickert zâmbind. Să-ţi spun ceva. Am ceva vechime în poliţie. O sa scriu o carte despre cazul ăsta. Dacă Mack Bolan n-o să zacă într-un sertar de la morga în maximum 72 de ore, vă dau eu la amândoi o masă la un restaurant select.

– Mie, ştii, nu-mi place să pariez pe viaţă şi pe moarte, răspunse Braddock calm.

Lyons făcu o plecăciune.

– Nici mie. Ei, e trecut de amiază şi e linişte. Sunt programat pentru serviciul de stradă la şase. Mă duc acasă să mă odihnesc puţin, dacă se poate.

Braddock încuviinţă absent. În mod evident se gândea la informaţiile pe care i le dăduse Rickert cu câteva clipe mai devreme. Plecarea sergentului trecu neobservată. Rickert se juca cu un presse-papiers.

– Puştiul ăsta o să ajungă un poliţist destul de bun, dacă o să se maturizeze vreodată, zise el.

Braddock ignoră remarca.

– Am dat de bucluc, Charlie, declară el.

– Ştiu.

– Nu suntem cu nimic mai avansaţi în cazul Bolan decât eram ieri pe vremea asta.

– O ştiu şi pe asta.

Braddock se scărpină la frunte şi se lăsă cu scaunul pe spate.

– Război între bande, da?

– Ba chiar mai rău, Micul Vietnam.

– Trebuie să-l oprim. Înainte de a începe. Azi. Acum.

Rickert zâmbi amabil.

– Sigur, dar cum?

– Hai să vorbim cu şeful.

– Despre ce?

Braddock trase adânc aer în piept şi oftă din tot sufletul.

– Dacă nu putem ajunge la Bolan, măcar să discutăm cu cealaltă tabără. E timpul să facem o razie, Charlie.

– Ei, la dracu, Tim.

Amabilitatea lui Rickert dispăru rapid.

– Sper că nu vorbeşti despre o razie la Mafie.

– Cum să nu.

Braddock aduse scaunul în poziţie normală şi apăsă un buton al interfonului.

– Vezi dacă şefu-i aici, îi ceru obosit celui ce asigura legătura între birouri. Dacă este, obţine-mi şi mie o audienţă. Am de discutat cu el ceva nou apărut în cazul "HARDCASE", şi asta cât se poate de repede.

O voce masculină confirmă recepţionarea instrucţiunilor. Rickert îşi aprinse o ţigară.

– E un exerciţiu inutil, Tim, spuse el abătut. N-avem nici cel mai mic motiv ca să-i reţinem şi tu ştii bine. Avocaţii lor or să se prezinte aici cu citaţii, încă înainte de a apuca noi să închidem uşa.

– Nu-i nimic. Noi o să-i călcăm din nou peste o oră şi o să continuăm să-i deranjăm din oră în oră, până ce-l vom înhaţa pe Bolan. Cel puţin aşa îi dam peste cap şi îi împiedicăm să se lanseze într-o ofensivă armată.

– Dar ar însemna să-i facem jocul lui Bolan, zise Rickert nervos. Nu avem o evidenţă a tuturor nepoţilor din oraş. Cei pe care nu-i avem, vor deveni carne macră pentru măcelarii lui Bolan.

– Ei bine, la naiba, nu-l prea am eu la inimă pe

Bolan, Charlie, dar să fiu al dracului dacă ma pot imagina pe mine ca protector al Mafiei, pentru numele lui Dumnezeu. Bolan o să ajungă la câțiva dintre ei. Oricum ar ajunge. Și în orice caz, imaginea mi se pare preferabila uneia care să înfățișeze străzile noastre stropite cu sânge. La dracu!

– Cred că ar fi o greșeală, insistă Rickert cu amărăciune. Până la urmă, chiar îi vom atârna lui Bolan Legiunea de Merit, la gât.

– Tu trebuie să înveți un lucru, Charlie, rosti Braddock răspicat. Și anume când să învârți de buton ca să oprești "polițistul pur și simplu" și să pornești secolul XX.

Privirea îi alunecă pe lângă Rickert și înregistră silueta unui om slab care tocmai intra pe ușă. Omul era foarte bronzat, avea pometii foarte proeminenți și era îmbrăcat foarte îngrijit cu o cămașă albă, descheiată la gât și pantaloni negri.

– Da?

Braddock ridică sprâncenele, surprins de prezența vizitatorului.

– Sunteți căpitanul Braddock? întrebă omul.

Braddock confirmă dând din cap și zise:

– Da, eu sunt.

– Am fost trimis aici sus. Știți, eu am fost la Hollywood în noaptea trecută și i-am văzut pe toți ăia ieșind în fugă din clădire. Azi dimineață am citit în ziare că...

– Înainte, pe coridor, vă rog. Prima ușă pe stânga.

– Dar?!...

– Vreţi să daţi o declaraţie, în calitate de martor ocular, în legătură cu jaful de la studiourile Tri-Coast, corect?

– Da, domnule. Am fost trimis aici sus.

– O să vă rog să vă duceţi în sala aceea mare de pe coridor, prima uşă pe stânga. Vă vor lua declaraţia acolo. Şi vă mulţumesc că aţi venit.

– Sunteţi sigur?

Omul cercetă nesigur coridorul, stând cu jumătate de corp înăuntrul biroului lui Braddock.

– Ce mai e?

Braddock începu să-şi piardă răbdarea.

– Păi, am trecut pe lângă sala aia. Sunt radiouri şi tot felul de scule acolo. Eu vreau numai să...

– Acela este locul potrivit pentru a vă depune mărturia, domnule. Intraţi şi spuneţi-i celui de la birou pentru ce aţi venit.

Omul zâmbi.

– Păi,... bine.

– Vă mulţumesc, domnule, spuse căpitanul, forţându-se să zâmbească.

Omul o porni nehotărât pe coridor înainte.

Rickert zâmbi încordat.

– Asta înţelegi tu prin secolul XX, nu? Să-i spui "domnule" unui coate-goale de imigrant mexican.

– Corect, replică Braddock printre buze. Un cetăţean este un cetăţean şi fiecare dintre ei merită un "domnule" în această clădire, ma rog, atâta timp cât nu are cazier. Şi nu era mexican. Aş zice mai

degrabă un indian din Georgia sau Arizona. Şi el e la fel de cetăţean ca oricare altul.

– Un indian? întrebă Rickert înţepenind pe scaun.

Cei doi îşi încrucişară privirile congestionate. Braddock se ridică pe jumătate de pe scaun, apoi se aşeză la loc, cu un zâmbet jenat.

– La naiba, Charlie. M-ai făcut să-mi îngheţe sângele în vine pentru o clipă, zise el.

Rickert chicoti.

– Asta dovedeşte cât de subiectiv poţi deveni în cazurile astea de 24 de ore pline.

Se aplecă înainte ca să-şi stingă ţigara.

– Ce dracu o avea de făcut indianul lui Bolan aici, la sediul central al operaţiunii "HARDCASE"?

– Du-te şi întreabă-l, îi sugeră Braddock cu un rânjet.

– Întreabă-l tu, tu eşti coordonatorul acţiunii, răspunse Rickert, foarte satisfăcut de schimbarea atmosferei din biroul căpitanului.

El reacţionase cam dur la hotărârea lui Braddock de a urmări Mafia şi realiza acest lucru, aşa că avea nevoie de puţină diversiune. Slavă Domnului că mai există şi "cetăţeni" împiedicaţi, beţi şi idioţi care, fie că s-au rătăcit, fie că nu, sunt hotărâţi să-şi îndeplinească obligaţiile civice. Indianul lui Bolan (ha, ha!) îl scoase pe poliţistul "24 de ore din 24" dintr-o mare belea. Cel puţin pentru moment.

Pe hol, un tip bronzat, cu pometii proeminenţi îşi îndeplinea obligaţiile civice, completând un for-

mular de martor ocular la crimă, în vreme ce în minte completa un formular nescris ,de martor ocular la camera de control şi comandă a căpitanului Braddock. Indianul lui Bolan avea multe de făcut la sediul central al operaţiunii "HARDCASE".

Capitolul zece

MARFĂ DE VÂNZARE

– Microfonul direcțional iese din discuție, raportă Schwarz cu un aer ursuz. E o clădire intangibilă, oricum ai lua-o.

– Securitatea internă e totuși o vacă stearpă, îi spuse Loudelk lui Bolan.

Puse o agendă pe genunchii lui Bolan.

– Operațiunea au numit-o "HARDCASE" Numele conducătorilor de echipă și zonele lor de acțiune sunt notate în agendă. Am găsit toate datele astea într-o dare de seamă, în camera de comandă.

Scoase un cartonaș mic din buzunarul de la pantaloni și-l flutură ușor prin fața ochilor lui Bolan.

– Și ghici ce am aici? Numerele de telefon și frecvențele radio, pe față, și cuvintele de cod, pe dos.

Mai scoase o hârtie împăturită, din buzunarul că-

maşii şi o adăugă la captura de pe genunchii lui Bolan.

– Şi aici ai o hartă, care prezintă zonele de răspundere pentru fiecare echipă.

Bolan zâmbi cu toată faţa.

– Frate de Cruce, dar tu eşti un super maestru - zise.

– Uşile erau deschise. N-am făcut decât să intru şi să iau toate astea. Acest Braddock, poliţistul coordonator, arată mai degrabă a judecător decât a poliţist. Totuşi e aspru, şi ceilalţi poliţişti îl respectă. Îi spun "Tim cel mare" Pe la spate, se înţelege. Biroul lui este alături de camera de comandă. Planul etajului este în agendă. Conduc o operaţiune militară acolo, sergent. Aş zice că ne vor cu tot preţul.

Bolan confirmă, păstrându-şi zâmbetul. Ochii lui cercetau frecvenţele radio înscrise pe cartonaş.

– Ai putea acoperi frecvenţele astea, Gadget? întrebă el.

– Da, dar mi-ar mai trebui nişte chestii. Am nevoie de ceva bani. Vreo, o, cel puţin 2000. Dacă vrei să le acoperi pe toate în acelaşi timp.

– Banii nu constituie o problemă, replică Bolan. Ce întrebuinţare mai potrivită am putea găsi paralelor Mafiei? la cât îţi trebuie de la Politician. Ai nevoie de ajutor?

Schwarz negă hotărât din cap.

– Mă descurc mai bine singur, zise.

– O.K., dar fii prudent. Nu atrage curiozitatea nimănui. Frate, îl acoperi, maşini diferite, procedură

clasică. Începând din această clipă, nimeni nu mai părăseşte baza, fără acoperire.

– Să halim mai întâi, sugeră Loudelk, cu ochii la Schwarz.

Electronistul fu de acord şi se îndreptară împreună spre bucătărie.

Schwarz se opri în uşă şi se întoarse spre Bolan.

– Ai găsit ceva interesant pe banda pe care ţi-am trimis-o?

– Multe lucruri, îl asigură Bolan. Căţeaua şi cu Fum de Armă au plecat în recunoaştere, pentru a verifica unele amănunte.

Se ridică în picioare şi se apropie de Schwarz, care stătea în uşă.

– Şi o cutiuţă specială cu dinamită am păstrat-o pentru mine. Nu prea ştiam cum să o folosesc, dar acum... ei bine, cred că informaţiile lui Loudelk mi-au arătat ce trebuie făcut. Ascultă Gadget, instalează odată dispozitivele alea de control a frecvenţelor. Vor constitui pentru noi o armă grozavă.

Porni înapoi, se întoarse şi adăugă:

– Şi uite ce e, nu-mi pasă cât costă, gândeşte-te la o instalaţie mobilă. Poate am putea folosi Calul, ca pe un post de comandă pe roţi. Înţelegi la ce mă gândesc?

Schwarz zâmbi cu entuziasm.

– Înţeleg exact la ce te gândeşti. Numai că nu ştiu dacă pot s-o fac într-o singură zi.

Bolan îl bătu pe spate şi zise:

– Normal că poţi. Un geniu poate absolut orice.

Schwarz surâse şi plecă la bucătărie. Bolan ieşi din camera cea mare în curtea interioară. Ochi de Peşte era afară şi îşi ştergea arma cu o cârpă curată.

– Ai mâncat deja? îl întrebă Bolan.

Washington încuviinţă solemn.

– Dacă poţi numi mâncare chestiile astea preambalate, replică el. Când ai de gând să ne aduci şi nouă un bucătar?

Bolan ignoră întrebarea.

– Avem treabă. Vii în urma mea. Numai arme albe, îmbrăcămintea de stradă. Ne întâlnim peste 10 minute afară.

Washington oftă şi se ridică de pe scaun cu un icnet.

– Bună treabă, chicoti el. M-am lenevit. Au trecut aproape douăsprezece ore de când tai frunză la câini.

Carl Lyons trase maşina pe drumul de acces spre modesta lui casă, aruncând o privire gânditoare la punga cu cumpărături aşezată pe scaunul de alături. Parcurse în gând lista produselor pe care Janie îl rugase să le cumpere. Se abătuse pe la frizer pentru un tuns rapid şi întârziase mai apoi acolo, urmărind la televizor nişte reluări de la ultimele lupte de maşini şi în mod inevitabil, lista de cumpărături i se ştersese din memorie. Lovi absent punga, sperând să nu fi uitat nimic. Avea nevoie să stea culcat cel puţin o oră înainte de masa de seară, pentru ca apoi să se în-

toarcă la datorie. N-avea nici un chef să-şi dea peste cap echilibrul, alergând spre, şi de la magazinul cu autoservire.

Tânărul poliţist ieşi din maşină, târând punga după el şi mai apoi ridicând-o sub un braţ. Închise uşa de la intrare cu piciorul şi se îndreptă spre bucătărie, oprindu-se doar pentru a aranja o tricicletă de copil, care stătea în drum.

Soţia lui era în uşa deschisă a frigiderului, privind în adâncul lui cu nedumerire. În astfel de momente o iubea Lyons cel mai mult pe Janie, când era sinceră, necontrolată şi neprevenită de prezenţa soţului. Nu pentru că s-ar fi comportat într-o manieră afectată în prezenţa lui, ci pur şi simplu pentru că avea "un nu ştiu ce", care strălucea mai puternic atunci când era singură. Ea îşi ridică privirea şi îl surprinse privind-o cu "un nu ştiu ce" al lui personal. Ochii ei strălucitori clipiră într-un zâmbet surprins şi zise:

– Am crezut că ori te-ai rătăcit, ori ai fost arestat. Ai lipsit o oră şi jumătate.

– Tuns, explică el, deschizându-şi palma în chip de evantai şi făcându-şi cu ea vânt la spate.

Puse punga pe uscătorul de vase.

– Precis am uitat ceva.

Janie rămăsese în faţa frigiderului deschis.

– Aş fi putut să jur că am avut o sticlă de Seven-Up, oftă ea.

– Să ştii că nu era trecut pe listă, Janie, declară Lyons în apărarea sa.

Ea îi zâmbi:

– Du-te şi spune-i asta prietenului tău de dincolo. Cum pot să-i pregătesc o băutură cu tonic, dacă nu avem tonic? Poftim, domnule detectiv?

– Ce prieten? se încruntă Lyons.

– Domnul Mac - şi-nu-mai-ştiu-cum. Zicea că-l aştepţi. Nu-l aşteptai?

Trânti uşa frigiderului, văzând expresia de pe chipul soţului ei.

– Comis-voiajorii ăştia! exclamă, stăpânindu-şi mânia. Fac orice ca să-ţi intre în casă. Du-te dincolo şi spune-i că nu luăm nimic, absolut nimic, decât dacă are un copac de făcut bani, pentru că nimic nu se ieftineşte şi nimic nu se dă pe gratis. Spune-i tu, pentru că eu trebuie să pregătesc masa.

Lyons ieşise deja pe uşă într-un hol mic. Ezită puţin înainte de-a intra în camera de zi. Un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum conservator stătea în picioare la fereastră, cu spatele spre Lyons. Părul său blond, bine îngrijit strălucea în lumina filtrată de fereastră. Puştiul lui Lyons, Tommy, în vârstă de patru ani, îl ţinea de mână pe bărbat şi arăta spre ceva, în curte.

Omul se întoarse încet, pentru a semnala intrarea lui Lyons. Pe buze îi flutura un zâmbet şters.

– Iar ne întâlnim, spuse încet. Straşnic băiat ai.

Îşi trecu mâna prin părul lui Tommy, cu multă blândeţe.

– Tocmai îmi povestea despre problemele pe care le aveţi cu cărţile. Cum e posibil ca în această eră atomică să nu se fi găsit un remediu sigur împo-

triva dăunătorilor?

Inima lui Lyons bătea să-i spargă pieptul. Se uită la fiul său, care se agățase cu încredere de degetele omului și simți cum i se usucă gura.

– Mama are nevoie de tine în bucătărie, Tommy, bolborosi el.

Băiatul își privi tatăl gata să-l înfrunte, apoi se încruntă supărat și ieși supus din cameră. Bărbatul cel înalt își duse mâinile în față, îndreptând palmele în jos, ca pentru a arăta că erau goale și neamenințătoare.

– Ce dracu cauți aici, Bolan? șuieră Lyons pe un ton bine controlat.

– Un scurt armistițiu, ca și azi-noapte. În interesul dreptății.

– Astă-noapte ai avut baftă. Nu-mi scapi tu, Bolan!

– Nu te pripi, îl sfătui Bolan blând. N-am de gând să provoc un război la tine acasă.

Ochii lui clipiră spre bucătărie.

– Acolo sunt niște oameni dragi. Hai să facem pace!

Lyons scotea fum pe nări de nervos ce era.

– Ce tupeu poți să ai! Auzi, să vii acasă la mine! Bine, Bolan. S-aud ce gânduri ai.

Ochii lui Bolan se opriră asupra unei cutii din plastic, aflată pe masa de lângă fereastră.

– Am adus cu mine un casetofon. Vreau să asculți o înregistrare pe care am făcut-o în apartamentul din Hollywood al lui Varone.

– De ce?

Lyons era interesat, în ciuda voinţei sale.

– Vreau să văd dacă poţi să identifici un poliţist, după numele mic şi după voce.

– Întreb încă o dată, de ce?

– Pentru că poliţistul ăsta este pe statele de plată ale Mafiei.

Se aşternu o tăcere scurtă, apoi Lyons întrebă:

– Dar de ce mi-ai adus-o mie? Faptul că am greşit o dată, nu înseamnă că acum ne batem pe burtă. De ce mie?

– Pentru că eu cred că orice poliţist bun vrea să demaşte un poliţist rău. Şi nu prea pot să intru în Palatul de Justiţie cu o casetă şi un casetofon, ce zici?

Privirea lui Bolan clipi din nou spre bucătărie.

– Tu eşti un poliţist bun, nu-i aşa Lyons?

Buzele detectivului se strânseră sub impulsul unei emotii bine stăpânite.

– Bine, lasă. Dă drumul la casetă. Vrei să iei loc?

– Mulţumesc, rămân în picioare. E mai bine să stau aici, la fereastră. Omul meu de afară o să se îngrijoreze dacă n-o să mă mai vadă.

– La toate te gândeşti, nu-i aşa?

Un zâmbet fugar lumină chipul lui Bolan.

– Trebuie, răspunse el. E singura cale de a mă menţine în viaţă. Încearcă şi tu o dată să te joci de-a vulpea şi câinele, dar tu să fii vulpea.

– Nu plânge pe umărul meu, Bolan. Tu eşti cel care a suflat în fluier începutul partidei.

– Vezi vreo lacrimă? zâmbi Bolan. Tocmai mă

scuzam pentru modul în care am dat buzna la tine în casă.

– Te şi cred că îţi ceri scuze! zise Lyons în silă.

Bolan păru surprins.

– Chiar îmi cer scuze.

Apăsă pe un buton al casetofonului.

– Am făcut o copie a celor mai semnificative părţi şi vreau s-o asculţi.

Reglă volumul.

– Trebuie să asculţi de aproape. E puţin zgomot de fond din loc în loc.

Micul casetofon avea o tonalitate surprinzător de bună. O voce groasă răsună în difuzor:

– Cum dracu au ajuns la mine? De unde au ştiut? Să-mi afli! Mă auzi? Pentru asta te plătesc!

O voce ascuţită şi batjocoritoare răspunse, după o scurtă pauză:

– Nu-mi aduce aminte de păcatele mele, Varone. Şi nici nu te mai ambala atâta. Îl prindem noi pe tipul ăsta la înghesuială, cât de curând.

Ochii lui Lyons se căscară mari, apoi se îngustară meditativ. Se mută mai aproape de casetofon, de-abia respirând, ascultând cu atenţie conversaţia acuzatoare. Îşi roti privirea spre Bolan, câteva clipe mai târziu şi buzele i se strânseră a dispreţ, când vocea cea groasă rosti tânguitor:

– Nu te plătim cu 2000 pe lună, numai ca să...

Era o înregistrare scurtă. După ce se termină, Lyons închise casetofonul, se trânti pe un scaun cu faţa spre Bolan, şi zise:

– Mi s-a întors stomacul pe dos.

– Îl ştii pe tip?

Lyons privea fix catarama de la cureaua lui Bolan. Dădu din cap, în semn de încuviinţare mută.

Bolan scoase tacticos un pachet de ţigări din buzunar, trase încet un fum şi spuse:

– E locotenentul Charlie Rickert, nu-i aşa?

– De unde ştii numele ăsta? se răsti Lyons. De unde îl ştii pe-al meu? Cum ai...?

Zâmbi brusc numai din buze şi se plesni peste gură.

– Nu conduc o agenţie particulară aici, Bolan, continuă el, pe un ton amabil. Să nu mai vii niciodată aici. Data viitoare când vei veni, toată conversaţia mea o voi purta cu arma. Acum pleacă de-aici!

– Nu da toată vina pe mine, răspunse Bolan blând. Eu nu am făcut decât înregistrarea. Cuvintele nu le-am rostit eu.

Se îndreptă spre uşă.

– Îţi las ţie casetofonul. Salut-o pe încântătoarea ta soţie din partea mea.

– Las-o pe nevastă-mea...

– O.K., O.K. Totuşi ar trebui să faci ceva cu cărţile alea. Îţi fac gazonul harcea-parcea.

Zâmbi, ieşi pe uşă şi o închise încet în urma sa.

Lyons se grăbi la fereastră. Deja ticălosul cel îndrăzneţ dădea colţul, pe lângă gardul viu. Dispăru repede. Lyons oftă şi un zâmbet macabru îi juca pe buze.

Janie intră chiar în acea clipă şi cercetă cu privirea toată camera.

– Văd că i-ai făcut vânt, zise ea.

– Da, dar presimt că nu pentru mult timp, răspunse el. Își duse mâinile la ceafă și se masă cu putere.

– Sper că n-ai cumpărat nimic de la el, gemu ea.

– Ba da, zise el pe un ton moale. Ba da, mă tem că am cumpărat câte ceva.

Capitolul unsprezece

AVANPREMIERA

Calul era deja la adăpost când Bolan şi Washington se întoarseră la bază. El devenise obiectul principal al multor activităţi. Hoffower şi Loudelk îl stropeau cu o vopsea spray cu uscare rapidă. Fontenelli se târa sus pe capota, cu o maşină de găurit electrică în mâna. Blancanales şi cu Zitka se luptau cu un cadru metalic mare, trecerea pe uşile imense fiindu-le dirijată de Schwarz.

Schwarz îl văzu pe Bolan apropiindu-se. El intră prin cadru şi ieşi răsucindu-se, zâmbindu-i lui Bolan cu vioiciune.

– Suntem aproape gata, anunţă el. Cadrul are înglobat un sistem puternic de emisie-recepţie. Nu mai avem decât să-l aşezăm în locaş, să fixam catargul de antenă, să fac nişte legături şi putem începe treaba.

– Problema antenei mă îngrijorează cel mai mult, îi spuse Bolan, privind instalaţia cu un ochi critic. Cu toate matele astea care atârna, o să arate ca dracu de suspect.

– M-am gândit şi eu la asta, îl încredinţă Schwarz. Nu-ţi face griji. Trag un singur fir orizontal deasupra capotei, cu legături pe tot ansamblul. Va fi singurul lucru la vedere şi de-abia vizibil. Cătęaua îmi dă nişte găuri şi voi trece legăturile antenei prin interior, la fiecare mufă.

– Nu sunt sigur că pricep, surâse Bolan. Dar te cred pe cuvânt. Bravo, Gadget. Cât mai ai până termini?

– Câteva ore, cel mult. O să fie bine, sergent.

Bolan îl bătu pe umăr şi porni spre casă. Îi găsi pe Harrington şi Washington discutând pe un ton coborât, în curte. Harrington ridică glasul spre Bolan şi anunţă:

– Da, omule, am avut o după amiază plină. Cotoiul ăsta de Varone şi-a băgat nasul în toate.

Bolan îşi trase un scaun de sub masă, îl întoarse invers şi se aşeză pe el, cu picioarele desfăcute şi braţele sprijinite pe spătar.

– Povesteşte-mi, zise el, foarte interesat.

Harrington făcu la fel, întorcându-şi scaunul spre Bolan.

– Mai întâi, zise el, am convingerea că nici sculele de înregistrare nu sunt chiar cum ar trebui. Ştii ce se înţelege prin "reluare" în limbajul de specialitate?

Bolan dădu din cap că nu.

– Ei bine, cineva scoate o piesă foarte bună, înţelegi, şi se face mare tam-tam în jurul ei, reclamă, se mituiesc câţiva disk jockey pe ici pe colo, tot ri-

tualul. Piesa începe să urce în clasamente, ajunge în TOP 40 şi pare a fi pe drumul cel bun. Un şlagăr, înţelegi? Ei, cred că este o practică obişnuită, ca alte companii să facă o înregistrare identică, acelaşi cântec, înţelegi? Asta se numeşte "reluare" Ai putea să crezi că este o concurenţă legală, numai că cei care au făcut înregistrarea mai întâi şi-au asumat toate riscurile şi au cheltuit bani pe reclamă şi lansare.

– Te urmăresc, îl încredinţă Bolan.

– Ei bine, Tri-Coast nu scoate niciodată altceva decât "reluări" Ei o numesc prelucrare, eu îi zic furt. Folosesc absolut acelaşi aranjament orchestral, nu schimbă nici măcar o singură notă. Şi acum vine partea cea mai urâtă, pun laba pe tinerii ăia rupţi de fome care încearcă să devină cineva aici la Hollywood, înţelegi, îl plătesc o nimica toată pentru înregistrare şi asta-i tot. Artistul nu mai vede un ban pe înregistrare, indiferent cât de bine se vinde discul, iar Varone încasează tot câştigul. El este un şacal de cea mai joasă speţă, Mack, exploatează tinerii, trupele rock şi soliştii, care ar face orice pentru această şansă, şi apoi le dă firimiturile de la masa lui regească.

– Dar nu face nimic ilegal, observă Bolan liniştit.

– Nu se ştie nimic precis, dar se zvoneşte că distribuitorul său se bazează foarte mult pe disk jockey şi pe micile magazine de discuri. Sume regulate pentru D.J. şi şpert pentru magazinele de discuri, dacă vând o anumită cantitate. Nu ştiu dacă e vreo lege care să interzică asta, sau nu.

– O.K. Şi ce-i cu celelalte activităţi?

Harrington rânji.

– Aici e terenul alunecos. Se ocupă de toate cele, de la fete până la heroină. Se pare ca e proprietarul din umbră al unei agenții de fotomodele din Wilshire. De asemenea adună bani de la unul care își are biroul sus pe Strip și își zice agent teatral. Singura carne pe care o comercializează e cea de femeie. Dansatoare, mai ales de strip-tease și tot ce e în genul ăsta. Eu personal mai miros și o afacere cu "fetițe" comandate prin telefon la domiciliul clientului.

Bolan încuviință.

– Ziceai ceva despre heroină.

– Da, fir-ar să fie, tot tacâmul. Ierburi, injecții, pilule și prafuri.

– De unde știi?

Harrington rânji.

– Am găsit pe cineva care a împărțit cu el casa și masa pentru un timp.

Sprâncenele lui Bolan se arcuiră.

– O tipă?

– Da. Și ce tipă! Numai muc și sfârc, frumoasă de pică și proastă ca noaptea.

– Crezi că știe câte ceva despre afacerile lui Varone?

Harrington ridică din umeri.

– La modul foarte general. Cu toantele astea nu poți să știi niciodata. Vreau să spun ca nu poți să-ți dai seama câte amănunte cunosc. În urmă cu trei luni, tipa a venit să înregistreze o "reluare" pentru Varone, apoi a mai rămas să-i încălzească patul câte-

va săptămâni. A locuit chiar acolo, în apartamentul lui situat deasupra studiourilor de înregistrare. Apoi el s-a plictisit de ea şi i-a făcut vânt.

Un zâmbet trecător îi lumină lui Harrington chipul.

– Ea însăşi e ca un casetofon, Mack. Apeşi pe un buton şi ea înregistrează. Apeşi pe altul şi ea redă. Nu înţeleg cum unul ca Varone i-a permis să afle atâtea lucruri şi apoi i-a dat drumul în lumea largă. Singura explicaţie este că a crezut-o mult prea toantă ca să poată înţelege ceva din ce face el. Ea este proastă, Mack, dar toată energia ei mentală pare să funcţioneze prin celulele memoriei. Fără glumă, ea este exact ca un casetofon.

– Ai putea s-o găseşti?

– Cum să nu, spuse Harrington zâmbind. Vrei să stai de vorbă cu ea?

– Poate.

Bolan îşi privea intens buricul degetelor.

– Ce-a făcut Varone astăzi?

– A fost foarte activ, răspunse Harrington. Căţeaua are evidenţa. Ne-am despărţit la ora două. El l-a urmărit pe Varone, în timp ce eu am verificat materialul.

Bolan aprobă din cap, cu faţa golită de orice expresie.

– O să discut detaliile cu Căţeaua. Tu ce impresie ţi-ai format, vreau să spun, după cele auzite de la Căţea?

– Despre Varone? Aş zice că aleargă de colo-

colo, de frică. S-a oprit cam de șase ori, într-una din dăți la un bar mare, sus în Beverly Hills. A stat înăuntru vreo 20 de minute și pe urmă a mers șnur până la San Pedro.

– Pe cine a întâlnit acolo?

Harrington înălță din umeri.

– Cățeaua zice că a intrat în magazinul de pe mal. A stat cam cinci minute, apoi s-a dus glonț acasă.

Bolan se ridică în picioare.

– Trebuie să vorbesc cu Cățeaua. Se pare că lucrurile încep să prindă contur. Ochi de Pește!

– Da.

Washington ascultase convorbirea cu mare atenție. Acum îi zâmbea larg lui Bolan, aplecându-se ușor înainte pentru a-i intercepta cuvintele.

– Pregătește-te pentru o misiune de foc. Tu și cu mine. Ia pușcociul meu și reglează-l pentru bătaie la 300 de metri. Înaltătorul să-l reglezi din 30 în 30 de metri. Fă la fel și cu al tău, dacă n-ai făcut-o deja.

Washington era tot numai un zâmbet.

– Frige a dracului! zise el.

– Particip și eu? întrebă Harrington.

– Ba bine că nu. Tu și Cățeaua ne flancați.

– Unde dam lovitura? Va trebui să vorbesc cu Cățeaua înainte de a fi sigur. Dar din câte mi-ai spus și din câte am aflat de pe banda lui Gadget, pare a fi Beverly Hills.

– Barul ăla mare?

Bolan încuviință.

– Barul ăla mare. Varone a încercat să reunească un consiliu de familie. Lozul pare să fie la Beverly Hills. O să-i iau pe Zitka şi pe Fratele de Cruce într-o recunoaştere, mai e lumină.

Bolan îi părăsi şi se îndreptă spre Cal, ca să vorbească cu Căţeaua. Harrington îl privi pe Washington şi zise:

– N-are stare pe loc, nu-i aşa?

– Îţi povesteam ce-a făcut sufletul ăsta în această după amiază, zise Washington, coborând tonul, conspirativ. Deci, înţelegi, se duce acasă la poliţistul ăla şi sună la uşă. Îl văd înăuntru discutând cu băieţelul. Pe urmă vine poliţistul şi Mack stă acolo la fereastră, vorbind cu el, ca şi cu un suflet de frate, plăcut, aşa ca o îngheţată într-o zi de vară şi apoi el

Ochi de Peşte Washington găsise ceva în care să creadă. El credea în curajul lui Mack Bolan.

Sergentul Carl Lyons îşi ridică foaia cu atribuţiile sale în cadrul centrului de comandă, apoi intră şovăitor în biroul căpitanului Braddock. Căpitanul îşi lua masa la birou, cafele şi sandviciuri. Aruncă o privire încruntată spre Lyons.

– Te preocupă ceva, Carl? întrebă el.

Lyons rămase în uşă.

– Nu am văzut numele lui Rickert pe listă, răspunse. Mă întrebam dacă e de serviciu astă seară.

– E într-o misiune specială, bombăni Braddock.

Se uită cu dezgust la un sandvici, preferând să-şi ducă la gură ceaşca de cafea.

Un val de emoţie aprinse pentru o clipă chipul lui Lyons.

– Secretă? întrebă el cu un surâs forţat.

Ochii lui Braddock zâmbiră pe deasupra cestii de cafea, ca şi când ar fi vizualizat neverosimila aluzie.

– Rickert e puţin cam bătrân pentru intrigi, răspunse el. Care-i problema, Carl?

– O, este o problemă personală. Ce se întâmplă căpitane? Instrucţiunile sunt neclare.

Braddock îşi privi cu atenţie tânărul sergent, apoi zâmbi şi spuse:

– Închide uşa şi vino înăuntru, Carl. Ai o clipă liberă, nu?

Lyons făcu semn că da şi avansă câţiva paşi, luând un scaun şi aşezându-l în faţa biroului.

– Nu cumva să pomeneşti asta în faţa oamenilor din echipa ta, îl sfătui Braddock. Punem pe roate o razie la Mafie, programată pentru mâine la prima oră. Este o operaţiune de hărţuire pur şi simplu şi singurul ei scop este să împiedicăm Mafia să-şi formeze o armată, ca răspuns la ameninţarea lui Bolan. O să modificăm şi strategia la "HARDCASE" şi vei fi şi tu înştiinţat de evoluţia situaţiei în acea zonă. Bolan a ajuns la tine, Carl?

Lyons fu luat prin surprindere de neaşteptata întrebare.

– Eu nu ce vrei să spui?

– De ce ai vrut să-l întâlneşti pe Rickert?

– El stabileşte amănuntele în legătură cu razia?

– Cum se face că îmi răspunzi la fiecare întrebare de-a mea cu o întrebare de-a ta?

Lyons se înroşi şi îşi drese glasul.

– Ticălosul ăla a fost la mine acasă astăzi.

– Care ticălos?

– Bolan.

Se aşternu o tăcere grea. Deodată Braddock rosti:

– Ţi-a trebuit cam mult până să mi-o spui.

– Am vrut să dau ochii cu Rickert mai întâi.

– De ce?

– Uite ce e, căpitane, pur şi simplu mi-a intrat în casă. Fiul meu s-a întreţinut cu el în camera de zi, în timp ce Janie se căznea să-i pregătească ceva de băut.

– Nu! Al naibii Bolan!

Altă tăcere. Apoi:

– Înţeleg ce simţi, Carl. Uite, îţi dau un om la tine acasă. Data viitoare când ...

– Nu se mai întoarce. A stat să mă aştepte. Am discutat cu el. A făcut lucrul pentru care venise, apoi a plecat.

– Înţeleg. Nu, nu înţeleg. Chiar aşa? A plecat şi gata?

Lyons încuviinţă scurt din cap.

– Exact aşa. N-am îndrăznit să risc un foc. Nu când Janie şi Tommy erau la cinci metri depărtare.

– Bun. Mai multe întrebări îmi stau pe limbă, dar pentru început, pentru ce a venit?

Lyons îşi privi superiorul în ochi, cu încordare,

apoi fără să scoată o vorbă se ridică în picioare, ieși din birou și se întoarse un minut mai târziu cu o cutie mică de plastic.

–E aici ceva ce aș vrea să asculți, anunță el, cu o voce gâtuită. Trage singur concluziile. Eu le-am tras deja.

Vocea lui Zeno Varone scrâșni amenințatoare în receptor:

– Ei bine Charlie, pentru Dumnezeu, mai bine le-ai pune bețe în roate, asta-i tot ce pot să-ți spun. Care dracu crezi că-i menirea ta, la urma urmei?

– Nu vorbi ca un idiot patentat, i-o întoarse Rickert șuierând printre dinți. Nu pot interveni în treaba asta. Zi mersi că am reușit măcar să te previn.

– N-o să stam ca niște fazani în fața nici unui copoi, Charlie.

– Și ce dracu crezi tu că puteți face voi? se interesă locotenentul furios.

– Îți spun eu ce putem face noi. O să-i plesnim cu atâtea acuzații de arestare ilegală, încât ei

– În acest caz va trebui să-i plesniți dintr-o celulă. Repet, se pornesc mâine dimineață la ora opt.

Un clic brusc și tonul semnala întreruperea legăturii.

Varone urlă în receptor:

– Nu ești destul de important. Rickert, ca să ne tocmim. Rickert? Dacă îndrăznești să-mi închizi telefonul, nemernicule, jur că

O scurtă pauză, apoi:

– Nemernicul mi-a trântit telefonul în nas.

Bolan îi zâmbi lui Loudelk şi închise casetofonul.

– Îmi pare bine că ne-am oprit să luăm înregistrarea, zise. Opreşte la primul telefon public. Am de dat un telefon.

Loudelk încuviinţă şi trecu pe banda întâi. La următoarea intersecţie coti spre staţia service şi opri maşina lângă o cabină telefonică.

Bolan introduse moneda în orificiu şi formă numărul poliţiei.

– Vreau să vorbesc urgent cu locotenentul Charlie Rickert, îi spuse centralistei.

– O clipă, vă rog.

– Face parte din echipa lui Tim Braddock, "HARDCASE"

Cuvintele parură a fi cheia vrăjită.

– A, da, numai puţin.

Bolan mulţumi centralistei, zâmbind întunecat spre Loudelk prin geamul cabinei telefonice. O voce masculina se auzi în receptor:

– HARDCASE.

– Urgenţă pentru Charlie Rickert, răspunse Bolan. Mi-a zis să-l sun aici.

– O secundă. E în misiune specială. Să aflu numărul!

– Mulţumesc.

Bolan îi făcu cu ochiul lui Loudelk.

Vocea reveni pe fir aproape imediat.

– Rămâneţi la aparat, îi comunic centralistei.

– O.K.

Centralista răspunse după trei apeluri.

– Transferă convorbirea la 3711! îi ceru poliţistul.

Bolan aşteptă iar să se facă noua legătură. O voce de femeie răspunse.

– Urgenţă pentru Charlie Rickert, spuse Bolan.

– O clipă, vă rog.

Bolan fredona în gând o melodie.

– Cine întreabă, vă rog? întrebă femeia după un moment.

– În legătură cu "HARDCASE", zise Bolan.

– Rickert la telefon, se auzi o voce ursuză, după o clipă scurtă de aşteptare.

– Rickert, eu sunt, Mack Bolan.

– Aha, da, şi eu sunt Scufiţa Roşie. N-am timp pentru

– Ţine-ţi gura şi ascultă-mă. Eu sunt Bolan. Am de gând să-ţi atac amicii deseară.

După un moment de tăcere, Rickert întrebă:

– În persoană? Chiar eşti cine spui?

– Nici eu n-am timp de glume, Rickert.

– O.K. Acum mai spune-mi doar când şi unde dai lovitura, ca să putem să ne organizăm să nu-ţi stăm cumva în drum. Ce-i asta? Ce vrei?

– Vreau să asculţi o casetă, Rickert. O să ajungă la Braddock mâine dimineaţă la prima oră, dar m-am gândit să ţi-o ofer ţie în avanpremieră. Asculţi?

– Ascult.

Bolan derulă caseta înapoi, apoi apăsă butonul PLAY şi apropie microfonul receptorului de difuzorul casetofonului. Lăsă să curgă caseta vreo treizeci de secunde, zâmbindu-i lui Loudelk în tot acest timp, apoi opri casetofonul şi-şi duse receptorul la ureche.

– Cum ţi-a plăcut avanpremiera? întrebă cu o voce de gheaţă. Merită aplauze, nu?

Nici un răspuns. Bolan apăsă pe furcă şi vocea centralistei răsună în receptor.

– Interlocutorul dumneavoastră a întrerupt legătura, anunţă ea. Doriţi să mai formez o dată numărul?

– Nu, e în regulă, zise Bolan zâmbind în receptor. Cred că este o întrerupere definitivă. Îţi mulţumesc, domnişoară.

Părăsi cabina telefonică şi se întoarse la maşină.

– Cum a reacţionat? întrebă Loudelk zâmbind.

– A închis, răspunse Bolan. Şi cred că a şi rupt-o la fugă.

Capitolul doisprezece

PRESIUNEA

– Ei bine, iată cum se prezintă lucrurile, se adresă Bolan Detaşamentului Morţii adunat în plen. Presiunea creşte tot mai mare şi tot mai repede. Mafioţii locali sunt în stare de alarmă generală. Ei folosesc modelul pe care l-am aşteptat eu de la început, strângându-şi rândurile şi pregătindu-se să ne zdrobească de îndată ce ne facem văzuţi. Avem de-a face din nou cu Vanh Duc, dar cu o diferenţă îngrijorătoare. Diferenţa se datorează interesului arătat de poliţie în această operaţiune. Presiunea apasă şi asupra poliţiştilor şi ei fac tot ce pot ca să strângă laţul în jurul nostru, deci, practic trebuie să ne ocupăm de două fronturi. Ar mai fi ceva de luat în considerare. Poliţiştii sunt îngrijoraţi de pregătirile Mafiei. Ei văd toată treaba ca pe un război între două bande, care ar putea în orice clipă să împroaşte străzile oraşului cu sânge. Aşa că au adăugat şi nişte condimente la friptură. Au hotărât să înceapa o campanie de hărţuire, care să dezechilibreze Mafia şi s-o împiedice să-şi facă pregătirile de război. Despre toate astea,

Mafia a fost avertizată. Toţi ştiu ca poliţia începe un tur pe la casele lor mâine dimineaţă, la prima oră.

– Ce urmări poate să aiba acest lucru asupra planurilor noastre? întrebă Zitka.

– Nu ştiu precis, răspunse Bolan încruntat. Ceea ce ştiu este că reuşita noastră depinde de rapiditatea cu care facem ce avem de făcut aici şi cu care ne carăm naibii din zonă. În Los Angeles se găseşte cea mai dură poliţie din ţară şi, când tipii aştia au pus mână pe tine, poţi fi sigur că zilele îţi sunt numărate. Efectele imediate, din câte văd eu, ar putea fi două la număr. Fie că suntem scoşi din ritmul nostru, ca rezultat al amestecului poliţiei, fie că Mafia apucă să se ascundă sau să plece într-o plimbare mai lungă până ce se potolesc lucrurile. Oricare dintre situaţii ar însemna înfrângerea noastră, sau a obiectivelor urmărite de noi.

– Am putea sa ne dăm la fund, nu crezi? propuse Andromede.

– Nu cred, răspunse Bolan repede. Nu ne putem permite să le oferim poliţiştilor din Los Angeles factorul timp, pe care să-l exploateze în favoarea lor. Aşa cum am spus, indivizii aştia îşi cunosc meseria. Dacă le dam timp suficient, ne vor găsi şi ne vor prinde. Am acordat cinci zile operaţiunii Los Angeles, atât si nimic mai mult. Două am şi folosit deja.

– Unde vrei să ajungi Mack? întrebă Zitka îngrijorat.

– Păi...

Bolan se scărpină la frunte.

– Deseară s-ar putea să fie ultima noastră şansă pentru marele şlem. Aş zice că mai avem cel mult 24 de ore. E prea mare lucrătura împotriva noastră deja.

– S-ar putea zice că deseară ne punem toalele de gală pentru Vanh Duc, am dreptate?

Bolan încuviinţă cu gravitate.

– Sau pe cele de adio.

– Cum adică cele de adio? tună Fontenelli.

Bolan privi spre Blancanales.

– Care-i captura până în acest moment, Politicianule?

Blancanales tuşi, zâmbi şi spuse:

– Prin rotunjire, totalul general este de 147.000 de dolari.

– O.K., zise Bolan. Nu e chiar suficient ca să facă din voi nişte bogătaşi, dar oricum stăm mai bine decât cu 48 de ore în urmă. Dacă vă hotărâţi să abandonaţi operaţiunea aici şi acum, putem începe să ne facem socotelile.

– Ce tot vorbeşti, cum să abandonăm operaţiunea? întrebă Andromede calm. Cine vrea să abandoneze operaţiunea?

– Poate că ar fi mai bine, remarcă Blancanales. Aşa cum a zis Mack...

– Mai bine pentru cine? Pentru ce? protestă Fontenelli.

Începură toţi să vorbească în acelaşi timp şi şedinţa se transformă într-un vacarm. Bolan le strigă să se aşeze şi în curând se restabili ordinea.

– Aşteptaţi să aflaţi toate amănuntele, le spuse

el. Acum ascultaţi-mă. Presupun că cei mai mulţi dintre voi aţi intrat în detaşament atraşi de ideea banilor. Din punctul meu de vedere e corect şi vă sunt recunoscător pentru serviciile făcute. Dar trebuie să ştiţi că noile evenimente ne-au modificat programul şi ne-au micşorat resursele financiare. Am ajuns la actul final al acţiunii mult mai repede decât mă aşteptam. Brusc, garnitura de pe platou a dispărut şi am dat de bucata de carne crudă a operaţiunii. E război în toată regula. Ceea ce vreau să subliniez este că gloria a părăsit operaţiunea. N-a rămas decât infernul. Vreau să înţelegeţi bine asta. Şi vreau să vă dau şansa să vă luaţi banii câştigaţi şi să ieşiţi din joc.

– Tu ce intenţii ai în continuare? se interesă Ochi de Peşte.

Bolan îi zâmbi cu amărăciune.

– Eu, eu sunt aici pentru infern. Intenţionez să duc operaţiunea până la capăt.

– De unul singur? întrebă Andromede.

– Nu eşti de unul singur, zise Washington repede, ca să devanseze răspunsul lui Bolan. Eu unul nu m-am dat niciodată în vânt după garnitură. O să iau şi eu o bucăţică din infern.

– La dracu, da, vorbi Harrington. Eu nu plec nicăieri.

– Bun, vă las să discutaţi între voi, hotărî Bolan. Politicianul o să vă achite datoria în cazul în care vă hotărâţi să plecaţi. Mă duc puţin pe plajă. Reluăm şedinţa peste o jumătate de oră. Vom face planul pentru marele şlem cu cei ce vor rămâne în detaşament.

Vă mulțumesc și vă urez succes la toți, indiferent dacă plecați sau nu.

Bolan se întoarse cu spatele și se îndreptă grăbit spre plajă.

– Ei bine, să mă pupi în cur! exclamă calm Fontenelli.

– S-ar părea că trei dintre ei sunt "siguri" și doi "probabili", îi raportă locotenentul Andy Foster, căpitanului Braddock. Indianul, suntem cât se poate de convinși, este Thomas Loudelk, un Picior Negru pur sânge, dintr-o rezervație din Montana. L-a cunoscut pe Bolan în Vietnam. Și-a lichidat treburile săptămâna trecută și a părăsit rezervația. A trimis un mandat telegrafic în valoare de 1000 de dolari acolo. Mandatul a fost eliberat de oficiul poștal Western Union, de aici din Los Angeles. Expeditorul este un oarecare B. MacKay.

Braddock încuviință.

– Aș zice că ăsta-i sigur unul dintre ei. Vreo veste despre el până acum?

Foster făcu semn că nu.

– Absolut nimic, dar lucrăm la asta. Uite altul, un personaj foarte pitoresc, i se spunea Fum de Armă în Vietnam. Obișnuia să poarte două pistoale vechi cu șase gloanțe, tip Western, câte unul la fiecare șold. Un copil, dar se spune că cei din Vietcong erau îngroziți de individ. A lucrat într-un parc după lăsarea la vatră, un artist în materie. Și-a părăsit slujba într-o bună

zi, săptămâna trecută, fără preaviz.

Locotenentul ridică o privire plină de înţeles spre superiorul său.

– I-a spus patronului că şi-a terminat gloanţele oarbe. Un tip drăguţ, zic ei. Simpatic, plăcut, frumuşel, înconjurat în permanenţă de fete. Îl cheamă James Harrington. Taică-su are o fermă de oi în Idaho. N-a dat pe acolo şi bătrânului pare să nu-i pese nici dacă nu mai dă niciodată pe acolo.

– Prieten cu Bolan?

Foster încuviinţă.

– Practic un discipol de-al lui. Locuia în Anaheim. S-a mutat din apartament în ziua în care şi-a părăsit slujba. N-a lăsat nici o adresă.

– Şi ăsta e sigur, zise Braddock. Cine urmează?

– Păi, Zitka. Telexul din Saigon o confirmă. A fost mâna dreaptă a lui Bolan, trăgători de elită, ştii, mai bine de un an. Au lucrat mână în mână. Zitka era cercetaş, omul care mergea în recunoaştere. Vietnamezii aveau un nume pentru el, care s-ar traduce prin "Şoapta Morţii" A căpătat tot atâtea decoraţii ca şi Bolan.

– Hai să-i vedem şi pe cei doi "probabili"

– Cel de aici este Rosario Blancanales. Sergent în trupele speciale, cunoştea ţara ca un băştinaş, În plus, medic şi om bun la toate. Se pricepe puţin la orice: mecanic, armurier, cântă la câteva instrumente. A organizat şcoli pentru copiii din sat şi chiar o mică ligă de baseball pe teritoriul ocupat. Se pare că are har pentru organizare şi administrare. A primit de do-

uă ori recomandări pentru şcoala superioară de ofiţeri şi tot de atâtea ori a picat la examenul de admitere. Probabil că nu are suficientă educaţie-formală.

– Ce legătură are cu Bolan?

– A părăsit trupele speciale după al doilea eşec la examen şi a intrat într-o unitate de luptă de elită. A lucrat de câteva ori cu Bolan ca şi ghid pentru teritoriile inamice.

– Şi unde este acum? se interesă Braddock.

Foster oftă adânc.

– E doar o probabilitate, ţine minte. A lucrat la un spital de veterani de război, în Long Beach. A anunţat că va pleca, cu mult înainte de intrarea lui Bolan în scenă, cam cu o lună în urmă. Şeful lui de acolo i-a spus omului nostru că Blancanales intenţiona să se reînroleze în armată. A părăsit spitalul conform programului, exact în ziua precizată de el şi n-a lăsat nici o urmă. Nimic. Nu s-a înrolat nicăieri în sudul Californiei, asta pot să-ţi spun sigur.

– Parcă nu s-ar potrivi modelului, concluzionă Braddock.

– Nu, atâta doar că a dispărut şi el, şi a dispărut imediat după Zitka.

– Angelo Fontenelli, cunoscut sub numele de "Căţeaua" Mânuitor de arme automate grele, acolo în Vietnam, alt coechipier de-al lui Bolan. E căsătorit, are nevastă şi doi copii în New Jersey. Nevasta pretinde că nu l-a mai văzut şi n-a mai primit veşti de la el de doi ani şi în plus n-a mai căpătat un ban pentru copii, de când au încetat să mai sosească cecurile

guvernamentale. Aşa şi-a dat seama că a fost lăsat la vatră. Cel puţin aşa susţine ea.

– Ce dovezi ai că are legături cu Bolan?

– Nici una, în afară de legăturile din trecut. Din Vietnam. E pe lista suspecţilor, numai datorită faptului că nu-l putem localiza.

– Bine. Mai căutaţi-l. Ce se aude cu vehiculele alea?

– La dracu, ne este aproape imposibil să continuăm, Tim, fără nişte informaţii suplimentare.

– Mda, bine. Am avut un pic de noroc. Echipa lui Lyons a dat peste un vânzător de la un magazin de produse electronice, care a vândut un echipament de radio complet pentru ultra-înaltă frecvenţă, chiar în această dimineaţă. Cumpărătorul a afirmat că vine de la o şcoală tehnică. A cumpărat tot materialul în piese separate. Ştii şi tu, adică: tranzistori, etaje de detecţie, preamplificatoare, etaje finale. A susţinut că vor fi folosite de elevi să înveţe să-şi construiască aparate de radio.

– Pare logic, comentă locotenentul Foster.

– Sigur, numai că numele şcolii nu corespunde realităţii şi, pe de altă parte, a plătit cu bani gheaţă tot materialul. Câteva mii de dolari. Ce şcoală-i asta care-şi trimite cumpărătorul cu bani gheaţă în buzunar?

– Miroase a târguială suspectă, nu?

– Sigur că da. Lyons e acolo pentru a obţine o listă completă, pe articole, a produselor cumpărate.

Foster se mişcă jenat pe scaun şi întrebă:

– Care sunt ultimele noutăţi în legătură cu Rickert?

– Încetează, că mi se face greață, mârâi Braddock.

– Crezi că a fost avertizat?

– Mda și mi-aș da salariul pe o lună ca să aflu cum. Betty zice că a primit un telefon, i-a spus lui Menkes că trebuie sa verifice personal o informație urgentă și a plecat. Cu cinci minute înainte de a ne duce noi după el. A fost ultima oară când l-a mai văzut cineva. Eu nu...

Țârâitul telefonului de pe biroul lui Braddock îi întrerupse fraza. Puse mâna pe receptor și spuse:

– Braddock.

Ochii i se căscară mari și îl fixară intens pe Foster.

– Bine. Urmăriți-l și țineți-mă la curent. Da?

Braddock puse încetișor receptorul în furcă.

– A început să se facă lumină, îi spuse el locotenentului. Era Granger. Un cumpărător de mașini a făcut mai multe achiziții de la un particular de pe Figeuroa, astăzi. Și anume, un Corvette Stingray roșu, produs în 1968, un Ford Custom albastru, fabricat în 1967, un Mustang gri din 1967 și un autocamion Mercury din 1963.

– Bingo! exclamă Foster.

– Exact. Și ascultă puțin ce norocoși suntem. Numele particularului?

– Așa!

– Rosario Blancanales. Cu excepția Corvette-ului, toate celelalte mașini erau ale lui, fără să fie înmatriculate. Avea mașinile de numai o săptămână, de la

fostul proprietar. I-a spus cumpărătorului că a cumpărat maşinile ca să le revândă la rândul lui, dar planurile i s-au dat peste cap şi acum este nevoit să-şi recupereze banii. Corvette-ul are număr de înmatriculare din Nevada şi un act de vânzare către un oarecare Bill Mackay.

– Să vedem acum la ce ne ajută toate datele astea? întrebă Foster cu ochii micşoraţi contemplativ.

– Ne ajută să avansăm un pic, veni răspunsul lui Braddock. Putem să nu mai căutăm vehiculele alea. Putem să-l mutăm pe Blancanales la categoria "siguri" Şi poate că... ei bine, mă întreb dacă Bolan se pregăteşte să arunce oraşul în aer.

– Nu rimează, zise Foster. În ipoteza că el este cel care a cumpărat componentele pentru radio.

– Să presupunem că este el. Deci, nu aruncă oraşul în aer. Schimbă doar măcăzul. S-a descotorosit de vechile maşini şi o să facă rost de altele. Să presupunem că nu le fură, le cumpără. Bun, hai să...

Carl Lyons intră pe uşă. Starea sa de surescitare îl făcu pe Braddock să se oprească la jumătatea frazei.

– Ce ai adus, Carl? se interesă Braddock.

– Ceva de groază ce am adus, declară Lyons.

Înaintă spre biroul lui Braddock şi puse în faţa căpitanului o foiţă subţire de hârtie boţită.

– Lista cu piesele radio. Uită-te la cristalele de cuarţ de la mijlocul paginii.

– Mă uit. Ce să caut?

– Asta e ultraînaltă frecvenţă, chestii controlate

de cristale. Uită-te la frecvențele pe care le-a cumpărat.

– Mă uit Carl, dar tot nu...

– La naiba, căpitane, dar sunt chiar frecvențele lui HARDCASE.

Braddock se uită la foaia de hârtie strângând din dinți. Foster se ridică pe jumătate din scaun și își întinse gâtul spre lista din fața lui Braddock.

– Fir-aș al... începu el în șoaptă.

– Cum a pus mâna nenorocitul ăla pe frecvențele noastre? vru să știe Lyons în culmea furiei.

Braddock răsfoi împietrit hârtiile pe care Foster i le pusese pe birou mai devreme. Găsi ceea ce căuta și trase lampa de birou mai aproape. Era o poză în genul celor folosite de armată pentru legitimații, reprezentând un tip tuciuriu, cu păr negru și bogat și privirile pătrunzătoare.

– Cine-i ăsta? întrebă Lyons.

– Ăsta, zise căpitanul Braddock, este un indian. Și nu unul din Georgia sau Arizona, ci un Picior Negru. A stat chiar aici în ușa mea, mai devreme. Zicea că a fost martor la nebunia din noaptea trecută de la Hollywood. L-am trimis în camera de comandă ca să-și predea declarația pentru îndosariere. Eu însumi l-am trimis acolo.

Lyons nu-și putu stăpâni mușchii faciali, care începură să-i zvâcnească.

– Nenorociții ăștia fără nici o teamă! exclamă el, cu un zâmbet amar Ce poți sa faci cu niște nenorociți ca ăștia, fără nici o teamă?

– Poţi să-i încui într-o celulă şi să arunci cheia şi chiar asta am de gând să fac cu ei, zise Braddock.

Oftă şi privi fotografia Fratelui de Cruce Loudelk.

– Cred că e chiar păcat.

– Şi o pierdere, adăugă Foster. Gândiţi-vă la ce ar putea face cu asemenea minţi şi o asemenea energie, dacă..

– Ce-ar putea face? îl întrerupse calm Lyons. Adică, pe bune, ce-ar putea face? Ei au devenit bărbaţi într-o lume diferită, cu totul diferită.

– Trebuie sa traiască totuşi, în această lume! rosti Braddock pe un ton imperativ.

Atitudinea lui lăsa să se înţeleagă că ora sentimentalismelor trecuse. Apăsa cu putere butonul interfonului.

– Vreau ca tot personalul lui HARDCASE să se prezinte imediat la datorie. Toţi conducătorii de echipe, în camera de comandă peste 30 de minute. Şi să-mi faceţi rost de nişte specialişti în radiocomunicaţii, cât mai repede. Care-s ultimele noutăţi în legătură cu echipamentul electronic din San Diego?

– Îl aduc cei de la marină, de la Miramer, veni răspunsul. Probabil că o să sosească din clipă în clipă.

– Cu tot ce trebuie?

– Da, domnule, cu tot ce trebuie.

Braddock îşi ridică degetul de pe butonul interfonului şi îl fixă pe Lyons cu o privire hotărâtă:

– Asta o să facem cu nenorociţii ăia fără nici o teamă, spuse el. O să-i batem cu propriile lor arme.

Lui Julian DiGeorge nu-i plăcea toată afacerea asta cu Mack Bolan. Nu-i plăcea deloc. Şi-ar fi dorit să existe vreo modalitate de a evita confruntarea directă şi de-a se descotorosi de pacostea asta de Bolan, fără să recurgă la vechile metode. Când ajungi la vârsta de 57 de ani, gândi D.G., ar fi normal să te poţi înfrupta în liniştе din roadele muncii tale de o viaţă. Sigur că D.G. folosea cuvântul "muncă" în sens generic, pentru că la drept vorbind nu apucase niciodată să afle ce înseamnă acest lucru cu adevărat. Tatăl său fusese pistolar în epoca de glorie a lui Capone şi murise într-o închisoare federală. Micul D.G. frecventase din copilărie cercurile diferitelor bande, slujind ca şi curier sau hamal în zona de sud a oraşului Chicago, încă de la 13 ani. Nu se putea vorbi propriu-zis despre muncă în cadrul acestor ocupaţii şi nici în cele ce urmară: narcotice, prostituţie, jocuri de noroc şi urcarea treptelor în ierarhia Mafiei. Pentru D.G., a munci însemna griji şi neliniştе, rivalitate cu oportunişti ambiţioşi din sânul familiei şi zile şi nopţi trăite cu conştiinţa faptului că eşti bănuit şi urmărit de poliţie.

D.G. nu mai muncise de câţiva ani buni. El acţionase la umbra legii, după toate aparenţele, pe tot parcursul anilor '60. Finanţase vreo 12 filme produse de persoane particulare. Era proprietarul a trei bâruri de noapte de categoria întâi şi omul din umbră al multor acţiuni bancare. Mai multe celebrităţi ale scenei şi ecranului îşi făcuseră debutul graţie manevrelor de culise ale acestui liniştit susţinător al artelor. Este de la sine înţeles de ce lui D.G. nu-i plăcea absolut

deloc toată afacerea asta cu Mack Bolan.

Multe persoane care trăiesc în ziua de azi, şi în special cei din generaţia tânără, nu au auzit niciodată vorbindu-se despre Mafia sau Cosa Nostra. Şi când au auzit, acţiunea era plasată într-un cadru de basm, de ficţiune, asemenea unei legende. D.G. se amuza copios când aceste noţiuni erau folosite într-un mod hazliu la televizor sau de artiştii de cabaret. Aşa că era firesc ca D.G. să fie supărat pe Mack Bolan. Din cauza lui Bolan, acum, cuvintele acestea erau rostite oriunde întorceai capul şi nu erau folosite la modul hazliu. Deja preşedintele ţării apelase la cuvântul Mafia în documentele oficiale trimise Congresului. Da, da. Din cauza lui Bolan, roadele muncii de-o viaţă ale lui D.G. erau ameninţate. Din cauza lui Bolan, D.G. va trebui să iasă în patru labe de sub umbra legii, dacă nu pentru altceva, măcar pentru ca să se asigure că mai e acolo şi-i asigura protecţia.

Mai erau şi alte aspecte ale afacerilor lui D.G. pe care nu voia să le vadă expuse în public. De pildă, afacerea din port cu produse de import şi marfa dosită în depozite, cu produse pe care nu s-au plătit taxe vamale. Apoi "Palatul Pacific" cu "fetele" şi mesele lui de joc. Interesul său parţial în Tri-Coast, de exemplu, şi recenta pagubă de bani a Mafiei. Existau de asemenea multe afaceri vitale şi legături politice care ar fi putut fi deconspirate din cauza lui Bolan.

D.G. încercase să evite confruntarea directă cu Bolan. Se oferise să adauge din propriul său buzunar încă 100.000 de dolari ca să dea mai mare greutate

contractului deschis oferit pentru prinderea lui Bolan. Ba chiar sugerase că ar trebui să încerce să-l mituiască pe Bolan, poate chiar să-l atragă în sânul Familiei, cu iertarea totală a păcatelor lui. Dar D.G. știa din experiența unei vieți de "muncă", știa deci, că el nu făcuse altceva decât să amâne inevitabilul. Pe Bolan trebuia să-l întâlnească și să-l strivească. Confruntarea directă nu putea fi evitată. Individul avea un cui împotriva Familiei, era cât se poate de evident. Vor fi nevoiți să i-l scoată. Nu-l puteau duce cu zăhărelul sau să-i servească povești romantate. Exista o singură cale de a scoate un asemenea cui mare. Și anume trebuia să recurgi la vechile metode. Trebuia să iei un pistol, să i-l bagi pe gât și să apeși pe trăgaci.

Pe scurt, Julian DiGeorge "D.G." trebuia să redevină un om al "muncii" Își trimisese deja soția, fiica și nepoții la Palm Springs pentru o vacanță liniștită. Acum D.G. se va întoarce pentru un timp la minele de sare. D.G. nu avea altă soluție. El era marele Unchi din California de Sud. Și în seara asta, Familia se reunea într-un consiliu. Va fi un consiliu al morții. Al morții lui Bolan.

Capitolul treisprezece

CONSILIUL

Detaşamentul Mortii era în aşteptarea lui Bolan, care reveni din plimbarea solitară de pe plaja. Nu plecase nici unul; erau toţi prezenţi. Bolan nu lasa să se citească pe fata lui nici urma de satisfacţie, dar vocea îi era calda şi ochii stralucitori când li se adresa.

– Bine, sa ne continuam şedinţa.

Scoase un teanc de fotografii facute cu un Polaroid şi i-l întinse lui Zitka.

– Uitati-va la astea. Dati-le din mâna în mâna. Fratele şi cu mine am fost în zona de curând şi am încercat sa fotografiem din toate unghiurile. Studiaţi-le cu atenţie. Când ne vom duce acolo va fi întuneric, aşa ca vreau sa va faceti o idee clara asupra locului.

– Intrarea în casa nu se face din strada, ci dinspre un drum în panta lina. Curtea este pavata, are cam 30 m lungime şi 23 m latime şi se poate ieşi în ea de la parterul casei, prin doua uşi de sticlă fixate într-un zid de beton. La capatul curţii, mai e un zid, înalt de numai 60 cm. Dincolo de el se afla gazonul

terasat - nu chiar așa abrupt cum pare în fotografii - pe trei nivele. Piscina este la primul nivel. Terenul de tenis se afla în partea de sud a casei. În nord e sera. Drumul de acces din stradă până la locul de parcare din spatele casei se întinde pe aproximativ 200 m. Terenul este ușor accidentat. În spate se află o grădină de flori și niște iazuri mici.

Singurul gard este aici, de-a lungul străzii. Are vreo 2,5 m înălțime și se termină printr-un gard viu la ambele capete. Poarta cu stâlpi din piatră, rămâne deschisă în permanență. Încap pe ea două mașini. Gardul viu de la marginea de nord și cea de sud pare compact și chiar așa și este. Oricum, nu e greu de pătruns, dacă ne hotărâm s-o luăm pe acolo. În general, nu e o casă greu accesibila. Dimpotrivă, se poate intra ușor, foarte ușor, e foarte vulnerabilă. Se ajunge ușor și se intră ușor. E evident că DiGeorge se simte în siguranță și destul de respectabil ca să nu-și mai bată capul cu fortificațiile.

Bolan se opri, pentru a-și aprinde o țigară.

– Din acest motiv, continuă el, trăgând din țigară, mă gândesc că oamenii lui s-ar putea s-o rupă la fugă atunci când vor începe împușcăturile. Dacă o fac, îi vom urmări pas cu pas. Ar fi foarte posibil să ne conducă la adevărata lor fortăreață. Sunt absolut convins că au una, pe undeva pe aproape.

Zitka interveni cu o întrebare:

– Ai vreo idee despre cum arată interiorul casei?

Bolan mișcă din cap că nu.

– Nu. Şi cred că nici nu ne interesează. După cum vedem noi lucrurile, Fratele şi cu mine, ei îşi vor ţine consiliul afară, în curte. Întindeau mesele când am trecut noi pe acolo.

– Italienilor le place să-şi ţină întâlnirile de afaceri într-un decor din care să nu lipsească mâncarea şi băutura, comentă Andromede, cu un zâmbet.

Fontenelli se mişcă pe scaun enervat:

– Chiar ma întrebam când o să înceapă comentariile despre italieni, protestă el.

– Drace, n-am vrut să fac nici o aluzie, răspunse Andromede repede. Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt italieni.

Ochi de Peşte Washington izbucni în râs.

– Unde am mai auzit eu replica asta? zise el printre hohote.

– Uneori ma întreb dacă asta e partea baricadei pe care trebuie să lupt, bombăni Fontenelli.

– O.K., lăsaţi-o baltă! îi sfătui Bolan pe un ton blând. Acesta nu este un război rasial şi fără îndoială nici o vendetă împotriva poporului italian.

– Dar atunci ce dracu e Mafia? rânji Andromede.

– E Asociaţia Macaronarilor, glumi Washington.

Râseră cu toţii, cu excepţia lui Fontenelli.

– Mafia nu trebuie identificată cu italienii, spuse el înţepat. Cine dracu crezi că n-ar fi vrut să scape de nenorociţii ăştia din vechea ţară? Italienii nu-i au la suflet pe mafioţi. Dacă vrei să ştii, eu personal n-am întâlnit nici un mafiot în toată viaţa mea.

– Hei, copile, liniștește-te, zise Andromede. Ne mai amuzăm și noi un pic.

– Eu am un motiv în plus să-i urăsc pe banditii ăia, insistă Fontenelli. Ei aruncă o pată rușinoasă pe fiecare italian.

– Spanac, eu îi iubesc pe afurisiții de italieni, declară Andromede emoționat. Și mai ales pe italience. Oho, afurisite iubărețe, italiencele! Nu ți-am spus eu că vreau să merg cu tine în Italia într-o bună zi? Nu mai ții minte?

– O.K., poate că sunt eu prea sensibil, spuse Fontenelli cu părere de rau.

Se uită spre Washington și zâmbi. Washington îi făcu cu ochiul.

– Sunt și negri în Mafia asta?

Fontenelli chicoti.

– Păi i se mai spune și Black Hand (Mâna Neagră).

– Hei, hei! Ar trebui să râvnească la tot trupul meu negru, nu numai la mâinile mele negre.

Bolan era mulțumit de scurtul schimb de replici. Se mai descărcase puțin tensiunea din atmosferă. Dar timpul trecea.

– Bun, să ne întoarcem la război, zise el. Și la întrebarea lui Zitka. Cred că nu trebuie să ne batem capul cu interiorul casei lui DiGeorge. Dacă se vor refugia în casă, noi nu vom intra după ei. O să-i ținem sub foc până-i ia dracul și pe urmă abandonăm misiunea. Nu ne putem asuma riscul de a-i aștepta să iasă din casă, pentru că polițiștii vor da zor să ajungă și ei

la spectacol, sunt convins de asta. Aşa că...

Fum de Armă Harrington interveni:

– Aşa că strategia noastra se bazează pe presupunerea că imediat după primele împuşcături ei îşi vor lua tălpaşiţa.

Bolan confirmă.

– Exact. Iată raţionamentul meu. Sunt preveniţi. Oamenii ăştia ştiu că poliţia şi-a pus în gând să facă o razie începând de mâine dimineaţă. Ei, care-i scopul consiliului din astă seară? Mai întâi, cred că vor să stabilească o strategie de contraofensivă împotriva noastră. În al doilea rând, fără îndoială, vor să ia măsuri de autoprotecţie împotriva ameninţării lor din partea poliţiei. Nu pot să cred că nu-şi doresc decât să se ducă la casele lor şi să-i aştepte pe poliţişti să-şi înceapă campania de hărţuire. Mulţi dintre aceşti oameni duc o viaţă respectabilă şi nu le-ar surâde ca numele lor să apară în ziare la rubrica de ştiri de la secţia de poliţie, aşa cum nu i-ar surâde nici unui alt cetăţean onorabil.

Deci, iata ce cred eu că vor hotarî să facă. Cred că vor hotărî sa-şi unească forţele împotriva noastră. Cred că vor hotărî să plece de acasă pentru un timp. Cel mai potrivit loc pentru a-şi îndeplini ambele obiective în acelaşi timp este fortareaţa lor. Ştiu foarte bine că au una, undeva prin apropiere. De trei ori, în conversaţia înregistrată cu Varone, acesta a pomenit astăzi "casa familială" Au aşa ceva, şi noi vrem sa-i ajutăm să se hotărască să meargă acolo. E clar?

– Pare logic, comentă Zitka.

– O.K.

Bolan își îndreptă pașii spre o tablă pliantă pe care era schițată casa lui DiGeorge și împrejurimile.

– Mai întâi să stabilim pozițiile, apoi vom lua în discuție misiunile individuale. Ochi de Pește și cu mine ne vom afla pe dealul ăsta din vest, cu armele lungi. Fratele de Cruce va fi deasupra noastră, în vârful dealului, ca să ne țină la curent cu situația. Câțeaua și Fum de Armă, aici în dos și... aici, ca să ne flancheze cu automatele. Zitter și cu Bum, pe posturi mobile, aici... și aici... S-ar putea să vă chem dacă situația se împute, așa ca fiți pregătiți pentru o misiune de foc. Copil din Flori, tu vei fi în flancul din sud, spate. Ia-ți aruncătorul de grenade, Copil, și fii gata pentru zbor la momentul potrivit.

Andromedă rânji și-și umezi buzele.

– Câțeaua îți va asigura acoperirea când vei începe asaltul cu grenade. Apoi, Gadget va fi în Cal, iar Politicianul la volan. Ține animalul ăla în permanentă mișcare, prietene, și nu te apropia prea tare. Gadget va sta cu urechile ciulite să asculte prin radio care sunt acțiunile poliției și să ne țină la curent cu ele. Vreau ca toți cei care aveți aparat de emisie-recepție să fiți cu urechile pâlnie. Ar putea fi...

– M-am gândit la asta, îl întrerupse Gadget Schwarz pe Bolan. Și sunt neliniștit.

– Ce te neliniștește Gadget?

– Mă întreb dacă nu cumva copoii au posibilitatea să ne capteze. Dacă o au, TIR-ul ăla poate deveni un cal troian bumerang.

– Cum ar putea să ne capteze?

– Cu ajutorul spionajului electronic. Cum aveam şi noi pe vapoarele şi avioanele de spionaj. Vă amintiţi de Pueblo? Ei bine...

– Vorbeşti despre radar? întreba Zitka. Cum dracu s-ar putea folosi un radar într-o zona atât de aglomerată?

– Nu, la dracu! rosti Schwarz cu dispreţ. Mă refer la...

– Căutător al zonei de emisie, murmură Bolan.

Schwarz confirmă printr-o mişcare scurtă din cap.

– Îhî, acelaşi principiu, numai că au nişte aparate extrem de sofisticate mai nou. Pot să depisteze zona şi să loçalizeze orice transmisie, fără greş.

– Cum fac asta, întrebă Bolan, visător, dacă nu ştiu pe ce frecvenţă se emite?

– Am zis că pot să depisteze zona, replică Schwarz. Nici n-au nevoie să ştie frecvenţele. Le găseşte computerul. Apoi se stabileşte un triunghi în cadrul căruia se afla zona de emisie.

– Şi dacă te mişti tot timpul şi foarte repede?

– Atunci ţe captează de fiecare dată când emiţi şi îţi dau de urmă. Pot să deducă traseul, viteza, toate astea. Din punctul ăsta de vedere funcţionează exact ca un radar, doar că toată aparatura asta este acţionată de transmisiile tale.

– E o chestie destul de sofisticată, Gadget, nu-i aşa?

– Şi încă cum! A naibii de sofisticată. Nu prea

cred ca polițiștii ăștia să aibă așa ceva. N-ar prea avea la ce s-o folosească.

– Să presupunem că au, zise Bolan. Am putea s-o contracarăm?

Schwarz negă hotărât.

– Cu ce avem noi, nici vorbă. Singura noastră șansă ar fi să tăcem cât de mult. Să ne limităm la transmisii scurte.

– Cât de scurte?

– Trei sau patru secunde de fiecare dată. Atât.

– Bine, zise Bolan. Așa vom face. Vom folosi emițătoarele numai în caz de necesitate absolută. Renunțăm la confirmarea recepționării mesajelor. Folosiți codificările, în măsura posibilului. Nu spuneți nimic care să sugereze poziția noastră sau traseul. O.K.?

Bolan se încruntă cu îngrijorare.

– Vreau ca fiecare să fie îmbrăcat cât mai ușor posibil și în negru. Flancuri, asigurați acoperirea și foc de diversiune, atât. Urmăritori, voi să...

Oamenii din detașament ascultau în liniște desfășurarea cu de-amănuntul a viitoarei bătălii, întrerupând expunerea doar pentru a cere vreo lămurire suplimentară, fiecare dintre ei fiind perfect conștient de importanța lămuririi depline. Toți cei prezenți știau clar că aceasta era repetiția generală pentru spectacolul morții.

– Ascultă aici, să-mi pui mulți băieți la vedere, îl instrui DiGeorge pe Zeno Varone. Vreau să fie îm-

prăştiaţi peste tot. În faţă, în spate, pe stradă, vreau să mişune peste tot. Dacă individul ăla îşi are socotelile lui în legătură cu noi, nu vreau să-i dau ideea să ne atace în acest loc.

– Crezi că ne ţine sub supraveghere, D.G.? se interesă Varone cu gravitate.

– Dacă-i aşa isteţ cum se zvoneşte, atunci sigur ne ţine sub supraveghere.

DiGeorge se îndreptă spre fundul curţii şi îşi pironi privirea pe dealul din depărtare, o siluetă întunecată în noaptea înstelata.

– Poate de undeva de acolo, de sus, dacă este chiar aşa de isteţ. Cu un binoclu bun ar putea să vadă până în fundul chiuvetei mele din bucătărie.

– S-ar putea să ne atace chiar de acolo, remarcă Varone speriat.

– Hei, îl persiflă DiGeorge, dacă-i aşa grozav, n-ar trebui să-l ucidem, ar trebui să-l cooptăm. Alo, nu te purta ca o fată mare, Zeno. Nu te uita sub pat şi în şifonier în fiecare seară, bine? Bolan ăsta nu e decât un om ca oricare altul. Totuşi crede despre el că-i drac împielitat, un tip pentru misiuni de comando, sau cam aşa ceva. Când loveşte, el arunca cu tunete şi fulgere. Hei, uită-te la felul în care l-a tratat pe Milio. Şi prima şi a doua oară, da? Tunete şi fulgere, da? Nu poate să facă aşa ceva de la o depărtare de 800 m.

– Cred că şi eu că nu poate, D.G., zise Varone continuând să privească speriat spre deal.

– Aşa că pune-i pe băieţi acolo unde să poată fi văzuţi de el, în cazul în care e curios. Nu vreau tu-

nete şi fulgere aici. Nu am nevoie de o asemenea publicitate.

– A venit Leónardo, spuse Varone, cu privirea spre casă.

– Aha, bine, ia-i şi pe băieţii lui. Convinge-te că au înţeles, vreau să fie văzuţi. E timpul să începem. Hai, pleacă odată, împrăştie-i pe băieţi peste tot.

Varone înclină capul într-un gest de supunere şi porni repede spre casă. DiGeorge făcu câţiva paşi prin fundul curţii, îndreptând o privire absentă spre zona iluminată. Chicoti în sinea sa şi se hotărî să asculte de propria sa raţiune. Individul ăsta, Bolan, nu va fi atât de idiot încât să încerce o lovitură aici, în această seară. Totuşi, era curios. Era curios să ştie câte trucuri de tipul tunetelor şi fulgerelor mai avea individul ăsta ascunse în mânecă. Apoi îi văzu pe nepoţi ocupându-şi locurile la masa cea mare din mijlocul curţii. Îl scoase pe dracul împielităt din gândurile sale pentru moment, îşi potrivi un zâmbet larg pe faţă şi păşi hotărât spre masa de consiliu.

Ochi de Peşte Washington era culcat pe burtă într-o adâncitură în pământ, având în spate un pâlc de copaci, iar în faţă, aşezată pe un mic trepied, o puşcă lungă. Ochiul său drept era fixat pe cătarea puştii şi el zâmbea. În stânga, Mack Bolan, asemeni unui frate geamăn privea peste puşca lui mare de calibrul 20 şi zâmbea la rândul său.

– Mi-ar fi plăcut să pot citi buzele, oftă el.

– Da, omule, ar fi fost demenţial, încuviinţă Washington calm. Cel de-acolo din dreapta, tipul ăla scund, e Varone. Crezi că păr-sur e tăticul cel mare şi tare?

– Probabil. Aşa arată. Vom afla cu certitudine când îşi vor ocupa locurile de la masă.

– Eşti foarte sigur în legătură cu distanţa?

Bolan răspunse:

– N-ai decât să verifici, Ochi de Peşte. Vezi zidul din spatele casei? Blocurile de ciment din care e făcut au cam 20 cm înălţime, aşa că... să zicem că partea de sus a celui de-al şaptelea bloc ar fi cam la 140 cm faţă de pământ.

– Da.

Ochi de Peşte scoase un suspin lung şi şuierat, după care adăugă:

– O.K., scara înălţătorului este de...

Îşi desprinse ochiul de pe lunetă şi se uită la biletul lipit pe patul puştii, pe care era scrisă scara înălţătorului.

– Ai dreptate, distanţa este de 600 m.

Ochi de Peşte oftă din nou şi îşi apropie ochiul de lunetă.

– Ei, omule, destul de departe.

– Gândeşte-te că aceste gloanţe Magnum parcurg distanţa asta într-o secundă, îl sfătui Bolan.

– Da. Un om speriat poate să străbată jumătate din curte în acest interval de timp. Reculul este destul de mare, chiar şi la aceste puşti Magnum. La distanţa asta, eu trebuie să cobor puşca cam 50 cm.

– Nu-i chiar floare la ureche, ce zici? spuse Bolan. Ei, cam care zici că-i lungimea mesei, Ochi de Peşte?

– O, aş zice cam... 4,50 m. Hei! la uite ce de lume se agită acolo. Unde s-a aşezat pàr-sur?

– În capul mesei, la dreapta ta. El e tăticul cel mare, e clar. Dă-mi binoclul, Ochi de Peşte. Câmpul vizual prin luneta asta este...

– Ca şi cum te-ai uita la microscop, completă Ochi de Peşte.

Îi întinse binoclul, fără să-şi schimbe poziţia sa din faţa puştii.

Bolan luă binoclul şi îl ridică deasupra puştii.

– E mai bine, zise el, urmarind oamenii lui DiGeorge în câmpul mai larg oferit de binoclu. Şi ai dreptate. Îşi plimbă trupele de colo pâna colo. La vedere. Ce dracu...

– Cam câţi sunt, sergent?

Bolan îşi roti binoclul de la un capat la celălalt al obiectivului.

– Drace, cam cât o companie întreaga scoasă la vedere, răspunse el încet. Şi toate luminile sunt aprinse.

– Poate au clacat. Obosiţi de atâta luptă.

Bolan chicoti.

– Nu, nu... cred că... poate e calculată ca o demonstraţie de forţă.

– Aha, ca un păun care îşi înfoaie penele, nu?

– Da, răspunse Bolan cu un rânjet.

Îşi roti capul spre umărul stâng, apăsă pe

butonul aparatului de emisie-recepţie şi spuse:

– Călule. Ceva?

Se scurseră cinci secunde, apoi vocea lui Schwarz răspunse:

– Negativ. Liber.

Bolan numără până la zece, apoi apăsă butonul iar.

– Copil. Lansezi la semnal.

Pauză.

– Câţea, acoperi! Terminat.

– Asta o să-l facă pe Copil foarte fericit, comentă Washington blând. Omul ăsta îşi iubeşte foarte mult aruncătorul de grenade.

Bolan dădu din cap încruntat şi porni din nou aparatul.

– Atenţie! Atenţie!

Aşteptă zece secunde, apoi:

– Forţele unei companii. Mare atenţie!

– Nu le dai copoilor nici o şansă să te capteze, spuse Washington cu un zâmbet încântat.

Bolan zâmbi la rândul său şi îşi potrivi ochiul pe lunetă.

– Gadget m-a băgat în sperieţi, recunoscu el. Nu iau nimic de bun, atunci când este vorba de poliţiştii din Los Angeles. Nu le dau nici cea mai mică şansă.

– Tipii ăia de acolo, însă, ne dau o şansă, constată Washington. Şi-au întors până şi masa după placul nostru.

Puşca grea a lui Bolan se roti pe trepied, în

timp ce el ochea chipurile celor de la masa consiliului.

– Ţine minte, o secundă pentru impact, îi reaminti partenerului său. Tipul din stânga lui DiGeorge, primul, ăla gras, cu spatele la tine. Îl ai în obiectiv?

– Da, îl am. Totuşi nu-mi place cum arată scaunele alea. Aş vrea să-l nimeresc în ceafă.

– Unde vrei tu, Ochi de Peşte. E al tău. La urma urmei este la latitudinea trăgătorului. Eu îl iau pe tipul din dreapta lui DiGeorge.

– Cum procedezi cu corecţia?

– Folosesc reticulul din partea de sus a lunetei pentru corectarea tirului.

Washington trase adânc aer în piept.

– O.K., atunci o să iau linia de ochire cu vreo 2,5 cm mai jos. Vântul cum e?

– Să-i zicem, de un calm mortal.

– Mortal, aşa e, zise Washington. Eu sunt gata, dacă vrei poţi să începi numărătoarea.

– La cinci, răspunse Bolan.

Inspiră adânc şi începu să elibereze aerul în reprize scurte, pe măsură ce număra, degetul încordându-i-se tot mai tare pe trăgaci.

– Unu, ... doi, ... trei, ...

Capitolul paisprezece

INFERNUL BEVERLY

Copil din Flori Andromède intră în mașină și scoase cu mișcări repezi husa de pâslă de pe aruncătorul de grenade, îl atașă pe acesta la pușcă și înșfăcă un săculeț gata pregătit cu grenade. Apoi trânti ușa mașinii și porni în fugă de-a lungul unui zid înalt de doi metri, aflat în fața proprietății învecinate cu cea a lui DiGeorge. Cam cu 15 m înainte de-a ajunge la gardul viu care marca începutul proprietății lui DiGeorge, Andromede sări pe zid și se târî pe burtă încă vreo 6 m, după care se opri la adăpostul unui curmal.

Din această poziție putea vedea clar dosul casei lui DiGeorge și putea chiar auzi grupuri mici de oameni care se mișcau cu zgomot dintr-o parte în alta, râzând și făcând haz. Locul era puternic iluminat. Doi tipi își aruncau unul altuia o minge de tenis, la lumina reflectoarelor de pe terenul de tenis. Alți câțiva, aflați în capătul opus al curții aruncau cu mingea de-a lungul unei cărări făcute în iarbă. Bolan avusese dreptate, și încă ce dreptate! Numai în această parte a proprietă-

ţii, Andromede vedea deja o întreagă companie. Zâmbi şi îşi potrivi o grenadă în lansator. Urma să fie "noaptea eliberării" pentru o serie dintre entităţile pământene.

Cu toate acestea, Andromede însuşi nu se simţea pregătit încă pentru propria sa eliberare. Îşi calculă cu minuţiozitate un model de atac care să-i asigure cea mai bună şansă de retragere, îşi aranjă grenadele pe zid în aşa fel încât să le poată lua şi încărca repede, apoi aşteptă liniştit semnalul. Tocmai se întreba unde o fi Căţeaua, când o umbră se desprinse din gardul viu, chiar în faţa sa. Recunoscu imediat silueta îndesată a lui Fontenelli şi tuşi încetişor pentru a-şi semnala poziţia. Fontenelli se deplasă fără zgomot la umbra zidului şi se opri chiar sub el.

– Vezi bine de-acolo de sus? şuieră Fontenelli.

– Perfect, şopti Andromede. Să vezi ce ţi-i aranjez, de-o să se scape pe ei de frică.

– Sper că Bolan ştie ce face, spuse Fontenelli după un scurt moment de tăcere. Şleahta aia pe care o vezi mişunând este alcătuită din cei mai răi "duri" din ţară.

– Mai bine să tăcem, sugeră Andromede. Patru dintre ei au trecut pe-aproape, acum câteva clipe.

– Vreau să te rog ceva, şopti Fontenelli.

– Bine, dar repede.

– Ai auzit despre nevastă-mea şi despre amanţii ei din perioada în care eu am fost în Vietnam?

– Da, am auzit.

– Avem şi doi princhidei în Jersey.

– Da, ştiu.

– Dacă păţesc ceva, vreau ca banii mei să ajungă la copii. La *copii* nu la curviştină.

– N-o să păţeşti nimic, Căţea.

– Bine, dar dacă totuşi...

– O.K., nu-ţi face probleme, o să am eu grijă.

– Poate că şi tu o să păţeşti ceva. Mai bine spune-i lui Bolan prin emiţător.

– De ce nu-i spui tu?

– Nu pot. L-am pierdut.

– Ţi-ai pierdut emiţătorul?

– Da. Undeva prin gardul viu. S-a desfăcut rahatul ăla de ham.

– Atunci nu te îndepărta de mine.

– Bine. Să-i spui lui Bolan, da?

– O.K. Şi acum ţine-ţi gura!

Fontenelli se îndepărtă în linişte. Andromede îl urmări cu privirea cum se trânteşte la pământ şi se târăşte prin gardul viu; apoi îl pierdu din vedere. Îngrijorarea Căţelei îl tulburase puţin şi pe tânărul portorican. Ce dracu, doar ştiau foarte bine că riscă. Doar chiar ăsta era jocul pe care-l jucau ei, nu-i aşa? Să trăieşti până în momentul eliberării. Să-l eliberezi tu pe celălalt, înainte de a te elibera el pe tine. Acesta era jocul. Involuntar îl trecu un fior. Nu era încă foarte pregătit să termine jocul, în ciuda bravadei sale când era vorba despre viaţă şi despre moarte. Eliberarea era mult mai uşor de contemplat atunci când i se întâmpla celuilalt. Andromede îşi alungă din gând aceste lucruri fără importanţă, ciuli urechile aşteptând semna-

lui lui Bolan şi îşi mută interesul asupra eliberării celorlalţi.

Apoi, răpăiala dublă şi îndepărtată a două puşti gemene de calibru mare sparse tăcerea şi îi îngheţă lui Andromede gândurile. Cineva dintr-un colţ al casei urla. Răpăiala se auzea acum într-o succesiune rapidă şi oamenii alergau speriaţi spre curtea de alături, înjurând în gura mare şi strigându-se unul pe altul.

Andromede zâmbi sumbru şi îşi încordă degetul pe trăgaci, lipindu-şi în acelaşi timp urechea de emiţător. Începuse eliberarea.

Julian DiGeorge era nemulţumit de reacţia unora dintre nepoţii săi. Mulţi dintre ei păreau mai îngrijoraţi de poziţia lor în societate, decât de ameninţarea ce plana asupra Familiei. Şi în plus, toţi doreau să vorbească mai ales despre razia pe care urma să o facă Poliţia şi mai puţin despre planul comun împotriva ameninţării concrete a lui Mack Bolan. Leonardo Cacci, nepotul spân, educat la colegiu, care se afla în dreapta lui DiGeorge, făcea parte din comitetul director a trei bănci, ajunsese cineva pe plan local ca politician şi era extrem de nefericit la gândul de-a fi nevoit să pună mâna pe o armă şi să participe la o luptă adevărată, ceea ce era mult sub valoarea imaginii sale publice.

Zâmbetul fermecător al lui Cacci poate că era suficient de convingător pentru alegătoarele sale din

district, dar lui DiGeorge îi provoca uneori greaţa. Câştigurile ilicite ale lui DiGeorge furnizaseră banii pe care se clădise şi se menţinuse farmecul din acel zâmbet. Cacci îi era nepot, dar una era să afişezi în public aerul unuia care nu se abate de la litera legii şi alta să încerci să-l îmbrobodeşti pe unchiul D.G. cu teoria "responsabilităţii faţă de societatea în care trăim". DiGeorge se întreba cam cât timp ar supravieţui Leonardo fără ajutorul în bani acordat cu regularitate de Familie. Fără îndoială că nu prea mult.

Apoi mai era Johnny Trieste. Da, se pare că întotdeauna era şi Johnny Trieste. El şedea în stânga lui DiGeorge. Gras ca un porc, el nu reuşise să devină "cineva". Din câte îşi amintea DiGeorge, Johnny era întotdeauna prezent şi nu se schimbase deloc, nici un fir de păr în minus, nici o cută în plus. Vorbea englezeşte ca în bancurile de la cabaret şi nu se obosise să înveţe să scrie sau să citească în engleză, dar învăţase în schimb să numere dolarii americani. Da, în mod cert ştia să numere dolarii americani.

Johnny nu fusese niciodată altceva decât negustor, dar era cel mai bun în domeniul său. Şi nu te poţi plânge de un om care devine cel mai bun, indiferent la ce, atâta timp cât el nici nu-şi doreşte altceva. Dar uneori era jenant să-l ai pe Johnny lângă tine. Nu reuşea să se integreze într-un mediu nou, într-un cerc nou, nici măcar în sânul Familiei nu mai reuşea să se simtă în largul său. Fusese totuşi un om devotat Mafiei, devotat până la sacrificiu. Şi pentru că era de mult timp mereu prezent avea o oarecare

autoritate în consiliile de Familie. În acest moment, Johnny Trieste era foarte îngrijorat din pricina preconizatei hărţuieli a Poliţiei. Johnny fusese condamnat la moarte pentru crimă, în urmă cu 30 de ani. El evadase de la tribunalul din New York cu câteva clipe înainte de a i se citi sentinţa şi se refugiase în vest, bucurându-se de protecţia Familiei în toţi aceşti ani. Totuşi, orice contact potenţial cu poliţia îi provoca frisoane. Lui DiGeorge îi era milă de bătrânul mafiot, dar... afacerile erau afaceri, iar Familia era pe primul loc.

Johnny era aplecat peste masă, zgâindu-se într-un pahar cu vin şi Leonardo Cacci se uita la el cu zâmbetul lui fermecător şi fals. DiGeorge tocmai spunea:

– Mai întâi şi mai întâi haideţi să vorbim...

Deodată se petrecu ceva cu ceafa lui Johnny. Parcă s-ar fi deschis brusc, fără nici un motiv aparent. Exact în acelaşi moment, zâmbetul lui Leonardo dispăru într-un val înspumat de sânge. Pentru o secundă, DiGeorge avu impresia că în gura lui Leonardo zburase capul despicat al lui Johnny. Trupul masiv al lui Johnny zăcea pe masă într-un mod care nu lăsa nici un dubiu în mintea lui DiGeorge asupra faptului că sentinţa de condamnare la moarte de acum 30 de ani fusese în sfârşit executată.

Capul lui Leonardo avu o mişcare convulsivă şi neaşteptată spre spate fiind urmat de tot trupul, ceea ce aduse scaunul pe picioarele din spate; apoi se răsturnară deodată, scaun şi ce mai rămăsese pe el.

De-abia atunci răpăitul geamăn lămuri cauza tuturor întâmplărilor.

Toţi ceilalţi îngheţară la vederea inexplicabilelor reacţii ale lui Cacci şi Trieste. Apoi încă doi dintre comeseni fură azvârliţi în lături în mod violent, imediat după ce primele două focuri ajunseră la urechile asistenţei.

DiGeorge lăsă să-i scape un urlet puternic şi constată că instinctele adormite de mult s-au trezit şi sunt încă destul de puternice ca să-l arunce într-o săritură laterală şi apoi pe jos. Sunetele îndepărtate ale armelor continuau fără încetare, în timp ce oameni şi trupuri zburau în toate direcţiile.

– Răsturnaţi-o! Răsturnaţi-o! Răsturnaţi drăcovenia asta de masă! ţipă DiGeorge, trăgând cu disperare de piciorul mesei grele de stejar.

Aceasta se nărui. DiGeorge se strecură sub ea, pe burtă, fiind conştient pe de o parte de grămada de cadavre din spatele lui şi pe de altă parte de oamenii săi care alergau în toate direcţiile. Îi văzu pe doi dintre ei clătinându-se deodată, ca şi când ar fi fost loviţi brusc de paralizie, pentru ca imediat după aceea să se prăbuşească la pământ.

– Sfinte Dumnezeule, sfinte Dumnezeule, ăsta e măcel, gemu el, respirând cu greutate din cauza unei contracţii musculare.

Într-adevăr, tunetele şi fulgerele îşi găsiseră drum spre Julian DiGeorge. Şi el n-avea nici cea mai mică idee din ce direcţie veneau.

– Așa, puicuță, drept înainte, murmură Ochi de Pește Washington.

Apăsă pe trăgaci și se întoarse spre noua țintă, încă înainte ca umărul să-și revină din reculul provocat de împușcătura anterioară.

– O.K., evaluarea! rosti Bolan în clipa în care arma partenerului său tună din nou.

Când Washington își desprinse privirea de pe lunetă, Bolan era în picoare, ținând binoclul la ochi cu o mână, în timp ce cu cealaltă își masa umărul.

– Drăcovenia naibii scoate și sufletul din tine, murmură Bolan.

– Da. Ce fac cei de acolo?

– Bat din aripi ca niște pui de găină fără cap. Unii încep să se uite în direcția noastră. Mai servește-i cu un rând, Ochi de Pește. Vezi dacă sunt în stare să-ți vadă focul de la gura țevii.

Washington rânji și se aplecă din nou asupra puștii. Trase două focuri în ușile de sticlă de la intrarea în casă. Bolan, care privea prin binoclu zâmbi.

– Cred că ai doborât vreo zece cu focul ăsta, zise el.

– Eu n-am făcut decât să trag în ușă, chicoti Washington.

– Și ai provocat zece atacuri de cord, zise Bolan râzând la rândul său.

Redeveni serios, apoi zâmbi iar.

– Da, ne-au văzut. Uite-l pe unul cu un Thompson, vine în fugă de parcă s-ar duce la vot. Fug spre zidul cel mic.

Zâmbetul lui Bolan se lăţi.

– Chiar vor să ne întoarcă focul?

Un pocnet şi un trosnet răsunară în depărtare. Washington se întoarse spre Bolan cu un zâmbet larg şi silabisi:

– Că - cat!

Bolan îi întinse binoclul lui Washington.

– Poftim distrează-te şi tu, îi zise el.

Apăsă butonul emiţătorului şi zise:

– Acum, Copil, dă-i drumul!

O explozie puternică răsună în depărtare, ca un ecou la cuvintele lui Bolan. Îi zâmbi lui Washington.

– Dracę, prompt a mai fost, nu? Care-i reacţia?

Răsună o altă explozie.

– Mai întâi s-au împrăştiat toţi cei din spatele casei, raportă Washington. Acum s-au oprit şi se zgâiesc unul la altul. Acum se duc înapoi, dar încet, ca dracu de încet.

– Hai să le întreţinem mişcarea de du-te vino! zise Bolan.

În timp ce vorbea se folosi cu dexteritate de armă. Explozia grenadei se auzi şi ea după zece secunde. Terenul lui DiGeorge se transformase într-un turn Babel. Flăcări ardeau din loc în loc, norişori de fum ridicându-se la diferite înălţimi, în timp ce oamenii fugeau în toate părţile. Bolan îşi calculă distanţa pentru următorul foc şi Washington făcu la fel.

Câteva minute mai târziu, căldura degajată de puşca lui Bolan începu să devină de nesuportat pentru pielea de pe faţa sa. Ochi de Peşte Washington

opri focul şi se îndepărtă de armă.

– E mai groaznic decât în Vietnam. Asta e curată sinucidere. Mi-am cam pierdut apetitul pentru chestiile astea, Mack.

Bolan îşi luă în mână puşca încinsă, cu o figură întunecată.

– Mafia cea puternică, rosti cu gravitate. O.K., Ochi de Peşte. Strânge mustăria. E timpul să plecăm de aici.

Vorbi în emiţător.

– Calule, ce se aude?

– Nimic, veni răspunsul imediat. O singură convorbire pe reţeaua centrală şi apoi nimic. Suspect. HARDCASE tace.

– Întrerupe! se răsti Bolan. Stai pe lângă maşină.

– La dracu! ţipă Schwarz. Am fost interceptat!

– De unde ştii?

– Pur şi simplu ştiu.

– Dă-i drumul de acolo, ordonă Bolan. Mişcă! Către toate unităţile, încetarea şi abandonaţi urmărirea!

– Negativ, răspunse Zitka cu răceală. Tocmai sunt pe o urmă şi nu renunţ.

– Vin uniformele albastre dinspre sud, şopti Loudelk calm.

Washington avea puştile în mână. Ochii îi străluceau de emoţie. Bolan îşi întoarse capul spre vârful dealului şi partenerul său începu să urce.

– Alţi albaştri dinspre vest, zise Loudelk. Întrerup.

Bolan se grăbi în susul pantei, în urma lui Washington.

Vocea lui Zitka se auzi în aparat.

– Pe traseul trei se află un dispozitiv. Simbriaşi. Sugerez renunţarea şi regruparea după mine.

– Cine reuşeşte, adăugă Bolan. Dar evitaţi albastrul cu orice chip.

– Nu dau de Căţea, se plânse Andromede.

– Întrerupe, Copil. Cară-te!

Bolan ajunsese în şosea şi transmitea în timp ce alerga spre maşină.

– Căţeaua nu are emiţător. Nu cunoaşte instrucţiunile.

– Cară-te odată!

– Fir-ar să fie! Fir-ar să fie!

DiGeorge făcu o trecere în revistă a morţilor, rapid şi eficient. Opt membri ai Familiei zăceau doborâţi, în timp ce ucigaşii plătiţi fuseseră pur şi simplu măcelăriţi. Din cei doisprezece nepoţi veniţi la consiliu supravieţuiseră numai patru. Gloanţele încă mai ricoşau din pavaj intrând apoi în masă şi de acolo în blocurile de ciment ale zidului din spate. Şi apăruseră şi alte sunete, de explozie şi răpăit de mitralieră.

– Ieşiţi de-aici! urlă DiGeorge.

Cei patru supravieţuitori ai consiliului de conducere întoarseră spre el priviri înspăimântate.

– Prin casă! Chemaţi-vă băieţii şi valea! Auziţi? Valea!

– Unde ne ducem D.G.? se văită Zeno Varone.

– La Balboa! Vin și eu, dar valea! Prin casă!

Varone încuviință cu umilință și se târî de-a lungul curții. Fusese atins la brat și sângera. Ceilalți îl urmară de îndată.

– Acum duceți-vă la Balboa! urlă DiGeorge și băgați-vă înăuntru de îndată ce ajungeți acolo!

Așteptă până plecară din curte, apoi se ridică în picioare și alergă în zigzag la adăpostul zidului de ciment. Intră prin spărtura din ușa de sticlă și alergă spre ieșirea din dos a casei, ciocnindu-se cu bodyguardul său personal, Lou Pena, în bucătărie.

– Ce cauți aici? șuieră DiGeorge.

– Bântuie pe aici un nebun cu mitralieră, declară Pena pe nerăsuflate. Am venit să iau lanterna.

DiGeorge smulse pistolul din mâna lui Pena, îl împinse la o parte și ieși pe ușa din dos, după care se ghemui și alergă spre garaj. Când ajunse la jumătatea drumului, toate luminile se stinseră. DiGeorge înjură printre dinți și se trânti la pământ, întrucât o mitralieră începuse să răpăie în apropiere. Un nor de fum pluti spre el; din nor se desprinse o siluetă îndesată, îmbrăcată în negru și care avea o mitralieră în mână. DiGeorge ridică pistolul lui Pena și trase trei focuri unul după altul. Tipul căzu în genunchi fără să scoată un sunet, ținând încă în mâini arma lui mare. Continuă să împroaște sporadic cu gloanțe, dar acestea nu mai reușeau decât să muște din pământ. Pușcașul încercă să îndrepte țeava puștii în sus, dar ea se lăsa din ce în ce mai jos, până ajunse să se înfigă

în pământ. Răpăitul ei încetă şi tipul se prăbuşi în şezut.

DiGeorge se ridică în picioare şi îşi continuă drumul spre garaj. Aruncă o privire rapidă peste umăr. Tipul în negru era tot acolo, o umbră în întuneric, încercând să scoată puşca din sol.

DiGeorge smuci cu violenţă uşa garajului. Cine ştie câţi alţi indivizi ca ăsta bântuie prin zonă. Beverly Hills nu mai prezenta nici o siguranţă pentru Julian DiGeorge. Dar exista un loc mai bun. Trebuia să ajungă acolo, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Andromede trase prima grenadă încă înainte ca semnalul lui Bolan să înceteze şi se pregătea să reîncarce arma pentru a treia oară, când auzi mitraliera Cătelei în acţiune. Grupuri de mafioţi, alergau de-nebuni pe toată proprietatea lui DiGeorge, înjurând şi dând indicaţii cu voce tare. Unul dintre ei ţipă "La perete" şi acesta fu momentul în care Căţeaua îşi începu numărul.

Andromede urlă:

– Căţea! Înapoi! Căţea! deşi în timp ce făcea asta îşi dădea seama că vocea i se pierde în zgomotul exploziei de pe moşia lui DiGeorge. Îşi încărcă cea de-a şasea grenadă, sări în picioare şi alergă spre capătul zidului. Acum îl vedea pe camaradul său. Italianul se mişca încet dar sigur, trăgând de la înălţimea pieptului în rafale scurte şi gonind inamicul,care se retrăgea în panică. Andromede numără vreo doi-

sprezece inşi care fugeau mâncând pământul spre casă, cu spatele la Fontenelli. Îşi pregăti arma, ochi dincolo de capetele fugarilor şi trase. Flacăra şi fumul exploziei întunecară pe moment vizibilitatea terenului din faţa lui Fontenelli. Acesta se opri şi se întoarse spre Andromede.

– Înapoi! urlă Andromede, ridicându-se pe vârfuri şi agitând un braţ cu frenezie.

Fontenelli trase o rafală în formă de opt în direcţia lui Andromede, apoi se întoarse şi dispăru în fum. Andromede îşi azvârli arma la pământ şi sări şi el. Aterizâ pe terenul moale al proprietăţii lui DiGeorge, exact în clipa în care se stinseră luminile. Se opri să-şi vină în fire, când deodată auzi semnalul aparatului de emisie-recepţie. Continuă să avanseze cu precauţie şi ascultă schimbul de replici dintre Bolan şi Schwarz, apoi înlemni la ordinul lui Bolan:" întrerupeţi". În jurul lui totul era tăcut. O maşină cobora în viteză şoseaua, în scrâşnet de roţi. O rafală înăbuşită, care aducea cu cea a armei Cătelei răsună din bezna invadată de fum din faţa sa. Merse mai departe strigându-şi încet partenerul.

– Evitaţi albastrul cu orice chip! spunea vocea lui Bolan.

Apăsă pe butonul emiţătorului şi strigă:

– Nu dau de Cătea!

– Întrerupe, Copil! Cară-te! comandă Bolan pe un ton ascuţit.

– Cătеaua n-are emiţător. Nu cunoaşte instrucţiunile, protestă Andromede.

– Cară-te odată!

– Fir-ar să fie! Fir-ar să fie! spuse cu disperare, apoi luă degetul de pe emiţător şi strigă:

– Căţea! Termină, la dracul! Regruparea.

Un lanţ de maşini se scurgea acum spre şosea. Andromede şovăi o clipă, apoi intră în norul de fum.

Îl găsi pe Fontenelli aşezat pe jos, cam la jumătatea distanţei dintre stradă şi casă. Era aplecat înainte şi se sprijinea pe armă, vârful ţevii fiind îngropat în pământ

Salopeta sa neagră era udă şi lipicioasă pe tot pieptul, iar ochii priveau în gol spre pământ. Degetele lui Andromede descoperiră îndată trei găuri în piept. Îşi culcă prietenul lângă armă, îi închise ochii sticloşi şi se îndepărtă în grabă.

Capitolul cincisprezece

MARELE ŞLEM

Maşina Porsche cobora dealul aplecându-se când într-o parte când în alta. Washington se afla la volan, în timp ce Bolan se sprijinea de cealaltă uşă din faţă, având aparatul de emisie-recepţie în mână.

– Uite-l pe Fratele de Cruce acolo în faţă, arătă Washington.

Bolan mişcă din cap a încuviinţare.

Apăsă butonul emiţătorului.

– Calule, descarcă şi eliberează ringul! N-ai nici o şansă în meseria asta.

– Noi avem o idee mai bună, răsună vocea lui Blancanales. O să încercăm un D.D.

– Negativ, se răsti Bolan. Părăsiţi nava! Lăsaţi-o dracului!

– Regret, sergent. Va fi D.D. Hotărârea noastră.

– Ce tot vorbeşte? întrebă Washington, rotindu-şi ochii spre Bolan. Îşi întoarse rapid atenţia spre şosea, căci maşina Porsche intrase într-o curbă la nouăzeci de grade.

– Distruge şi Deviază, murmură Bolan. Încear-

că să-i abată din drum pe albaştri.

– Crezi că reuşesc?

Bolan oftă.

– Nu ştiu, dar e foarte riscant. S-ar putea să fie ei abătuţi din drum cu totul.

Vorbi din nou în emiţător.

– Poziţia, Calule.

– Traseul 3. Gadget le-a dat de urmă. Fii pe fază pentru informaţii!

– Menţineţi traseul 3, îi sfătui Zitka.

Şi apoi:

– Aoleu! Probleme la intersecţie.

– Ce este, Zit?

– Drum blocat. Drace, ia te uită! Trec peste el.

– Întrerupe!

O scurtă tăcere şi apoi:

– Traseul 3, intersecţia 2. Ocolesc, reiau traseul de jos.

Bolan înjură printre dinţi. Washington chicoti şi intră cu maşina într-o altă curbă.

– Ai spus tu că astăzi e seara cea mare şi nimeni nu te-a crezut, îi aminti el lui Bolan.

Se auzi în emiţător vocea lui Gadget Schwarz, vorbind pe un ton egal şi rapid:

– O.K. Raportez. Rezistenţă dinspre periferie. Pe traseul 4 se pare că e o deschidere. Ieşirile de pe traseul 2 şi 3 sunt închise. Evitaţi-le! Goniţi spre 4. Terminat.

– O.K., grozav! vorbi Bolan în emiţător. Acum eliberaţi dracului ringul!

– Aș! răspunse Schwarz. D.D. dă roade. Hotărârea e luată.

– Apelul! ordonă Bolan.

– Vulturul e afară și pândește prada pe 4, se auzi vocea Fratelui de Cruce Loudelk.

– Urmăritorul s-a întors și aleargă după mârțoagă, spuse Zitka.

– Dau colțul și cobor și eu, raportă Bum-Bum Hoffower.

– Iau curba și gonesc spre 4, oftă Fum de Armă Harrington.

– Calul e sub ochii mei, zise Copil din Flori Andromede. Îl acopăr cât pot.

Se așternu o scurtă tăcere. Bolan se uită la Washington, apăsă butonul aparatului de emisie-recepție și mârâi:

– Cățea! Unde te-ai dus?

– S-a tot dus vegheat de armă,

Sus pe Beverly să doarmă, recită Andromede pe un ton egal. Zicea să trimiți banii lui, copiilor în Jersey.

– Ai confirmarea? bubui Bolan.

– E liber, frățioare, și asta-i singura confirmare care contează în această clipă.

– Aveți grijă, fir-ar să fie! murmură Bolan în emițător. Prețul este deja prea mare.

Căpitanul Braddock se lovi cu pumnul în palmă și strigă:

– Acoperiţi deschiderea aia dinspre Golden State. Ăştia vorbesc despre drumul numărul 4.

Dispecerul făcu un semn agitat cu mâna spre Braddock şi spuse:

– Altă luptă. Ţărmul Pacificului şi Beverly. Drum blocat. Încă două maşini făcute praf. N-am nici o unitate în apropiere, ca să le înlocuiesc.

Braddock se năpusti spre masa de comandă şi aruncă o privire rapidă pe harta aflată sub cristal.

– Trimite-le pe astea acolo! ordonă el, indicând cu degetul o suprafaţă marcată cu steguleţe. Se mută în faţa interfonului:

– Andy, ce se aude sus la tine?

Locotenentul Andy Foster, aflat pe acoperiş cu o echipă specială a serviciilor de informaţii secrete din Marina SUA răspunse imediat.

– Se împrăştie că potârnichile. Ştii, au depistat şi noua reţea HARDCASE.

– Da, la naiba, ştiu. Am auzit. Ce-i chestia aia cu calul?

– Credem c-ar fi un centru de comandă pe roţi. Probabil TIR-ul.

– Continuă să asculţi. Anunţă-mă când se stabileşte un traseu precis.

Braddock oftă şi se întoarse din nou spre dispecer.

– Ia sa vedem sudul, zise el. Porneşte-i!

– Nici macar nu ştiu ce să caute, capitane, răspunse dispecerul încet.

– La dracu, aşa e. Dar porneşte-i, totuşi.

Dispecerul încuviință și se întoarse la masa de comandă.

– Zona 4, anunță el, zona 5, zona 6, către toate unitățile, dați-i drumul!

Braddock, își încruntă sprâncenele, se întoarse cu spatele și se îndreptă spre tava cu cafele. Se petrecea exact lucrul de care se temuse cel mai tare. Mașinăria de curățat care fusese activată pentru Bolan era acum angrenată în urmărirea oamenilor Mafiei puși pe fugă, și sângele curgea pe străzile Los Angeles-ului. Căpitanul suspină și-și umplu ceașca de cafea pe jumătate. Presimțea că afacerea Bolan va atinge punctul culminant deseară. Într-un fel sau altul, spălate de sânge sau nu, străzile din Los Angeles vor fi mult mai curate mâine.

Ofițerul care răspundea de echipa marinei zâmbi spre Andy Foster și se interesa:

– Acesta este individul căruia i se spune "Executorul"?

– El e, răspunse acru Foster. Nu poți să-i captezi mai bine?

– Avem aici un căutător al zonei de emisie, nu un radar, răspunse marinarul. De fiecare dată când primim un semnal obținem automat un triunghi, dar aparatele noastre nu reține și nu identifică fiecare voce care se aude. Singurul lucru pe care putem să-l facem, este să le întrerupem transmisia. Vezi, putem spune că acum cinci minute erau toți în zona Beverly

Hills. În acest moment par a fi puţin la sud de Beverly Hills, dar ştii locotenente, că e o şmecherie aici. Cred că e vorba despre ceea ce ei numesc "Cal" şi sunt implicate mai multe voci, probabil două sau trei. Acest "Cal" face joc de diversiune şi transmite des. Din acest motiv nu obţinem informaţii exacte. O să mai dureze cel puţin cinci minute până să putem identifica mai exact grupul principal. Oricum ar fi, "Calul" acesta ştie ce vrea.

Un alt subofiţer care stătea în apropiere îşi scoase casca şi anunţă:

– Cred că am dat şi eu peste acelaşi individ din HARDCASE. Tare mai bălmăjeşte lucrurile. Ia ascultaţi puţin.

Îşi conectă monitorul la un difuzor.

– Către unităţile din zona 5, anulaţi ultima transmisie şi rămâneţi pe loc, comandă o voce hotărâtă, pe frecvenţele reţelei HARDCASE.

– Nu e vocea dispecerului vostru, remarcă marinarul.

O voce exasperată interveni imediat pentru a invalida anunţul precedent. Un ţiuit strident bruie transmisia, practic întrerupând-o. Marinarii se uitară unul la altul, zâmbind semnificativ.

– Vă şi bruiază, constată şeful.

– Ce am putea face? întrebă Foster furios.

Mrinarul ridică din umeri.

– Zona 6, zona 6, nu ţineţi cont de bruiaj şi treceţi pe Alfa 3, deci Alfa 3 şi aşteptaţi instrucţiuni.

– Asta n-a fost...

Foster recunoscu vocea lui Braddock înainte ca un alt țiuit asurzitor sa întrerupa transmisia.

De data aceasta, marinarii râseră pe față. Foster se apropie de interfon și urla:

– Trebuie sa-i veniți de hac afurisitului de Cal!

– Nu vrei s-o lași balta?! răspunse Braddock cu o voce obosită.

Cadillac-ul masiv al lui DiGeorge mânca șoseaua spre Golden State. Mafiotul era aplecat peste volan, cu inima bătând nebunește și cu mintea încordată la maximum. Fiecare crestatură din cauciucuri părea să repete: idiot, idiot, idiot... D.G. fusese un cretin, ah, ce cretin! Ezitase să se întoarca la "vechile metode" Sigur, sigur, ceva îl reținuse. Undeva în adâncul mintii sale, trebuie ca a știut că nu te poti întoarce la vechile metode. Vechile metode erau apuse pe veci și nu era cale de întoarcere la ele. D.G. încercase printr-un pas mic sa ajunga cu douăzeci de ani în urma, dar nimerise la mormântul vechilor metode.

Vremurile se schimba, asta este! și noi trebuie să ne schimbam odata cu ele. Sigur, acum știa asta. Cum ar fi sa faci acum un razboi în care să folosești aceleași arme vechi din cel de-al doilea război mondial? Da, asta facuse D.G. Vremurile se schimbasera, razboiul se schimbase și D.G. încercase să pașească înapoi pentru a-și regăsi vechile metode. Crezuse că poate să-l sperie pe Bolan cu o demonstrație de forță, și ticalosul de Bolan îi scuipase demonstra-

ţia în obraz, printre dinţi. Nu-i decât un tip obişnuit, da? Obişnuit, pe mă-sa!

Aşadar pierduse totul. Legitimitatea, respectul, scăldarea comodă în crema societăţii, da, toate erau pierdute acum. Copoii, ziarele, poliţia federală, absolut toţi vor începe să scurme în imperiul lui DiGeorge, născut Julio DiGeorgio. Şi adevărul va ieşi la iveală. Julian diGeorge va ajunge unul dintre numele de pe lista banditilor ordinari. Îi vor investiga băncile, vapoarele, metodele, totul va fi pus sub lupă şi D.G. va fi nevoit să "muncească" iar. Va fi nevoit să muncească până în ceasul morţii sale.

Ei bine, şi ce daca? D.G. ştiuse dintotdeauna, în adâncul fiinţei sale, că nu aparţine cu adevărat gretoşilor care se lăudau cu respectabilitatea lor sociala. Pe dracu, D.G. era un muncitor şi nu-i era ruşine de asta. La dracu cu Beverly Hills! La dracu cu băieţii şmecheri cu zâmbete false şi la dracu cu târfele arzoaice cu ţâţe de piatră! La dracu cu toate! D.G. era un muncitor şi se îndrepta chiar acúm spre castelul din Balboa al muncitorului, casa familială, locul unde puteai să-ţi bagi picioarele în nenorocitii de copoi şi în arivistii împuţiti sau în descreieraţii de tipul soldatelului Bolan. D.G. spera că Bolan o sa gasească Balboa. Doamne, cât îşi dorea ca ticalosul dracului s-o găsească. N-o sa mai dea de un grup de idioţi bătrâni care încearcă să păşească spre trecut. NU. Bolan o sa gasească la Balboa fraţia secolului 20. O sa găsească Mâna Neagră a lui Dumnezeu, pentru numele lui Dumnezeu, în toată puterea şi ura ei.

– Aici Calul, transmisia finală. Succes, sergent! Sper să câştigaţi războiul.

– Gadget! strigă Bolan. Gadget!

Vocea calmă a lui Copil din Flori Andromede interveni:

– Cred că nu te mai poate auzi, maestre. Şi-au făcut ca fani, un grup de curcani. Nici o şansă. Întrerup. Şterge de pe listă un politician clasa întâi şi un electrician de geniu.

– Sunt prizonieri de război, Copil? se interesă Bolan cu neliniste.

– Afirmativ. O capitulare paşnică. Încotro te duci? Vin şi eu.

Vocea lui Bolan trăda un amestec de tristeţe şi uşurare.

– Mergem spre adevăr. Opţiunea îţi aparţine, Copil. Du-te spre casă dacă preferi.

– Negativ. Suntem deja cu trei în minus. Dau eu de tine.

Sunt în trifoi, interveni Zitka. Tu eşti în mişcare?

– Sunt, îl asigură Bolan. Fum de Armă! Poziţia!

– Paralel cu traseul şi spre adevăr, raportă Harrington.

– Înţeles. Cred ca suntem în siguranţa. Continuaţi drumul spre adevăr.

– Nu i-am auzit pe Cal şi pe Copil, se plânse Zitka. Ce s-a întâmplat?

– Albaştrii au pus mâna pe Cal, răspunse Bolan.

Copil vine după noi şi chiar la tanc; se pare că rămânem fara emiţătoare, bateriile sunt pe terminate.

– Poate că aşa scăpăm să mai fim ascultaţi, observa Zitka cu gravitate.

– Poate că da. Dar mai ţineţi-le, pentru orice eventualitate.

– Priceput.

– Pe unde eşti, Bum?

– În urma lui Fum de Armă din acest moment, răspunse Hoffower pe un ton calm.

– O.K. Haideţi să încercăm să strângem rândurile. Dă-mi un punct de reper, Zit, ca să pot verifica traseul.

– Urc pe Victor 4, spuse Zitka.

– Semnalizează-ti trecerea!

– Priceput. Fii pe fază... semnalizez!

– O.K. Eu fac un popas de două minute şi pornesc. Haideţi să intrăm în formaţie acum.

– Te am în oglinda retrovizoare, maestre, raportă Loudelk.

– Înţeles. Te vad şi eu. Să încercam să aterizam. Toate păsărelele, coborâţi aripile.

– Omule, zbor în jos, se auzi vocea slabă a lui Andromede.

– Se mai aude câte un piuit răzleţ, dar par să coboare spre Golden State, raportă Foster agitat. Şi îi pierdem curând.

– Cu jumătate din efectivul unităţilor mobile

din oraș, ai fi putut crede că se poate acoperi deschiderea aia blestemată.

Braddock fierbea. Întinse mâna după palarie și își îndesă niște lucruri în buzunare.

– Pregătiți-mi mașina! Extindeți starea de alertă pe tot drumul până la Oceanside și includeți, dacă se poate, Riverside, Redlands, Banning, San Jacinto și tot ce mai intră în acest evantai. Spuneți-i șefului poliției din Oceanside să-și închidă orașul ermetic. Am spus *ermetic!*

– Până unde ai de gând să-i urmărești pe indivizii ăștia, capitane? întrebă un politist în uniformă.

– O să-i urmaresc până în pânzele albe, dacă va fi nevoie, răcni Braddock.

Șoseaua se termina cu câțiva kilometri înainte de Balboa printr-un dig inegal, de altfel nu singurul de acest fel de pe linia de coastă a Californiei. Ei părasiseră șoseaua națională cu câteva minute în urmă și intrasera pe un drum de pamânt șerpuit și chinuitor Se strecurara printr-o porțiune îngusta și apoi urcara câțiva metri spre promontoriul stâncos

Bolan opri în spatele mașinii lui Loudelk. Mașina de curse a lui Zitka, un mic MG, nu se zarea, dar Zitka venea în fuga spre membrii Detașamentului Morții. Bolan coborî din mașina în clipa în care un alt vehicul se opri lânga bara din spate a mașinii sale. Loudelk se duse în întâmpinarea lui Zitka, apoi se îndreptara amândoi spre Porsche, din interiorul caruia le zâmbea Fum de Arma Harrington. Washington

deschise uşa şi ieşi, apoi se lăsă cu pieptul pe capota maşinii, zâmbind liniştit. Câţiva nori fugari trecură pe deasupra capetelor lor, înghiţind din când în când bruma de lumină a nopţii.

Zitka se chinuia să-şi aprindă o ţigară. Un vânt aspru făcea acest lucru foarte dificil. Trase un fum adânc din ţigară şi spuse:

– Capăt de drum.

Bolan confirmă. Îşi întoarse privirea spre promontoriu, calculându-i în gând lungimea, lăţimea şi înălţimea: În depărtare, silueta unei clădiri mari, prevestea parcă evenimente sumbre. Luminile erau aprinse la toate cele trei etaje ale construcţiei.

– Crezi că e inaccesibilă? îl întrebă Zitka.

– Să n-ai nici o îndoială. Un zid de piatră de trei metri îi îmbracă toată faţada pe o distanţă de o sută de metri. Are o poartă mare de fier, chiar în mijloc. Ghereta portarului este în interior şi e din caramidă. Trebuie să fie cam patru oameni de pază în ea. Sunt o sută de metri de la intrare până la gheretă. Mai este şi un tip cu puşcă, de pază pe zid.

– Concluzia? întrebă Bolan scurt.

– E o fortăreaţă.

Bolan încuviinţă.

– Mi-am imaginat. Asta e ascunzătoarea lor.

– Mentalitate de secolul optsprezece, constată Harrington.

– Poate că da, zise Bolan, numai că noi trebuie să găsim o modalitate de-a intra, valabilă pentru secolul douăzeci.

Loudelk se duse până la capătul drumului ca să se uite de sus la ocean.

– Aproape la fel de drept și în jos ca și în sus, raportă el liniștit. Nu mi-ar surâde să cad. Par să fie doar stânci dedesubt.

Bolan își întoarse privirea spre Harrington.

– Bum-Bum nu era în spatele tău?

– A rămas la bifurcație, strigă Harrington, ca să-l aștepte pe Copil.

– Mă bucur că putem profita de ultima idee inteligentă a Politicianului, meditâ Bolan. Cred că vom avea nevoie de ea.

– Cum intrăm, pe aripile vântului? se interesă Harrington, zâmbind ironic.

– S-ar putea să fim nevoiți s-o facem, îi răspunse Bolan.

Se întoarse spre Zitka și Loudelk.

– Studiați locul cu mare atenție, le ceru el. Acordați o atenție specială zidului de pe cealaltă parte a fortăreței. Găsiți ceva de care să ne agățăm, orice fel de gaură.

Zitka și Loudelk schimbară o privire și dispărură îndată. Bolan îi privi cum se îndepărtează, apoi porni emițătorul.

– Bum, situația!

– A venit Copil, răspunse imediat Hoffower. Sosim.

Bolan puse emițătorul pe capota Porsche-ului și li se adresă:

– Haideți să ne verificăm armele.

Washington scoase cheile din contact, se duse în spatele maşinii şi deschise portbagajul. Harrington se îndreptă în pas vioi spre maşina sa, jucându-se cu curăeaua care-i susţinea puşca lui cu şase ţevi. Câteva clipe mai târziu, când sosiră şi celelalte maşini, pe capota Porşche-ului se afla un sortiment bogat de arme şi muniţii.

Hoffower sosi la volanul unei maşini mici, trăgând după el ceva ce părea să fie o remorcă, acoperită cu pânză de cort. Aduse maşina în dreptul Porsche-ului şi opri motorul imediat. Andromede, care conducea un Fury ultimul tip, opri în spatele său.

Bolan le făcu o scurtă informare asupra situaţiei.

– Înţeleg că o să aveţi nevoie de "coada" mea.

Bolan încuviinţă din cap.

– Treci cu maşina ta în faţa Porsche-ului, Bum, şi despriride remorca. Dă-i o mână de ajutor, Copil. Pregăteşte-ţi arma de luptă, Bum, şi explozibilul. Câţi săculeţi ai?

– Şase, răspunse Hoffower. Pot să mai confecţionez acum pe loc, dacă crezi că ai nevoie.

Bolan dădu din cap că nu.

– Ajung şase. Şi pregăteşte câte patru grenade pentru fiecare dintre noi.

Se frecă la nas şi adăugă pe un ton scăzut:

– Am rămas şapte, deci douăzeci şi opt de bucăţi, Bum.

Hoffower dădu din cap în semn că a înţeles,

porni motorul şi trecu cu maşina în faţa Porsche-ului. Andromede se duse lângă remorcă şi tăie cu un cuţit sforile pânzei de cort. Washington se afla între cele două vehicule, cu o cheie fixă în mână, desfăcând agăţătoarea dintre ele.

Andromede se duse lângă mitraliera de calibrul 50, îi scoase învelitoarea şi examină o cutie cu muniţii.

Zitka şi Loudelk apărură din întuneric şi Zitka raportă:

– Nici o gaură, Mack, pe nicăieri. Aşa că, sau prin mijloc, sau deloc.

Cu siguranţă, Bolan era pregătit pentru o asemenea veste.

– O.K., spuse.

Îşi depărtă braţele, ridicându-le la nivelul umerilor şi făcu semn cu amândouă mâinile.

– Adunaţi-vă şi să începem încălzirea. Mai întâi să ne reglăm ceasurile.

Se uită la ceas.

– 1:07 chiar... acum. Bum, vreau să fixezi un săculeţ cu exploziv pe capota maşinii lui Zitka. La ora 1:15 fix, duci maşina la poartă. Ia-ţi o marjă de siguranţă ca să te retragi fără probleme. Copil, tu în jeep, cu Ochi de Peşte la volan, în spatele lui Bum. Lăsaţi o distanţă de 5 metri şi deschideţi focul cu "ochioasa". Restul, împrăştiaţi-vă de-a lungul zidului şi faceţi cât de mult zgomot, fără să vă expuneţi. Aruncaţi nişte grenade, ştiţi voi. Bum, vreau şi eu patru săculeţi. Auziţi aici, nu intră nimeni înăuntru. Asiguraţi nu-

mai focul de diversiune şi vreau ca voi...

– la stai puţin! protestă Zitka. Te duci înăuntru singur?

– Numai unul singur poate face asta, argumentă Bolan. Dacă voi îi atrageţi pe toţi spre poartă, eu pot să încalec zidul şi să fiu la jumătatea drumului spre casă, înainte ca ei să apuce să se dumirească ce se întâmplă.

– Cu patru săculeţi împuţiţi cu explozibil la tine! zise Harrington cu dispreţ.

– N-o să ne laşi ca proştii afară, Mack, zise Zitka. Uite, ce este, ne pare la toţi rău de ce s-a întâmplat cu Căţeaua, cu Politicianul şi cu Gadget. Dar noi am luat o hotărâre. Mergem până la capăt.

– Este şi războiul nostru, omule, şopti Ochi de Peşte Washington.

– Bum? se interesă Bolan cu privirea întunecată.

– La dracu, da, replică Hoffower liniştit. Nu e momentul potrivit pentru leşin.

– Nu pierdem nici un moment.

Suntem un detaşament, fredonă Copil din Flori.

Bolan îşi lăsă privirea în jos. Când o ridică din nou, ochii lui surâdeau.

– O.K. Suntem tot cei Zece Formidabili. Poate că focurile sălbatice ale Căţelei i-au trimis pe iepuraşii ăştia să topăie spre casă. Rezultatul lor este aici, lângă noi. Politicianul şi Gadget, cu diversiunea lor au indus în eroare Poliţia şi asta ne-a adus aici. Aşa că...

– Așa că suntem toți prezenți și gata de acțiune, spuse Andromede. Acum haideți să le arătăm mâțelor astora leșinate ce înseamnă o luptă adevărată.

– Mai împarte o dată cărțile, sergent, vorbi Harrington.

– O.K. Deci punem explozibilul pe M.G., dar conduce Zitka. M.G.-ul o să izbească poarta la fel de tare ca un tanc și în plus e destul de ușoară sa poată fi îndepărtată din drum. Copil, Ochi de Pește și Fum de Armă, în jeep! Învârtiți-vă pe afară și asigurați foc de acoperire până rezolvăm cu poarta. Bum, îți vei folosi mașina ca pe un berbec. Încearcă să împingi M.G.-ul înăuntru și apoi lateral, ca să eliberezi drumul. Dacă te mai țin cauciucurile după aceea, stai pe-aproape ca sa intri în procesiune. Dacă nu, las-o și urcă-te în prima mașină ce-ți iese în cale.

– Ochi de Pește, jeepul să fie după mașina lui Bum, dar așteapta până ce se eliberează drumul. Copil, după ce intri pe poartă, tragi numai pe partea stângă a drumului, dar tragi în tot ce mișcă sau pare că mișcă. Fum de Armă, pe tine te vreau în față, alături de Ochi de Pește. Ia-ți mitraliera cea mare, tu vei trage pe partea dreaptă și în față. Frate de Cruce, tu vei fi în spatele jeep-ului. Îl iei pe Zitka la tine și continuați să forțați intrarea. Eu vin la coadă cu Porscheul. Bum, tu mai bine lași mașina ta și vii la mine. Am nevoie de un trăgător. Ei bine, acesta va fi pur și simplu un asediu. Nu-i nevoie să vă previn asupra numărului celor care se vor lua după noi. Probabil că

la ieşire va trebui să repetăm figura, şi dacă apar şi albaştrii, o să fim la mare înghesuială. Aşa că trebuie să acţionăm rapid şi eficient şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Să ne luăm în maşini tot ce ne trebuie şi să pornim la atac!

Sergentul Carl Lyons încetini şi luă microfonul în mână:

– Căpitane, şeful poliţiei zice că în Balboa e linişte şi pace, raportă el. Eu tocmai trec pe lângă un drum care duce la ţărm. Cred că mă duc să studiez terenul.

– Suntem la numai câteva minute după tine, răspunse vocea nefericită a lui Braddock. Aşteaptă-ne acolo!

– Zece - patru.

Lyons aruncă microfonul şi vră brusc într-o curbă strânsă, apoi accelera. Un minut mai târziu ieşi de pe autostradă, îndreptându-se spre plajă. Departe, în beznă observă o ridicătură profilându-se la orizont. Frână şi opri, întinzându-şi gâtul să se uite la autostradă, apoi luă din nou microfonul.

– Exact în locul unde autostrada are o ieşire printre dealuri, îi îndrumă el. Două stânci uşor boltite şi un drum de pământ îngust care coboară.

– O.K., veni răspunsul.

Lyons privi spre promontoriu. Nu se zăreau decât câteva lumini palide. Apoi un foc luminos izbucni în aer, undeva către intrarea pe promontoriu şi în secunda următoare zgomotul exploziei ajunse la

urechile lui Lyons. Apăsă pe accelerație și în același timp îi comunică lui Braddock:

– Mercenarii! E simplu să nimerești acum. N-ai decât să te orientezi după flăcări.

Zitka sări din M.G.-ul care rula cu viteză și se rostogoli la pământ. Un om ieși din ghereta portarului în clipa în care vehiculul se izbi de poarta de fier cu zgomot de tunet și împroșcând scântei. Jeep-ul făcu un viraj, evitându-l pe Zitka, care se ridicase în picioare și alerga înapoi. Răpăitul gros al mitralierei de 50 se auzi odată cu explozia rezervorului de benzină al M.G.-ului și cu țipetele îngrozite ale celor aflați în fața flăcărilor.

Harrington își ridică arma pentru a-l ochi pe cel care păzea pe zid; arma țăcăni scurt și individul dispăru dincolo de zid.

Mașina lui Bum se apropie cu prudență de ruinele porții în flăcări, apoi cu viteza întâi intră în grămada încinsă. Harrington ieșise din jeep și, lipit de zid, trăgea continuu pentru a acoperi manevra. Bum era tot în mijlocul ruinelor, trecând prin metalul care se împotrivea scârțâind. Jeepul dădu câteva ture și se așeză în spatele lui Bum. Harrington sări pe jeep și rămase în picioare lângă ușa din față, trăgând în gheretă fără încetare. Oamenii alergau de colo-colo și țipau. Zgomotul mitralierei răsuna parcă din pământ. Parbrizul jeep-ului se făcu țăndări și Harrington se așeză imediat.

Doi oameni, aflaţi în spatele gheretei, trăgeau cu pistoalele în maşina lui Bum-Bum. Se ghemuiră şi se aruncară la pământ la turuitul regulat al armei de calibrul 50. Capota maşinii lui Hoffower era acum în flăcări şi acesta deschise uşa şi se aruncă afară. Jeepul venea încet pe aleea îngustă. Limuzina lui Loudelk ţâşni pe poartă şi ajunse în spatele jeep-ului, apoi intră vâjâind şi Porsche-ului lui Bolan. Hoffower aştepta pe alee, îngenunchiat în iarbă, scuipând foc spre zid din arma lui de calibrul 45. Porsche-ul încetini o clipă şi uşa se deschise. Hoffower sări înăuntru, trânti uşa şi porniră înainte, scrâşnind din roţi.

Jeepul se afla în fruntea procesiunii, arma sa automată răpăind cu furie. Din "ochioasa" de calibrul 50 săreau proiectile luminoase care permiteau cercetarea terenului din faţă. De-o parte şi de alta se auzeau strigăte şi înjurături, care acopereau replicile mitralierei.

Dacă Beverly Hills se putea lăuda cu o companie, se gândi Bolan, atunci locul ăsta era amenajat pentru un întreg batalion. Parbrizul din spate se sparse şi imediat răsună vocea liniştită a lui Hoffower.

– Sunt rănit.

Apoi se răsuci pe scaun, scoase pe fereastră arma sa de calibrul 45, ţinând-o în mâna stângă şi începu să tragă în umbrele care alergau în dreapta lor. Bolan riscă o privire spre partenerul său. Un firişor roşu de sânge i se prelingea pe obraz.

– O simplă zgârietură, îl linişti Hoffower scoţând un cartuş tras şi înlocuindu-l cu unul nou.

Jeepul ocoli aleea şi veni înapoi, în vreme ce 50-ul trăgea pe latura stângă a lui Bolan. Ajunseseră în porţiunea circulară a aleii din faţa casei. Bolan ajunse în urma limuzinei, în momentul în care Loudelk şi Zitka se năpustiră afară din ea. Se trase asupra lor de la mai multe ferestre aflate la parter şi mitraliera lui Harrington răspunse la foc, cu foc. Detaşamentul Morţii era supus la un foc încrucişat, în timp ce pe ambele laturi ale riscantei lor poziţii se adunau întăriri inamice.

– Intraţi în casă! strigă Bolan.

Loudelk şi Zitka se repeziră spre colţurile opuse ale casei, având grenade în fiecare mână. Bolan ieşi din maşină cu mitraliera într-o mână şi cu un săculeţ cu exploziv în cealaltă. Răsuci săculeţul deasupra capului, apoi îl lansă. Săculeţul se izbi de uşile masive de la intrarea în casă cu zgomot asurzitor şi imediat după aceea, flăcări mistuitoare luminară zona. Bolan aruncă alt săculeţ în uşile de sticlă de la etaj şi explozia se auzi odată cu alte două explozii, răsunând simultan de la colţurile casei.

Harrington era prins într-un duel de foc, atât cu inamicii de la etaj, cât şi cu cei de la parter. Andromede, cu mitraliera lui mare oprea înaintarea celor din spatele lor. Ochi de Peşte Washington puse şi el mâna pe o mitralieră şi alergă spre uşa din faţă. Un glonţ tras de la unul din etaje îl lovi în plin piept şi uriaşul se prăbuşi la pământ, continuând să apese pe trăgaci. Bolan, care fugea şi el spre uşă fu nevoit să ocolească trupul inert al lui Washington. O durere

surdă îi înțepă călcâiul și își dădu seama că este rănit, dar urcă treptele și pătrunse pe ușa în flacari cu Harrington pe urmele lui, uitând complet de călcâi. Intră într-o încăpere mare și zări un grup de oameni coborând o scară în spirală. Bolan trase în ei. Doborî doi dintre ei, iar ceilalți trei se repeziră în sus pe scări.

Mitraliera lui Harrington răpăi în direcția ușii boltite din spatele lor și alți doi indivizi cazură la podea. Răpăitul încetă. Harrington zgâltâi mitraliera, apoi o azvârli la o parte și își scoase pușca cu șase tevi din curea, îndreptându-se repede spre scara interioară.

Bolan îi aruncă o privire și rosti scurt:

– Subsolul!

Harrington încuviință și se întoarse lângă Bolah. Casa ardea, flacările începuseră să pâlpâie deja la ultimul etaj. Găsiră scărița spre subsol într-o nișă la ieșirea din cameră, în momentul în care doi oameni dădură buzna în casă, pe ușa principală. Harrington strigă:

– Te acopăr eu!

Apoi pași înainte, tragând continuu. Bolan se gândi în trecere la ceilalți patru din detașament și la faptul că lăsaseră doi inamici să intre în casă, dar nu era timp pentru presupuneri. Deja era cu mâna pe clanța ușii care ducea la subsol.

Sări în lături când auzi un glonț șuierându-i pe lângă urechi și împlântându-se în tocul ușii, apoi se apleca peste balustradă și aruncă o grenadă la baza

scărilor. O auzi cum explodează şi plonjă în jos pe scări, trăgând orbeşte cu mitraliera. Nu răspunse nimeni la foc. O bibliotecă ce ocupa un perete întreg luă foc, luminând feeric întreaga scenă. Peste tot erau risipite cadavre. Nu se vedea nici o mişcare. La capătul scărilor zăcea omul pe care Bolan îl zărise prin lunetă. Ochi de Peşte spusese:

– Cel de-acolo, tipul ăla scund, e Varone.

Bolan o luă în sus pe scări şi ieşi pe uşa din nişă. Fum de Armă Harrington era întins pe spate, cu o pată mare roşie pe piept şi spumă roşie la gură.

– Ai grijă, sergent! spuse el cu voce stinsă şi muri.

Un tip cărunt se ivi pe neaşteptate şi împuşcătura răsună în momentul în care Bolan făcu un salt lateral. Simţi mai multe înţepături, dar ştiu imediat că nu fusese atins grav. Se răsuci cu intenţia de a-şi ridica mitraliera, dar DiGeorge trase pentru a doua oară spre el şi apoi se repezi spre uşă. Glonţul se izbi în arma lui Bolan şi ricoşă. Bolan sări în picioare şi porni în urmărirea lui DiGeorge, ajungând pe treptele de la intrare şi în clipa aceea, sirenele maşinilor de poliţie îl zgâriară pe creier.

Casa era inundată de flăcări. Bolan coborî treptele clătinându-se, cu gândurile rătăcite şi păşi hotărât printre cadavre. Aleea din faţa casei era acoperită de trupuri inerte şi nicăieri nu se mai vedea nici o mişcare. Privi pierdut caricatura grotescă a celui care fusese odată Ochi de Peşte Washington. La câţiva metri depărtare zăceau rămăşiţele pământeşti ale lui

Bum-Bum Hoffower. Copil din Flori Andromede murise ghemuit pe mitralieră.

Bolan îşi dădu capul pe spate şi strigă cu disperare:

– Zitka! Frate! Regruparea!

Sirenele urlau sinistru; probabil ajunseseră deja la poartă. Dădu colţul clădirii în fugă şi îl descoperi imediat pe Zitka. Fiorosul luptător avea mâna încleştată pe un pistol automat şi rânjea, chiar şi dincolo de moarte.

Bolan îl găsi pe Fratele de Cruce Loudelk în spatele casei. Rămăsese cu jumătate din cap. Altfel, părea foarte împăcat. Precum în viaţă, gândi Bolan, aşa şi în moarte. Se târî obosit spre Porsche, întrebându-se unde dispăruseră toţi inamicii, şi-şi aruncă mitraliera pe bancheta din spate. Apoi se prăbuşi pe scaunul şoferului. Era înăuntru, iar ceilalţi membri ai Detaşamentului erau morţi. Cui dracu îi mai păsa de inamic? Ce harababură făcuse din toate! Însă ei ar fi putut să renunţe. Ar fi trebuit, cel puţin, să şadă şi să cugete la o cale mai eficientă de-a aborda această luptă.

Sirenele intrau acum pe poartă, ducându-se să descopere masacrul. Bolan porni maşina şi se urcă cu ea pe iarbă. Călcâiul îl durea înfiorător şi încetul cu încetul descoperi şi alte tăieturi şi zgârieturi în părţile sensibile. Se îndepărtă de sirene şi se îndreptă spre un gard de lemn care marca capătul malului înalt; apoi ieşi din maşină şi examină fără grabă distanţa până la oceanul îndepărtat. Fratele de Cruce avusese

dreptate, parcă n-ar fi existat decât stânci dedesubt. Nici o şansă să plonjezi în el, n-ai reuşi să eviţi stâncile. Doar dacă...

Bolan se întoarse la Porsche, se aşeză, îşi cuplă centura de siguranţă şi porni spre alee. Acum se vedeau maşinile de poliţie semnalizându-şi prezenţa prin sunet şi lumină. Ca la paradă. Oftă adânc. Detaşamentul Morţii era acum un detaşament mort. El le promisese băieţilor bogăţie şi glorie şi de fapt le oferise moartea, într-un război pe care nu-l aproba nimeni. Ca în Vietnam. Da, exact ca în Vietnam.

Îşi mai verifică o dată centura de siguranţă, apoi întoarse cu ură maşina şi porni cu toată viteza spre gardul de lemn. Cauciucurile îi alunecară puţin pe iarba umedă, dar acul vitezometrului continua să urce spre limita superioară. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Parada ajunsese în faţa casei şi uniformele albastre, cu arma în mână apăreau de pretutindeni. O singură maşină se ţinea după Porsche.

Acul indica 200 km pe ora. Maşina înfrânse slaba rezistenţă a gardului şi apoi pluti lin, într-un splendid arc peste Oceanul Pacific.

– Apelul, şopti el.

Întregul detaşament era acolo, lângă el; ei toţi îl aduseseră aici, unul câte unul, în primul rând prin curajul lor. Iar acum, drept urmare, el îi lua în acest curajos şi disperat zbor prin iadul numit viaţă.

Capitolul şaisprezece

DRUMUL ÎNAPOI

Carl Lyons îşi lăsă maşina la marginea drumului şi porni pe jos spre malul apei. Se opri acolo cu mâinile în buzunare, ridicându-se uşor pe vârfuri şi revenind pe călcâie de mai multe ori. Dacă el ar fi fost în maşina care s-a prăvălit peste stânci, raţiona Lyons, şi dacă ar mai fi în viaţă în momentul impactului cu apa, şi dacă ar reuşi să iasă din maşină, şi dacă ar mai avea puterea şi curajul şi tăria de-a încerca să înoate spre libertate, atunci acesta ar fi locul către care şi-ar încerca norocul. Nu se punea problema ca Bolan să fi avut cine ştie ce şanse după un asemenea plonjon. Şi cu toate acestea... Barca Poliţiei de Coastă raspunse-se prompt şi erau chiar şi acum pregătiţi să trimită scafandri. *Dacă* şi *când* vor aduce la suprafaţă un cadavru, de-abia atunci şi numai atunci va crede Carl Lyons că Bolan este mort.

Un zgomot slab în spatele său îl făcu să se întoarcă şi sergentul se pomeni în faţa ţevii unui pistol special de poliţie de calibrul 38. Pistolul era în mâna locotenentului Charlie Rickert, iar privirea din spatele

pistolului era departe de a aparține unui om normal, lucru vizibil cu tot întunericul nopții.

– Ce cauți aici, Rickert? întrebă Lyons calm.

– Tu și cu Bolan, chiar ați crezut că o să vă meargă, nu-i așa? șuieră Rickert printre dinți. Cu polițistul "24 de ore din 24"? Doar nu ți-ai imaginat că ține, nu-i așa?

– Despre ce tot vorbești?

– Pune-ți mâinile la ceafă! Ce dracu îți închipui? Știi tu al dracului de bine despre ce vorbesc. Tu și cu Bolan mi-ați copt-o. Ai crezut că o să stau ca vițelul la poarta nouă să mă uit ca prostul? râse Rickert pe un ton sec și hârâit. Te-ai gândit că Charlie Rickert nu-i în stare să-și dea seama. Măi, putoiule, eu eram deja polițist când tu încă mai sugeai țâță de la mă-ta.

– Unde vrei să ajungi Rickert?

Lyons se mișcă ușor într-o parte, încercând să-și aducă noul adversar într-o lumină mai bună.

– Stai pe loc! mârâi Rickert.

– De când ai devenit un polițist negativ, Rickert?

– O să te omor, tinere. Îți dai seama, nu-i așa?

– De ce, Rickert?

Lyons observase o umbră în mișcare în spatele lui Rickert. Continuă să vorbească și începu să facă pași mărunți spre apă.

– Ce-ai avea de câștigat cu asta? Braddock are toate dovezile de care are nevoie. Te-a și pus pe liber. O investigație amănunțită e programată să înceapă mâine.

– Nu, nu, nu! Toate sunt niște născociri ale unui

ucigaş de drept comun împreună cu complicele său, poliţistul.

– De unde ţi-a venit ideea asta cum că eu aş lucra mână în mână cu Bolan, Rickert?

– Charlie Rickert are metodele sale şi Charlie Rickert ştie tot. Nu-i treaba ta cum am aflat. Eşti un poliţist de doi bani, Lyons. Nici măcar nu eşti în stare să observi că eşti urmărit. Am fost pe urmele tale toată noaptea.

– Ai tot aşteptat un moment prielnic ca acesta, da?

– Aşa e. Am tot aşteptat un moment ca... acesta!

Rickert întinse înainte braţul înarmat şi se pregăti să apese pe trăgaci, când umbra din spatele său se materializă. Cu o mână îi dislocă braţul înarmat şi cu cotul îl lovi în plex. Umbra se răsuci, duse pumnul la spate şi îl proiectă în obrazul lui Rickert, care căzu fără să scoată un sunet.

Apoi mâna umbrei ridică de pe jos pistolul 38 şi o voce cunoscută zise:

– Iar ne-am întâlnit.

Lyons se uită la silueta înaltă, de pe a cărui salopetă neagră se scurgea apa.

– Cât timp ai stat după stânca aia, Bolan?

– Cât să-mi recapăt suflul, răspunse Bolan, gâfâind încă uşor.

– Atunci înseamnă că ai auzit cea mai mare parte din discuţie.

– Am auzit-o.

– Ştii că era gata să mă împuşte. De ce n-ai mai aşteptat o secundă? L-ai fi putut lichida atunci pe el şi ai fi avut cale liberă.

Bolan ridică din umeri.

– N-am putut s-o iau razna şi să-l las pe Tommy să-şi rezolve singur problema.

– Care?

– Doar ştii. Cârtiţele.

Lyons râse încetişor

– Am citit câte ceva despre dăunători, Bolan. E adevarat că distrug, dar în acelaşi timp sunt şi folositori. Cartea asta m-a învăţat să nu mă grăbesc să înlătur cârtiţele. Cred că o să încerc varianta unei coexistenţe paşnice.

– Încerci să mă reţii, Lyons? Aşa cum ai făcut cu Rickert?

Bolan începuse să se îndepărteze.

– Ba deloc. Ei, Bolan, un poliţist căscat şi-a lăsat maşina neîncuiată, sus pe şosea. Ştii, cu cheile în ea.

– Aşa?

– Aşa.

Lyons îngenunchie lânga Rickert şi îi prinse mâinile în cătuşe.

– O să-şi revină. Şi acum, acelaşi poliţist căscat o să facă o plimbare printre stânci, sperând să întâlnească vreun supravieţuitor din maşina care a plonjat de-acolo de sus, în ocean. Ei, coexistenţă fericită, Bolan! De data asta *eu* plec.

Lyons se întoarse brusc cu spatele şi intră cu paşi mari în întuneric.

Bolan zâmbi şi porni în grabă spre şosea. Viaţa nu era *numai* un iad. O altă bătălie luase sfârşit. Poate că undeva, cândva, va găsi şi el un loc unde să pună capăt războiului. Copil greşise. Iadul nu era pentru cei vii, era pentru cei morţi, chiar şi pentru cei sfinţi. Morţii, odihneasca-se în pace! Într-o bună zi, Mack Bolan o să se odihnească şi el. Dar pentru moment, el trebuia să-şi găsească calea printre cei vii. Şi îl va găsi şi pe Julian DiGeorge undeva, prin preajmă, şi fără îndoială, pe mulţi alţii de teapa lui.

Şi totuşi, niciodată nu va mai găsi un alt Detaşament al Morţii, asemeni băieţilor de milioane pe care-i pierduse. Se urcă la volanul maşinii lui Lyons, porni motorul şi maşina o luă încet din loc. Privirea îi căzu pe microfon.

– Apelul, zise el cu jumătate de glas.

În acel moment, ar fi putut să jure că îi aude răspunzându-i: Fratele de Cruce, Zitter, Fum de Armă, Ochi de Peşte, Bum-Bum, Copil din Flori, Căţeaua, Gadget şi Politicianul. Erau toţi prezenţi. Şi veneau toţi în urma lui Mack Bolan.

Editura ULISE a contractat pentru tensionarea nervilor dumneavoastră următoarele lucrări.

Seria Executorul scrisă de DON PENDLETON publicată în 500 milioane exemplare în 60 țări din lume.

DETAȘAMENTUL MORȚII

MASCA DE LUPTĂ

MASACRUL DIN MIAMI

CONTACT CONTINENTAL

Domnilor Difuzori și Cititori
Vă așteptăm.

Tehnoredactare computerizată: AMRO ENTERPRISES Ltd.

Tiparul executat la Sucursala Poligrafică „Bucureștii-Noi"

„EXECUTORUL a fost întreaga mea viaţă. Am făcut şi alte lucruri între timp, dar EL a fost nucleul activităţii mele de scriitor şi încă-mi place să o fac, adică n-am pierdut nici o fărâmă din interesul initial. A trebuit să sondez în adâncurile fiinţei mele, încercând să-l fac pe cititor să vadă exact ceea ce am văzut eu şi am simţit eu".

Temuta „BLACK HAND" a oferit un premiu de 100.000 dolari pentru viaţa lui Bolan şi fiecare pistolar, din ţară, fericit să apese pe trăgaci, încearcă să încaseze banii. În acelaşi timp, forţele de poliţie locală, de stat şi federale s-au coalizat în cea mai mare vânătoare de oameni din istorie pentru a-l opri pe Mack Bolan.

Înflăcărat de o răzbunare sfântă, Executorul recrutează nouă camarazi - toţi eroi ai războiului din Vietnam -, toţi specialişti în cele mai sofisticate aspecte ale pregătirii întâlnirii cu moartea.

Citiţi despre ambuscada de pe faleză, despre asaltul de pe Beverly Hills şi despre alte bătălii eroice şi devastatoare ale „Detaşamentului Morţii". Căci aceşti bărbaţi devotaţi dovedesc că nici un gangster nu este prea important sau prea neînsemnat, pentru felul lor de justiţie, rapidă şi neîndurătoare.

URMEAZĂ:

MASCA DE LUPTĂ

MASACRUL DIN MIAMI

CONTACT CONTINENTAL

ISBN 973-550-021-3

Lei 1900